

Setmanari d'informació i de cultura religiosa

Any XXXI • Núm. 1.613 • 2,30 euros

19 agost 2010

AMB EL PAPA, A LA SAGRADA FAMÍLIA

Benet XVI: «El matrimoni és seguir l'altre en l'amor i arribar a ser una sola existència»

Falten
11
setmanes

LA CIUTAT DE L'APÒSTOL APLEGA PROP DE 12.000 JOVES D'ESPANYA I PORTUGAL

Oriol Ventura (SU)

Pelegrins catalans a Santiago

En plena efervescència per l'Any Xacobeu, els carers de Santiago de Compostel·la van rebre del 5 al 8 d'agost una allau de joves cristians procedents de tots els racons d'Espanya i Portugal, entre els quals hi havia una nombrosa representació catalana. Els participants en el Pelegrinatge i Trobada de Joves 2010 han viscut a la ciutat de l'apòstol una intensa experiència de comunió eclesial, amb la participació en vetlles de pregàries, catequesis, taules rodones, concerts i obres de teatre. La trobada ha estat el millor colofó als trams que com a pelegrins del Camí la majoria d'ells van fer dies abans per terres gallegues. **P 3 i 4**

Nou alberg al Camí català

Amb motiu de la diada de Sant Jaume i dins dels actes de la festa major del municipi de Jorba, el 25 de juliol passat es va inaugurar un nou alberg de pelegrins del Camí català de Sant Jaume. L'equipament funciona des del principi d'agost amb l'objectiu de donar acollida als caminants que fan via vers Santiago de Compostel·la i que passen per la ruta que prové de Montserrat. El nou punt d'acollida de pelegrins, que ocupa els locals de la casa rectoral de Jorba, va ser inaugurat i beneït per Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic. **P 17**

Aprovat vaticà per a l'Iscreb

La Congregació vaticana per l'Educació catòlica ha refundat l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona (Iscreb) i n'ha aprovat els nous estatuts. L'Iscreb es converteix així en un dels 13 centres de l'Estat espanyol que ha complert les exigències que marcava la nova instrucció de la Congregació per a l'Educació catòlica, necessària segons l'Espai Europeu d'Educació Superior (Pla Bolonya). **P 15**

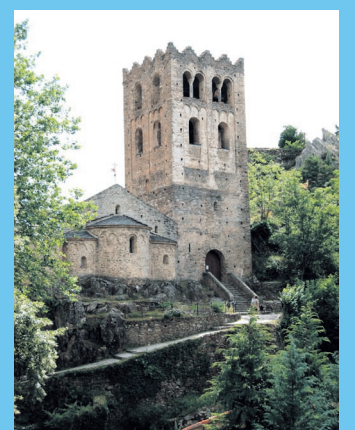
La pobresa s'estén per Europa

Jordi Roglà, director de Càritas diocesana de Barcelona, va afirmar recentment que «a tot Europa hi ha 84 milions de persones pobres, aproximadament entre el 15 i el 17% de la població». La seva intervenció va tenir lloc a la XVII Escola d'Estiu d'Unió Democràtica de Catalunya, organitzada per Inehca a S'Agaró. Roglà també va revelar que la greu crisi econòmica actual afecta sobretot tres col·lectius: infants, joves i dones. **P 18**

Al [CatCristEstiu] d'aquesta setmana

- I Festa major a Montferri
- II La religiositat de Gaudí
- III Turisme espiritual a Taizé
- IV Ruta pels grans monestirs del Canigó

Editorial

Esclavatge infantil a Haití

Més de mig any després del terrible terratrèmol d'Haití, el 12 de gener passat, s'ha posat al descobert un drama humà que encara s'ha agreujat més amb el sisme. A Haití, un país de nou milions d'habitants (una tercera part dels quals passen gana), hi ha entre 300.000 i 450.000 nens i nenes esclaus. Les tres quartes parts són nenes d'entre deu i disset anys. Algunes tenen només cinc anys. Els anomenen *restavek*, una paraula que procedeix del francès *rester avec*, que vol dir «restar amb algú». Procedeixen de l'últim graó de l'escala social haitiana. Segons l'informe *Salud en las Américas*, el 81% dels nens *restavek* provenen de zones rurals.

En un país on hi ha un 80% de pobres (la majoria dels quals són indigents que han de sobreviure amb menys d'un dòlar al dia), els pares d'aquests infants els envien a treballar al servei d'una família adoptiva a Port-au-Prince, i els fan creure que seran escolaritzats i que gaudiran d'una vida millor. Però en molts casos aquests menors han de treballar tot el dia, cuinant, escombrant, rentant la roba del matí al vespre, sovint víctimes de tota mena de maltractaments per un plat de menjar i un tros de terra per dormir. Després del terratrèmol, hi ha pares que han arribat a regalar els seus fills: no els poden cuidar i els intercanvien per menjar. Mai la legislació haitiana, ni després del sisme, no ha prohibit aquesta mena d'esclavatge. Tot i que Haití va ratifi-

car la Convenció de les Nacions Unides sobre els Drets del Nen, encara no ha ratificat la 138 sobre l'edat mínima de treballar ni la 182 sobre les pitjors formes de treball infantil.

A aquest drama cal sumar-hi el dels orfes i nens del carrer entre 5 i 17 anys que, només a la capital, el 2006 van arribar a ser 8.000. Sovint la policia, que els considera delinqüents, els maltracta. Sobreviuen demanant almoïna i un gran nombre són víctimes de l'explotació sexual. D'altres no sobreviuen. Segons un informe d'Unicef, cada setmana en mor un assassinat. A més de la meitat els manca certificat de naixement. Alguns van a raure a les bandes de *chimères* en els ravals de Port-au-Prince, on sovint hi ha nens de 10 anys armats. Hi van a raure perquè hi veuen un camí per obtenir aliments, refugi, protecció i prestigi.

A Haití hi ha un Centre d'Action pour le Développement (CAD) que acull els nens exesclaus. La seu, al centre de Port-au-Prince, va ser destruïda pel terratrèmol. La nova casa està situada a uns quilòmetres de la capital. D'altres institucions es preocupen també d'aquest drama humà.

Com a cristians, com a ciutadans, com a humans, no podem restar indiferents davant d'aquesta tràgica situació. Jesús va tenir els infants per preferits i va blasmar els qui els escandalitzessin. Que no cessi la solidaritat envers Haití, en especial amb els més petits d'aquest país.

*CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mónica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors d'aquesta setmana: Stefano Abbate, Joan Bassegoda, Pilarín Bayés, Lluís Bertran, M. José Camps, Delfí Dalmau, Joan Guiteras, Elisabet Juanola, Dani Majà, Josep M. Martí, Carles Martínez, Joan A. Mateo, Juan Michel, Victòria Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Francesc Raventós, Rosa Rifà, Josep Rius-Camps, Francesca Rovira, Lluís Serra, Lluís Solà, Andreu Sotorra, Francesc Torralba, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 117 €

Gibraltar i Portugal: 117 €

Resta d'Europa: 192 €

Amèrica i Àfrica: 230 €

Àsia i Oceania: 308 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

AQUESTS JOVES MACOS, DIVERTITS, PINTOESCOS I CAMINADORS...

ALS QUALS ELS PREOCUPA ESSENCIALMENT L'AMISTAT I L'AMOR...

AMOR? ÉS ALLÒ DE LA LOVE PARADE?

NO, SÓN ELS JOVES PELEGRINS A SANTIAGO DE COMPOSTEL·LA.

L'Església llueix a Santiago el seu rostre més juvenil

Prop de 12.000 joves participen a la ciutat de l'apòstol en el PEJ 2010

Samuel Gutiérrez
Santiago de Compostel·la

Amb el cos cansat, però amb el cor alegre, van tornar el 8 d'agost passat a casa seva els gairebé 500 pelegrins catalans que han participat enguany, amb motiu del Xacobeu 2010, al Pelegrinatge i Trobada de Joves de Santiago de Compostel·la (PEJ 2010). Organitzada pel Secretariat Interdiocesà de Joventut (SIJ), la delegació catalana va tornar a comptar aquesta vegada amb una nombrosa representació de joves, de procedències i sensibilitats ben diverses, així com amb la presència de diversos bisbes. Alguns, com Mons. Jaume Pujol o Josep Àngel Saiz, fins i tot van gosar posar-se les vambes i fer camí amb els joves pelegrins fins a la ciutat de l'apòstol.

A més de la participació al PEJ 2010, la proposta del SIJ incloïa la realització de cinc etapes del Camí, de Tui a Santiago, l'anomenat «Camí portuguès», viscudes molt intensament sota el lema «Cada dia pelegrins cap a la llum». Un cop a la ciutat de l'apòstol els pelegrins catalans es van reunir durant tres dies a la Trobada de Joves, que va arribar a aplegar a la missa de cloenda de dia 8 prop de 12.000 persones. El famós estadi de San Lázaro va oferir, tal com havia vaticinat dies abans Mons. Julián Barrio, arquebisbe de Santiago, «la definició digital més alta de la imatge de Crist». En aquesta mateixa línia de proposta esperançada es va expressar durant l'eucaristia el representant del Papa a la trobada, el cardenal Stanislaw Rylko, president del Pontifici Consell per als Laics. «No tingueu por!», va exclamar una vegada i una altra recordant les ja mítiques paraules de Joan Pau II, «no hi ha res més fals que la identificació del cristianisme amb un cúmul de prohibicions». En una societat com l'actual, que viu «un temps confús i tenebrós», va afegir el cardenal, «Déu és l'única llum del món». Gairebé 50 bisbes, entre els quals diversos cardenals —Martínez Sistach, Rouco Varela i Cañizares— i centenars de sacerdots, van concelebrar una eucaristia multitudinària i festiva que va posar el colofó a tres dies intensos de celebracions, catequesis i activitats diverses viscudes en un ambient fraterno i de gran comunió eclesial.

Des del SIJ, que no ha faltat mai en les darreres dècades a la seva tradicional cita amb la Trobada de Joves, la valoració d'aquesta proposta interdiocesana amb horitzons internacionals ha tornat a ser molt positiva. Per a la delegada de Joves de Tarragona, Marisa Jiménez, que precisament s'estrenava a Santiago

PEJ2010

L'arquebisbe pelegrí

Com un pelegrí més, amb la senzillesa i la proximitat que el caracteritzen, l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, va acompanyar des de Tui fins a Santiago, durant cinc etapes llargues i cansades, els gairebé 500 joves catalans que peregrinaven amb el Secretariat Interdiocesà de Joventut. Aquesta experiència ha estat per a ell «tota una benedicció de Déu, una cosa molt bella que m'ha permès gaudir amb l'alegria dels joves i encomanar-me de la seva vitalitat». «Serà una experiència difícil d'oblidar —afegeix—, viscuda amb molta intensitat, amb un gran sentit d'Església, conscients que tenim una meta comuna a la nostra vida: Jesucrist.»

Al llarg del Camí, sotmès també al cansament i a les dificultats de tot pelegrinatge, Mons. Pujol ha pogut prendre el pols d'una joventut molt més entusiasmada i emprenedora del que molts pensen. «He après molt dels joves en aquests dies de compartir fraternal —explica l'arquebisbe—. Ells són per a la nostra Església una gran esperança.» El seu objectiu en fer amb ells el Camí era acompanyar-los, però assegura que ell també s'ha sentit molt ben «acompanyat». Tots plegats han pogut assolir en aquest Any Xacobeu la ciutat de l'apòstol, el seu patró, i guanyar així l'anhelat Jubileu. «El Camí —explica Jaume Pujol— és una bona metàfora de la nostra vida cristiana. Tots som pelegrins en aquest món amb el desig d'aconseguir la meta que és estar amb Déu eternament. Amb una meta com aquesta, valen la pena tots els esforços.»

Un dels moments més emotius del pelegrinatge va ser l'arribada a Santiago de tota la delegació catalana cantant a una sola veu i amb un sol cor el *Crec en un Déu*. Mons. Jaume Pujol és un dels records que ha gravat amb més força al seu cor. Per això, fidel als ensenyaments de Joan Pau II i Benet XVI, no deixa d'insistir als joves que no tinguin por. «Malgrat les incerteses i les dificultats dels temps actuals, no tingueu por, perquè el Senyor és sempre del vostre costat. Només Jesucrist és capaç d'omplir de sentit i de felicitat les vostres vides fins a desbordar.»

«Són molts els joves que tornen a casa seva fortament colpits pel que han viscut al pelegrinatge»

podia ser d'una altra manera, amb la mirada posada en la JMJ del 2011, que tindrà lloc a Madrid al final d'agost del proper any.

La vitalitat i l'alegria encomanades han tornat a ser un dels trets més característics de la Trobada de Joves de Santiago de Compostel·la. Milers de joves procedents d'arreu d'Espanya i Portugal, així com alguns de la resta d'Europa, han pres durant tres dies la ciutat de l'apòstol i l'han omplert de l'entusiasme i del goig de la fe cristiana, tan arrelada en aquelles terres. Malgrat la gran multitud de joves congregats, la seva actitud ha tornat a ser modèlica, marcada pel civisme i les bones maneres. Amb un ritme d'activitats constant, han estat sobretot dies per a la formació, a través de les catequesis dels bisbes, i per a l'espiritualitat, sobretot amb l'emotiva Vetlla eucarística del dissabte 7 d'agost, però també hi ha hagut temps per al lleure i la diversió. Concerts, obres de teatre i de dansa, col·loquis, tallers diversos... han fet les delícies dels més joves, que han descobert a Santiago el rostre més alegre i proper de l'Església. Una de les experiències que a molts més els ha colpit és la possibilitat de tractar més de prop els seus pastors, de poder parlar amb ells i explicar-los els seus problemes, una cosa que feta en el marc del Camí sol ser realment enriquidora.

com a nova responsable del SIJ, aquest tipus de trobades suposen «una experiència d'Església inigualable». «Són molts els joves que tornen a casa seva fortament colpits —assegura—, no tan sols per la intensa experiència viscuda de comunió eclesial, sinó perquè sovint, en aquest context, el Senyor acostuma a deixar-se sentir amb força en els seus cors.» També Mn. Toni Román, delegat de Joves de Barcelona, reconeix el gran valor d'aquestes trobades, sobretot tenint en compte que constitueixen per als joves una gran «obertura de mires», així com la possibilitat de compartir i intercanviar amb altres la seva experiència de fe. El pelegrinatge d'enguany s'ha fet, a més, com no

ALBA Residència d'Àvies

Torre de 24 places només per a dones.

Estades curtes i llargues. Centre de dia també els festius.

Tel.: 932 039 740 · www.albaresidencia.es · info@albaresidencia.es

Barcelona (Sarrià - Sant Gervasi)

«L'esperança estava la duresa del Camí»

Manuel Ernesto Ariza, responsable de joves de la parròquia de la Mare de Déu de la Salut de Badalona

Samuel Gutiérrez

Acabat d'arribar del pelegrinatge de joves a Santiago, quines són les primeres impressions?

La meva primera impressió ha estat d'il·lusió. No sabia si anar-hi o no perquè la Rube, la meva dona, i jo estem esperant el nostre primer fill. Estem de set mesos d'embaràs, molt il·lusionats, però ella em va animar a donar suport a Mn. Salvador i acompanyar un grup de 15 joves de la parròquia de la Mare de Déu de la Salut de Badalona, la nostra parròquia. Es tractava, sens dubte, d'una ocasió immillorable per enfortir la pastoral juvenil. Va ser com si Déu em digués: «Vés-hi i no t'amoïnis, ocupa't dels meus assumptes que jo m'ocuparé dels teus...»

Quina valoració fas de l'experiència?

Valoro molt l'esforç dels nostres guies a l'Església d'aquests moments: els sacerdots, religioses, religiosos, laics compromesos que mantenen Crist Jove viu... Valoro d'aquesta trobada l'organització, tot preparat perquè nosaltres visquéssim amb intensitat el sentiment de cada dia, el Camí de Santiago, el camí de la nostra vida, el camí de compartir cada esforç i fita aconseguida. Valoro cada esforç fins i tot sense conèixer qui l'hagi fet, que desperta aquell gegant que a vegades sembla adormit però que és allà: el jove.

Com l'han viscut justament els joves que acompanyaves?

Són un grup que s'acaba de confirmar a la parròquia. La majoria ja fa anys que viu a Barcelona, però de procedència sud-americana (l'Equador, Colòmbia, Bolívia...). Són estudiants, treballadors, amb un carisma fort, solidari entre ells... La veritat és que estan molt contents, alguns impressionats d'estar entre tants joves com ells, compartint les vides, tan semblants, els dubtes i les il·lusions... Ara desit-

gen seguir avançant en aquest camí i participar més activament a la pastoral juvenil. Així m'ho expressava James, de l'Equador, que se sent amb moltes ganes de transmetre tot el que ha rebut: que es pot viure la joventut acompanyat de Jesús. Els nois s'han trobat amb ells mateixos, han superat en el Camí de Santiago moltes barreres que els ajudaran en la vida, han resolt les seves diferències, han respectat el seu cansament, i s'han ajudat els uns als altres, com a comunitat. Són un potencial que cal seguir acompanyant... És molt clar que ells formen part de l'esperit de vida que necessita una parròquia.

Què destacaries de la primera etapa dedicada pròpiament al pelegrinatge?

En primer lloc, els nervis per començar i acabar els quilòmetres proposats. Em pensava que no podria arribar-hi,

però els joves del grup em van animar, en cada broma, i cada vegada que immortalitzàvem en fotografia una part del camí... Em va agradar trobar els quilòmetres senyalitzats pel camí, m'animava a anar restant cada quilòmetre, fins arribar a veure el 0 quilòmetres a Santiago de Compostel·la...

Ha resultat força dur, doncs?

Sí, sobretot podent-hi anar amb cotxe o amb tren [rialles]. Però quan vas pensant en la família i en la teva pròpia vida, i trobes una paradoxa i una metàfora de la teva vida en el Camí, vas entenent que en la teva fe ho pots superar tot. L'esperança estava la duresa del Camí. Realment, la vida és un camí, i l'opció de caminar amb l'Església o amb Jesús, ningú no va dir que fos fàcil. Però Déu no ens deixarà mai. La fe complementa la meua vida cada dia: «Tot ho puc en Jesús, que m'enforteix.»

I de la trobada de joves, què és el que més us ha impressionat?

La catedral de Santiago. Els pocs minuts que hi vaig ser se'm va posar la pell de gallina, en pensar que em trobava davant d'un dels deixebles de Jesús...

Com a joves majoritàriament sud-americans, us heu sentit ben acollits i integrats en la dinàmica de la trobada?

Sí, ens vam relacionar amb els altres tant com vam poder. Vam compartir impressions i vam fer bones amistats amb joves de moltes altres parròquies de tot arreu.

Us ha recordat aquest pelegrinatge les multitudinàries trobades

juvenils tan habituals als vostres països d'origen?

Sí, molt. Jo sóc del Salvador i pertanyo a la Jufra (Joventut Franciscana). Allà he participat en moltes trobades juvenils, recessos, escoles i tallers de lideratge, així com als grups juvenils de Monsenyor Romero. També he assistit a molts concerts de Martín Valverde, Migueli, Daniel Poli, Luis Ascoy o la Germana Glenda, que arrossegueu els joves amb alegria...

Què creieu que esteu cridats a aportar avui els joves a l'envellida Església d'Occident?

El futur té un nom: «Joventut.» Els joves estem cridats a comprometre'ns amb l'Església i a fer-ne un lloc de fe, formant-nos amb responsabilitat i lideratge, transmetent alegria, compromís, fe i esperança. Ens calen joves per formar els joves, que puguin fer alguna cosa contra les injustícies que imposen les societats del nostre món. Tal com diu Martín Valverde en una de les introduccions a una cançó als joves, «pescar amb canya és fer esport; pescar amb xarxa és fer Església, i se'n pesquen més...» És el mateix que ens va dir el papa Joan Pau II: «Sigueu la sal i la llum del món.»

Quin ha estat, per a tu, el missatge fonamental d'aquesta trobada de joves?

Per a mi ha estat una crida a compartir la meua fe, la meua experiència i la meua vida a la parròquia. Els joves hi són per donar la vida, créixer amb ideals i valors, amb capacitat d'expressar-se en llibertat, i responsabilitat, posant-se al servei dels altres, amb les seves capacitats complertes en tots els aspectes de la seva vida... Per tot això em sento cridat a continuar creient i aprenent amb els joves, i a continuar aprenent d'aquest carisma tan especial de Mn. Salvador Roura i la germana Antonia M. de la parròquia de la Mare de Déu de la Salut de Badalona.

«No estem soles com a testimonis cristians!»

MARINA ADÁN DELGADO, 16 anys / M. DEL MAR PUIGFERRAT PÉREZ, 16 anys / LEIRE LÓPEZ ALFONSO, 15 anys

El Pelegrinatge i Trobada de Joves de Santiago ha significat per a nosaltres una experiència molt gratificant, diferent de moltes altres, ja que no només ens ha omplert de felicitat, sinó que també ens ha omplert en l'àmbit espiritual. Acompanyades per Mn. Miquel Álvarez, responsable pastoral de l'Esplai Sant Pere del Masnou, era la primera vegada que fèiem el Camí de Santiago. Una de les coses que més ens ha impressionat ha estat el fet de compartir camí i fe amb altres 450 persones que no coneixíem de res. Ens ha agradat molt l'experiència perquè, entre altres coses, ens ha permès fer moltes amistats noves. També ens hem adonat que no estem soles en el camí de la fe, que hi ha molts joves com nosaltres, i és bonic descobrir-ho i poder compartir la teua experiència amb ells. Hem gaudit molt, malgrat que abans d'anar-hi teníem dubtes i incerteses.

En l'etapa del pelegrinatge, de Tui a Santiago, el més dur del Camí va ser el cansament provocat per les poques hores de son, el mal de peus i de cames, els moments de discussió i de dubte... Tot això, però, ens ha permès aprofundir en la fe, ja que també hem tingut moments de reflexió, silenci i estones de pregària per trobar-nos amb nosaltres mateixes.

Un cop a Santiago, a la Trobada de Joves, el que més ens va impressionar va ser la missa multitudinària del darrer dia, presidida per la Creu de la JMJ i pel cardenal Stanislaw Rylko, enviat del Papa. No ens imaginàvem que una trobada com aquesta pogués aplegar tants joves (uns 12.000) en una mateixa ciutat compartint un mateix destí de pelegrinatge. Aquesta vivència ha enfortit la nostra fe: «No estem soles com a testimonis cristians!»

Invitació del Papa a entrar en la «lògica de l'amor de Déu»

Des de Castel Gandolfo, Benet XVI proposa fer servir les coses sense egoisme ni set de domini

Aciprensa
Castel Gandolfo

En presidir el 8 d'agost passat el rés de l'Àngelus dominical al Palau Apostòlic de Castel Gandolfo, el papa Benet XVI va explicar, a partir de l'Evangeli del dia (Lc 12,32-48), que el cristià ha de viure d'acord amb la lògica de Déu, i que és aquesta lògica de l'amor la que convida a fer servir les coses sense egoisme i sense «set de domini», tot vivint l'esperança i la vigilància davant de la vinguda del Senyor.

El Sant Pare va assenyalar que l'Evangeli del dia «continua amb el discurs de Jesús als seus deixebles sobre el valor de la persona als ulls de Déu i la inutilitat de les preocupacions terrenals. No es tracta d'un elogi al desinterès sinó més aviat d'escoltar la invitació de Jesús: "Tranquil·litzeu-vos, petit ramat, perquè és decisió del vostre Pare regnar sobre vosaltres".»

«El nostre cor s'obre a una esperança que il·lumina i encoratja l'existència con-

Pregària per les víctimes dels desastres naturals del Pakistan, Rússia i l'Afganistan

A l'audiència general del 4 d'agost passat, el papa Benet XVI va expressar la seva solidaritat i va aixecar la seva pregària per les diverses poblacions que pateixen les conseqüències de greus desastres naturals, com ara les del Pakistan, on hi ha tres milions d'afectats per les inundacions, Rússia i l'Afganistan, afectades per desastres naturals. El Sant Pare va assenyalar que «el meu pensament s'adreça a les poblacions afectades, en aquest període, per greus calamitats naturals que han causat pèrdues de vides humanes, ferits i danys, i han deixat nombroses persones sense sostre». «De manera particular —va afegir— penso en els grans incendis a la Federació Russa i en les devastadores inundacions del Pakistan i l'Afganistan. Prego al Senyor per les víctimes i em faig proper espiritualment als qui han estat provats per aquesta adversitat.» Per a ells, va concloure Benet XVI, «demano a Déu el consol en el sofriment i el suport en la dificultat. Afavoreixo, a més, que no manqui la solidaritat de tothom.»

creta: tenim la certesa que l'Evangeli no és tan sols una comunicació de coses que es poden saber, sinó una comunicació que produeix fets que canvien la vida. La

porta fosca del temps, del futur, ha estat oberta de bat a bat. Qui té esperança, viu diversament, perquè se li ha donat una vida nova», va dir el Papa. «Com

llegim en la litúrgia d'aquest diumenge, a la carta dels hebreus —afegia Benet XVI—, Abraham ingressa amb el cor confiat en l'esperança que Déu li obre: la promesa d'una terra i d'una descendència nombrosa i se'n va sense saber on anar, confiant només en Déu.»

El Sant Pare va explicar també que «Jesús, a l'Evangeli d'avui, a través de tres paràboles, il·lustra com l'espera en el compliment de la "beata esperança" ha d'empènyer encara més a una vida intensa, rica de bones obres: "Ven el que tinguis i ofereix-ho en almoïna, fes bosses que no envelleïxen, i tindràs un tresor segur al cel, on el lladre no arriba i el cuc no consumeix". És una invitació a fer servir les coses sense egoisme, sense set de possessió o de domini, sinó segons la lògica de Déu, que és la lògica de l'atenció per l'altre, la lògica de l'amor». Benet XVI va recordar alguns sants als quals va posar com a exemple d'aquesta manera de viure la vida amb

esperança i vigilància: sant Domènec de Guzmán, fundador dels dominics a qui l'Església recordava aquell mateix dia; santa Clara d'Assís, fundadora de les Clarisses, a qui l'Església va recordar l'11 d'agost; sant Llorenç, diaca màrtir del segle III. També es va referir a santa Teresa Beneta de la Creu, Edith Stein, i a sant Maximilià Kolbe, els quals es van lliurar a Déu durant el complicat temps de la Segona Guerra Mundial, «sense perdre mai de vista l'esperança, el Déu de la vida i l'amor».

En la seva salutació en espanyol el Papa va dir: «Benvolguts germans: espera i vigilància són dues característiques fonamentals de la vida cristiana, que està oberta a l'eternitat. A l'Evangeli d'avui, el Senyor ens exhorta a estar vigilants i en tensió anhelosa i plena d'amor davant de la seva vinguda a la fi dels temps. Que la participació freqüent a l'Eucaristia, en què Crist ve cada dia al nostreencontre, us ajudi a intensificar la vostra fe, esperança i caritat. Bon diumenge.»

Pakistan

Càritas Espanyola s'aboca a favor de les víctimes de les inundacions

Agencias
Punjab

Càritas Espanyola acaba d'enviar 100.000 euros en concepte d'ajuda a les víctimes de les greus inundacions al sud del Punjab (Pakistan) com a resposta a la petició de Càritas Pakistan i Càritas Internacional, les quals han demanat mobilitzar recursos al més aviat possible per tal d'atendre les necessitats de la població afectada.

Mentre Càritas Pakistan socorre els afectats amb aigua, aliments, estris de cuina, kits d'higiene i de salut, s'està enllestit el Programa d'Emergència que inclourà els plans de resposta de 4 membres de Càritas que operen al país. El programa tindrà una durada inicial de 3 mesos, durant els quals Càritas, que opera en el terreny, valorarà les necessitats per a la fase següent. S'atendran els sectors de salut, aigua i sanejament, higiene, articles no alimentaris i material de refugi o habitatge, a més de serveis socials per reduir la vulnerabilitat als abusos i l'explotació.

Els torrents d'aigua i les inundacions, les pitjors que es recorden al Pakistan des de fa 80 anys, van començar el 21 de juliol passat i han causat destrucció, desplaçament de la població, danys en les infraestructures i mitjans de subsistència, i la possibilitat d'un problema humanitari encara més gran si el menjar, l'aigua, la salut i solucions d'habi-

tatge no s'ofereixen a les poblacions afectades immediatament.

Actualment ja es parla de 1.500 morts i més de 3 milions d'afectats, però aquestes xifres poden augmentar a mesura que passen les hores. Cases i bestiar han estat arrossegats pels corrents i la gent està tractant desesperadament de protegir el que queda de les seves

possessions. Les inundacions també van arrossegar centenars de milers d'hectàrees de conreus, que inclouen cotó, arròs i canya de sucre. Els hospitals i els centres de salut també van ser malmesos, la qual cosa complica la situació per atendre malalts i ferits.

Les necessitats bàsiques immediates són aliments, articles no alimentaris com ara estris de cuina, higiene, roba de vestir i de llit i eines, assistència mèdica i habitatge. Avui dia, i independentment de l'ajuda de socors immediat que proporcionen en el terreny els equips diocesans de Càritas Pakistan, les quatre organitzacions membres de Càritas que ja operen al Pakistan fan la planificació per respondre a l'emergència de les actuals inundacions. Ja s'han dut a terme avaluacions en parts de Belukhistan, Punjab i Khiber Pakhtunkhwa, i es concentren a traslladar ajuda a les àrees accessibles al més aviat possible i tractar d'arribar a àrees que fins ara han quedat incomunicades per poder avaluar-ne la situació.

«El CME m'ha eixamplat el cor»

María Arantzazu Aguado, consultora catòlica per a la missió i l'evangelització del Consell Mundial d'Esglésies

Juan Michel

Nascuda al País Basc, aquesta filla d'una família catòlica va experimentar des de ben joveneta la vocació educadora i el compromís amb la seva Església com a laica. Així, d'una banda, es va formar com a mestra i pedagoga, i de l'altra, va entrar a formar part i va arribar a presidir la Institució Teresiana. Va ser també el seu compromís laical que la va portar a participar durant deu anys en el Pontifici Consell per als Laics, com a consultora i com a membre. Fa cinc anys va ser cridada a treballar al Consell Mundial d'Esglésies (CME) com a consultora catòlica per a la missió i l'evangelització. La seva trobada quotidiana amb persones d'altres confessions cristianes ha estat motiu, afirma, per a una «renovació espiritual» en la seva vida.

Com va arribar a aquest càrrec?

Tot va començar amb una comunicació des de Roma. Em van cridar del Pontifici Consell per a la Promoció de la Unitat entre els Cristians. Em van preguntar si estaria disposada a considerar aquest servei. Es tractava de promoure la cooperació entre l'Església catòlica i el Consell Mundial d'Esglésies.

I així es va convertir en una mena d'«espia del Vaticà» en el centre ecumènic?

No, i ara! [rialles] Més aviat un pont, una facilitadora de la cooperació entre el Consell Pontifici i el CME a l'àrea de la missió i l'evangelització. En realitat, no sóc l'única «enviada» catòlica en el personal del CME, també hi ha permanentment un professor catòlic a l'Institut Ecumènic a Bossey.

I en què ha consistit la seva tasca concretament?

En aquest càrrec m'han integrat com a part del personal permanent del Consell Mundial. De manera que he participat, com una companya més juntament amb companys d'altres denominacions, en la marxa d'una sèrie d'estudis, trobades i altres treballs. La meua àrea específica, sobretot en els darrers anys, ha estat la de missió i espiritualitat. Em vaig sentir molt feliç de poder contribuir en aquest camp, tenint en compte l'èmfasi catòlic en l'ecumenisme espiritual, i d'establir contacte no tan sols amb els meus companys aquí sinó amb una xarxa d'experts d'Esglésies arreu del món.

Entre altres coses, duem a terme una sèrie de fòrums de diàleg l'èmfasi

del qual rau en una espiritualitat de la missió transformadora, és a dir, compromesa amb el món i a favor de la pau i la justícia. Uns altres aspectes que hem considerat són la guarició, les preocupacions de les dones, les relacions interreligioses, la postmodernitat i també la cura de la creació.

Els resultats dels nostres treballs es reflecteixen en part en números monogràfics de la *International Review of Mission* (Revista Internacional de Missió). A més jo, personalment, he col·laborat amb la Comissió de Missió Mundial i Evangelització del CME i el procés preparatori de la conferència Edimburg 2010, que va commemorar el centenari de la Conferència Missionera Mundial d'Edimburg del 1910.

Una línia conductora de tota aquesta tasca és l'elaboració d'una nova declaració sobre missió i evangelització. Aquesta ocupa ja de ple la Comissió de Missió Mundial i Evangelització i l'equip de Missió del CME. Es tracta d'una possible contribució a la X Assemblea del CME a Busan, Corea del Sud, el 2013. Aquesta declaració apuntarà a posar al dia la comprensió ecumènica de la missió cristiana.

Què rescata de l'experiència realitzada en aquests cinc anys?

Estic contenta d'haver contribuït a facilitar la cooperació entre l'Església catòlica i el CME. A més, treballar en el Consell Mundial m'ha canviat, m'ha tocat per dins. He viscut aquests anys com una oportunitat privilegiada per viure la fe i caminar amb cristians d'altres tradicions. He afirmat la meua identitat

«He viscut un ecumenisme de la vida quotidiana que ha transformat la meua experiència de fe»

catòlica alhora que he descobert altres tradicions cristianes que he après a estimar. Per a mi, el somni de Jesús que tots els seus deixebles siguin un es va encarnar en un ecumenisme de la vida quotidiana, amb rostres concrets, i va transformar la meua experiència de la fe, que ja no podré viure d'una altra manera.

Però les relacions entre diferents confessions cristianes no són sempre tan fàcils...

Quan em van convidar a ocupar aquest càrrec em van dir que es buscava una persona que tingués una experiència d'Església àmplia. El que he fet no ha estat «defensar» una posició, per dir-ho així, sinó estar oberta a caminar amb altres i comprendre altres realitats. Jo no he participat en diàlegs doctrinals, per exemple, sinó en una conversa l'objectiu de la qual és intentar avançar plegats en els camins de la missió. Tenim tant en comú!

Ha experimentat alguna frustració?

No diria que he experimentat una frustració, més aviat un exercici d'espera i paciència en alguns moments. Durant aquests cinc anys, el CME ha experimentat transicions freqüents. I, així, hem hagut d'avançar i adaptar-nos al procés de reestructuració. Això, sens dubte, m'ha exigut capacitat d'adaptació, però ha estat alhora una excel·lent oportunitat d'aprenentatge.

D'aquí a poques setmanes deixarà el seu càrrec, qui la succeirà?

La meua successora ja està designada. És Annemarie Mayer, una professora d'ecumenisme a la Universitat de Tubinga, Alemanya, també laica. Jo, en primera instància, aniré a Roma, on col·laboraré amb la Institució Teresiana tant a l'àrea de l'espiritualitat com en les preparacions del nostre centenari el 2011. Esperem que sigui una oportunitat de relançar la missió dels laics catòlics al món.

Amb la seva successora, seran cinc les dones que han ocupat aquest càrrec des de la seva creació als anys vuitanta. Per què sempre dones?

No crec que respongui a un principi, però ha estat una bona pràctica. Les meves tres antecessores han estat religioses amb molta experiència en el camp de la missió. Jo vaig ser la primera laica. Crec que el que és determinant en l'elecció que fa el Consell Pontifici és l'experiència missionera. Sense caure en estereotips, potser les dones aportem una sensibilitat, una manera particular de mirar la realitat de l'Església, certa capacitat de tendir ponts que, òbviament, també la tenen els homes. Homes i dones tenim perspectives complementàries.

Quin balanç fa de la seva tasca al CME aquests cinc anys?

Em sento molt afortunada i agraïda a Déu i als qui ho han fet possible. Ha estat una d'aquestes sorpreses que ens dona Déu i, com m'ho va vaticinar el cardenal Walter Kasper, llavors president del Consell Pontifici, quan vaig ser nomenada, ha estat una oportunitat de renovació espiritual. Treballar al CME ha donat una nova dimensió comunitària a la meua fe, m'ha eixamplat el cor.

Ara que el coneix per dins, què pensa del CME?

Crec que el CME porta dins seu una llavor de vida que està cridada a donar fruit en el món, un fruit d'unitat. El CME és una bona notícia per al món.

LLOGUERS – ALQUILERES – LOCATIONS – RENTS
ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

alkilando
by FINCAS GANDIA

DIPUTACIÓ 189
08011 - BARCELONA

www.alkilando.com
93 451 50 00

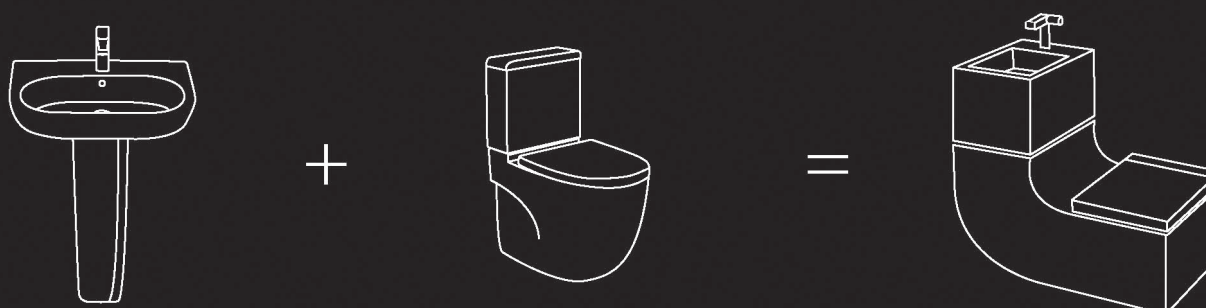
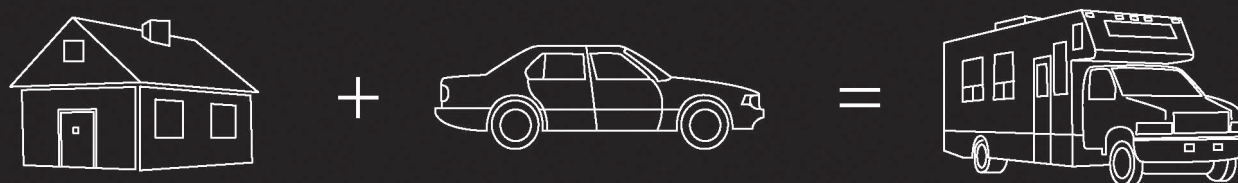

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES
per a grans persones grans

Tenim places disponibles

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

¿y ahora?

DISEÑO + SOSTENIBILIDAD = W + W

W+W es el resultado de la ambición de Roca a la hora de incorporar soluciones nuevas, únicas e innovadoras en los espacios de baño. Una solución que combina diseño y sostenibilidad al unir el inodoro y el lavabo en una sola pieza. Su sorprendente diseño lo hace ideal para espacios reducidos, pero su gran aportación es la tecnología que permite reutilizar el agua usada en el lavabo para llenar la cisterna del inodoro. Un producto único que Roca ha hecho realidad.

Roca THE LEADING GLOBAL
BATHROOM BRAND
www.roca.com

Punt de vista

Lluís Bertran
Advocat i MBA per ESADE

Sturzo i la crisi actual

En aquesta hora en què ens trobem immersos en una crisi econòmica, política, social i de valors, en una situació de canvi i incertesa, ve a tomb recordar algunes idees del pare Luigi Sturzo, fundador del Partit Popular Italià el 1919, d'inspiració cristiana, laic i aconfessional, que amb els anys va donar lloc a la Democràcia Cristiana italiana.

Sturzo deia que la mare de totes les crisis és espiritual. Considerava que la política, l'economia, l'escola o la família no són mai alienes al valor de l'esperit, i que és un error no tenir en compte la influència espiritual en l'experiència humana. Per això conclouia que la veritable revolució és espiritual i que té com a objectiu combatre la prevalença de l'egoisme i de la injustícia.

Sturzo va dedicar la seva vida a la democràcia i a la llibertat, i va treballar intensament per la construcció d'una veritable consciència cívica en el si de la societat italiana; alhora que es manifestà clarament en contra d'una concepció individualista i inhumana de la democràcia, mancada de valors civils, feta de la suma de molts «jo» autònoms i absoluts, i sotmesa als grans poders econòmics.

Sturzo vivia la vida pública com un deure, i aquest deure com una esperança. I en aquest sentit, deia que un programa polític no s'inventa, es viu, i que la societat no és política sinó vida. Per a ell, la veritable santedat no està limitada a la pregària, sinó que va dirigida a totes les iniciatives de llibertat humana.

Deia Sturzo que la primera regla de l'art de la política és ser franc i fugir tota simulació, prometre poc i mantenir allò promès; i aconsellava no actuar com els ignorants ni els presumits, sinó que, quan no se sap alguna cosa, cal informar-se, estudiar serenament, discutir, i que cal temps, paciència, l'espera del sol i la pluja, la llarga preparació, la persistent labor, per finalment recollir-ne els fruits.

Ja l'any 1925, Sturzo parlava de la necessitat d'una nova croada d'amor en la política. Deia que

la vida humana adquiriria sentit amb l'amor, amb la capacitat d'estimar i de ser estimat; i, per això, defensava que la política i l'economia han de ser permeables a la força de l'amor i la caritat, i que la caritat cal entendre-la no com a beneficència sinó com a ànima de la reforma de la societat democràtica moderna en la qual la gent és cridada a participar responsablement en la realització del bé comú, i en la construcció d'un veritable esperit cívic, en el si d'una societat d'homes i dones lliures, amb fonament en l'humanisme i els

valors cristians. Sturzo, en definitiva, rebutjava una política i una economia merament utilitaristes, sense vessant ètica ni moral, obsesades pel poder i el guany immediat, que alienen la persona i li neguen el seu sentit veritable, que la banalitzen i deshumanitzen, i que, en lloc de considerar-la el fi de tota acció política i econòmica, la converteixen en un mer instrument al servei del poder i els diners.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova
Degà del Capítol Catedral de Barcelona

Súpriques pel clergat

Heus ací unes súpriques al Senyor a favor dels sacerdots. N'ignoro l'autor i la procedència. Sens dubte, me les proporcionarà un amic. En tinc alguns que, de tant en tant, m'ofereixen algun escrit que els ha cridat l'atenció i me' lliuren per si és inspirador dels meus articles. Els estic molt agraït.

Al nostre Sant Pare, embolcalneu-lo amb la vostra gràcia, Senyor.

Als cardenals i delegats, envieu-los la vostra llum, Senyor.

Als bisbes i arquebisbes, atorgueu-los els vostres dons, Senyor.

Als sacerdots rectors, feu, Senyor, que lliurin la vida per les seves ovelles.

Als sacerdots vicaris, guieu-los, Senyor.

Als sacerdots missioners, protegiu-los, Senyor.

Als sacerdots predicadors, il·lumineu-los, Senyor.

Als sacerdots directors d'ànimes, instruiu-los, Senyor.

Als sacerdots religiosos, feu-los perfectes, Senyor.

Als sacerdots de seminaris, doneu-los la vostra ciència, Senyor.

Als sacerdots en perill, allibereu-los, Senyor.

Als sacerdots temptats, doneu-los el triomf, Senyor.

Als sacerdots en pecat, doneu-los la vostra gràcia, Senyor.

Als sacerdots zelosos, ajudeu-los, Senyor.

Als sacerdots pobres, socorreu-los, Senyor.

Als sacerdots dèbils, enfortiu-los, Senyor.

Als sacerdots torbats, doneu-los la pau, Senyor.

Als sacerdots aïllats, acompanyeu-los, Senyor.

Als sacerdots lligats a les coses terrenals, trenqueu-los les seves cadenes.

Als sacerdots malalts, guarieu-los, Senyor.

Als sacerdots ancians, sosteniu-los, Senyor.

Als sacerdots difunts, doneu-los la glòria, Senyor.

De tota l'Església, tingueu pietat, Senyor.

A propòsit de...

P-J Ynaraja
Capellà del Montanya
(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Per Europa

Vulgarment es parla així quan hom travessa els Pirineus, com si fer-ho fos entrar a Europa. Després de la missa del dilluns i arribant el dissabte per celebrar-la, m'he mogut per quatre països. Els llocs visitats, gairebé tots, els coneixia. Precipitadament escric un comentari. Ho he dit moltes vegades i no m'importa repetir-ho: no s'entén la nostra cultura antiga sense conèixer les grans catedrals, els monestirs i la ruta xacobeia. Si hom té idea d'aquestes tres coses, pot entrar en el moll del continent. Parlo de la cultura antiga, l'actual fa la impressió que està absent. Tenia estudiats cadascun dels llocs, anava amb la càmera. Vull aturar-me un moment en el que he esmentat. Per entendre una façana, un pòrtic o un vitrall, cal conèixer la Bíblia i l'esperit que encoratjava la gent de l'Edat Mitjana. El primer que un constata és que res d'això es respira avui. La gent viatja i visita el que li han dit que és interessant. Mira un i no troba diferència entre els que ha vist en altres llocs. La mateixa manera de vestir, la mateixa mirada lenta, la mateixa pressa. A ningú no li manca la minúscula càmera de fotografiar o d'enregistrar. Pel que fa a això, vull comentar un detall. Les antigues càmeres, i les modernes professionals, tenien visor òptic. Hom mira la realitat com si fos per un forat, es fixa en el detall que té al davant i, si es considera interessant, dispara, per guardar-ho, tot pensant que, quan arribi a casa, contemplarà. Fotografiar així és una aventura. Ho era més antigament, quan calia un procés tècnic. Avui dia res d'això. Es mira una petita pantalla, s'hi veu un objecte, un monument o un animal. És indiferent si tindrà interès o si no el tindrà. Un bon nombre de vegades el tret correspon a algú que, enmig de ganyotes o postures estúpides, vol guardar el record que va ser allà i ensenyar-ho per presumir. Immediatament després del tret mira la pantalla, ja en té prou. En arribar a casa potser s'adoni que la foto està borrosa o que no té cap interès, és igual. No s'inquieta. Si algú li pregunta si ha estat en un lloc, ensenya les fotos; és l'única cosa que pot contestar.

Durant aquests dies he tret moltes fotos, ho feia il·lusionat, per mostrar-les als qui estimo i no han vingut. Sempre dic que la meua tasca és semblant a la que va dur a terme aquella simpàtica senyora que es deia Egeria, la qual, al començament del segle IV, va escriure el seu «itinerari» perquè les seves estimades senyores participessin de les seves experiències riques i pietoses. Una bona foto és una mena de document notarial.

Quan visitava aquests magnífics edificis, pensava: quina neteja i quin ordre! Les esglésies on celebren no les tinc així. I m'avergonyia pensar-ho. Però, tot seguit, constatava que no hi havia cap vailet que mirés amb atenció o que pregués. He arribat a casa i he tingut la satisfacció que hi assistien uns quants. Avui és diumenge XIX i en la lectura de la carta als hebreus s'elogia la fe, l'epopeia de la fidelitat. Penso que, si seguim així, les pedres es conservaran molt bé, però hauran desaparegut els fidels. I entre una velleta cristiana o un infant que prega i la pedra arqueològica més interessant, jo trio els primers. Són convidats a la Vida Eterna. La segona, tot i que no sigui per altra cosa que per la llei de l'entropia, sé que desapareixerà.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
 viqui70@yahoo.es

Observant pel carrer

Sóc a Burgos fent un curset d'oració amb santa Teresa de Jesús. Aquest matí hem estat comentant una de les millors comparacions d'aquella gran dona que, per explicar la seva intimitat amb Déu i la capacitat humana de comunicar-se amb Ell, deia que li agradava imaginar-se la seva ànima com un hort o un jardí i a Déu passejant-hi. Una imatge amb reminiscències del Gènesi i el paradís.

En un moment determinat del matí es podia triar fer silenci i oració de diferents maneres: en la solitud recollida de la capella, comentant els textos amb altres companys del curs; amb una oració compartida, manifestant-la amb cants o passejant pels carrers de la ciutat.

Jo he triat aquesta darrera opció. El carrer és sempre per a mi un lloc privilegiat per trobar-me amb Déu, ja que el trobo en l'ésser humà d'una manera especial.

He deambulat durant més d'una hora pel centre de la ciutat, pels entorns de la meravellosa catedral gòtica i per carrerons que l'envolten.

El primer que m'ha cridat l'atenció és no trobar captaires pels carrers com a Barcelona. Només una romanesa a la porta de la catedral. La veritat és que desitjava trobar-me algú i parlar-hi. Potser la mendicitat és més pròpia de les grans ciutats. Això sí, hi havia gent, molta gent, la majoria turistes.

Després de caminar una bona estona, m'he assegut en un banc de l'Espolón —un passeig deliciós al costat del riu— i he contemplat els qui passejaven.

Avis amb els seus néts, senyores que en passar per davant meu deixaven en l'aire fragments de converses intranscendents, alguns pelegrins del Camí de Santiago amb la seva «casa» a les espatlles i joves gaudint de les vacances i parlant de les seves coses. També un gran nombre de persones, algunes llatines, portant cadires de rodes amb gent gran o malalta. M'ha cridat l'atenció veure'n un munt.

A la tornada no he pogut deixar d'aturar-me sota l'Arc de Santa Maria, que dona entrada a la plaça de la Catedral. Allà uns músics de l'Europa de l'Est tocaven música clàssica amb mestria. M'he sentit captivada pel paisatge urbà que els envoltava i els feia d'escenari: el sol de Castella i les filigranes de pedra de les agulles de la catedral n'augmentaven la bellesa. Violí, violoncel i acordió acompanyant una soprano, la veu de la qual omplia l'espai obert de l'arcada de pedra. Potser si la vida els hagués portat per altres camins, estarien tocant al Liceu de Barcelona, però s'han de conformar al carrer, recollint després les monedes que cauen a la funda del violí.

El passeig arribava a la seva fi i el meu silenci s'havia omplert de moltes imatges i sons fets oració: «Senyor, tots aquests rostres d'homes, dones, joves, vells, herois anònims de vides lliurades amb les seves càrregues de bé i de mal són, també com imaginava Teresa, horts on Tú habites. Quins horts més diferents, i tots estimats per Tu, i dignificats pel fet de ser persones amb les seves històries que coneixes una per una!

Zoom

Eduard Brufau

La Generalitat ha iniciat els tràmits per comprar al museu The Cloisters, de Nova York, els sepulcres dels comtes d'Urgell. Es tracta de quatre tombes gòtiques del segle XIV de gran valor artístic procedents del monestir de les Avellanes. Fa més de cent anys van ser venudes per un banquer lleidatà i des de l'any 1928 són a Nova York. Si finalment els sepulcres tornen a Catalunya podrien ser ubicats al seu lloc d'origen, el monestir de les Avellanes, o bé al Museu Diocesà i Comarcal de Lleida.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
 llerrall@gmail.com

El silenci de Lorna

Els germans Jean-Pierre i Luc Dardenne són els directors de la pel·lícula *El silenci de Lorna*, estrenada recentment a les nostres pantalles. Lorna, personatge protagonista representat per Arta Dobroschi, resulta creïble i suggestiva. El seu silenci, la distància que genera la càmera sobre la seva figura, els seus gestos senzills, el seu comportament... es converteixen en estímuls per a l'espectador que pretén desentrellar el seu interior o submergir-se en l'àmbit de les seves motivacions. Lorna, immigrant albanesa que viu a Bèlgica, lluita per la supervivència. El primer requisit consisteix a obtenir els papers legals, sense els quals el somni de tenir un bar s'esvaeix davant de la primera dificultat. El film entremescla històries personals en un escenari social de truculències, marginació i delinqüència. No hi ha escenes espectaculars sinó ritmes quotidians. El guió descriu situacions, reals i problemàtiques, però no pren posició.

L'escenari social belga no difereix del nostre. Els nostres rotatius han publicat notícies sobre una xarxa acusada de concertar centenars de matrimonis de conveniència per legalitzar la situació d'immigrants sense papers. La mateixa història de Lorna, que paga a Claudy, un drogoaddicte interpretat per Jérémie Renier, per casar-se amb ell i així poder obtenir la nacionalitat belga. Fabio, el cap visible de la màfia, li proposa d'aconseguir 10.000 euros si es casa amb un rus que, al seu torn, vol obtenir la nacionalitat anhelada. Per a això, haurà d'enviduar (un drogoaddicte té poca vida i, en qualsevol cas, una sobredosi provocada serviria de cobertura a un assassinat) o adquirir el divorci, la justificació del qual es fonamentaria en uns presumptes maltractaments. El càlcul fred dels negocis no podia preveure que els sentiments interferirien en el pla. Claudy confia que Lorna l'ajudi a allunyar-se de la droga i a superar els seus problemes. Es mostra incapaç de maltractar-la, la respecta, li confia la seva vida i els seus diners. La resta de personatges que rondan per la seva existència, busquen interessos econòmics i la utilitzen per als seus plans. La relació amorosa entre Lorna i Claudy inaugura un capítol d'esperança, que es veurà truncat per l'assassinat del drogoaddicte. La màfia no té entranyes i l'únic que la mou és el poder i els diners. Malgrat el silenci i en la distància, l'espectador experimenta sentiments de complicitat amb els protagonistes. El desemparament de tantes vides, la fragilitat de tantes històries, el sofriment de tants homes... representen un estímulo per construir una societat més justa i més humana. Aquesta visió humanista s'allunya de les ideologies imperants. El bé i el mal no poden atribuir-se a grups socials, sinó que la línia divisòria, no sempre necessària, passa pel cor de cada persona.

Aquesta pel·lícula no tem abordar temes, que repugnen a un feminisme políticament correcte. Un, Lorna vol obtenir el seu divorci sense posar en perill la vida de Claudy, però pensa acusar-lo de maltractador. S'autolesiona i denuncia el drogoaddicte davant de les autoritats competents d'haver-li pegat. El discurs políticament correcte de la innocència permanent de la dona davant la culpabilitat, sempre permanent, de l'home queda en entredit, malgrat que un veredicté injust resulta favorable a Lorna. Dos, la protagonista albanesa està presumptament embarassada. El fet de no voler avortar, en contra d'un entorn que la pressiona, li crearà grans problemes. Qui ha descobert l'amor no pot posar fi a la vida.

Acollim i ajudem les futures mares amb problemes

Fundació Pro Vida de Catalunya

Nom: _____

Cognoms: _____

Adreça: _____

Núm.: _____ Pis: _____ Porta: _____

Codi Postal: _____

Població: _____

Província: _____

E-mail: _____

Fundació Pro Vida de Catalunya
 Bonaplata 42, 1r 08034 Barcelona
 Telèfon 932 047 111

La informació que ens faciliteu serà recollida en el nostre fitxer automatitzat i confidencial. Tens el dret d'accedir-hi i rectificar-la o cancel·lar-la si ho desitges.

Des del monestir

Una Bíblia al cor de Catalunya

La pluja ens va obligar a esperar una bona estona davant de la portalada del monestir de Ripoll, emparats per l'atri. Fra Xavier ens anava llegint la descripció dels diferents registres d'aquesta magnífica Bíblia de pedra, mentre els altres, asseguts al davant, en comprovàvem la veracitat. Em va cridar l'atenció, en les històries de l'arquitectura, el fet que la figura de Pere és contrastada amb la del profeta Jonàs, i la de Pau amb la del profeta Daniel. Si més no, em va fer pensar una bona estona, fins i tot després, mentre corriem pels carrers mullats del bressol de Catalunya escapant de la pluja que, ai las, ens perseguia amb xafecs intermitents.

Pere i Jonàs. Mateu, en el seu evangeli, l'anomena, per boca de Jesús, «Simó, fill de Jonàs» (Mt 16,17). Jonàs, el profeta que porta la identitat del poble d'Israel, fa l'experiència de la revolució contra Déu i intenta defugir les càrregues i

responsabilitats d'aquesta identitat. Al ventre del peix, en la pèrdua d'aquesta identitat, retroba, paradoxalment, els camins per recuperar-la i per proclamar-la —ser-ne testimoni— a Nínive, al cor del mal, la no-identitat. Pere, semblantment: acarat al drama de la passió, en la negació de la identitat del Mestre, que és la negació de la pròpia identitat, troba també els camins del retorn. Retorn a si mateix, retorn al Crist. Així Pere, la primera pedra de l'Església, esdevé plenament fill de Jonàs, fill d'Israel, portador per al nou poble, l'Església, de la identitat del Crist. Pau i Daniel, el profeta savi. Em va costar més d'establir la relació entre els dos personatges. El

trajecte dels dos profetes de l'Antic Testament és molt coincident: ambdós reben la missió de ser testimonis del Déu de la salvació més enllà de les fronteres d'Israel, el poble-sagrament d'aquesta salvació; i, tots dos, aquesta missió la purifiquen fent una experiència de mort i resurrecció, Jonàs al ventre del peix, Daniel a la fossa dels lleons. I és ací on es retroben Pere i Pau, malgrat les seves diferències. Jonàs i Daniel apunten al Crist, que, majestuós, portador del sentit de la història i del temps, presideix la portalada. I Pere i Pau, que ens acullen en travessar el llindar, apunten, des del Crist, cap a la nostra història i la nostra identitat.

Quan ja deixàvem Ripoll, i vàiem la senyera flaquejar al cim del campanar del monestir, per uns moments, em vaig sentir tocat molt al fons pel missatge silenciós i tan eloqüent d'aquesta Bíblia de pedra cisellada al cor de Catalunya.

Lluís Solà
Monjo de Poblet

La sal de la terra

La raó càlida

El 23 de juliol passat vaig participar activament en les jornades que celebra anualment l'Institut Emmanuel Mounier a Burgos durant l'estiu. Una seixantena de persones, professors, preveres i acadèmics, es van congregar durant tres dies per reflexionar sobre l'essència i els límits de la llibertat des d'un enfocament personalista, inspirat en la figura d'Emmanuel Mounier i altres personalistes del món germanòfon.

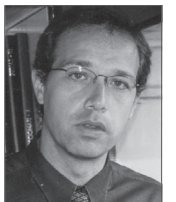
El seu màxim impulsor, el filòsof castellà Carlos Díaz, em va regalar el seu darrer llibre, *La razón cálida*. No estic segur que sigui el seu darrer text, perquè Carlos Díaz és incombustible i, a hores d'ara, la seva producció bibliogràfica ja supera el centenar de llibres. Conegut arreu d'Espanya i Llatinoamèrica, és un pensador sagaç i compromès que cada any divulga el seu pensament per

mitja dotzena de països. Un dels seus textos més llegits és *Soy amado, luego existo*, títol inspirat en el *dictum* de Descartes, però substancialment modificat.

La razón cálida és un text ambiciós, acadèmic, culte i erudit. Dialoga amb els grans pensadors moderns i contemporanis, i esbossa una teoria de la racionalitat que superi els límits de la visió moderna que, segons ell, pateix una sèrie de febleses que solament ara, en la postmodernitat, s'han posat de manifest. Defensa una raó càlida, entrelligada amb la vida emocional, oberta a la transcendència, conscient de les seves fronteres,

permeable a la imaginació, a la intuïció i a la fe. Critica el científisme i l'ús purament instrumental de la raó que la buida de la seva substància i possibilitats inherents.

La seva proposta té afinitats amb la proposta de la filòsofa valenciana Adela Cortina, que en la seva darrera producció defensa una raó cordial. Ambdós pensadors, cadascun a la seva manera i amb el seu propi llenguatge, semblen portar a terme un dels projectes més ambiciosos de Benet XVI, a saber, el d'eixamplar els límits de la raó moderna, per superar, d'una banda el racionalisme unidimensional que la caracteritza, però, de l'altra, per salvar-nos de la caiguda en l'irracionalisme emotivista postmodern i en el relativisme ètic, estètic i religiós. Bons textos per llegir i meditar durant l'estiu.

Francesc Torralba
Professor de Blanquerna-Universitat Ramon Llull

Mirada al món

Agost, el perdó i la Mare de Déu

El quinze d'agost és la festa de l'Assumpció de la Mare de Déu al Cel, solemnitat que origina multitud de festes majors estiuenques als pobles mediterranis i que celebra tota l'Església. Segons la tradició, la Mare de Déu es va adormir i va pujar al Cel sent ressucitada d'immediat, d'aquí que es parli de la «Dormició», com també es parla del «Trànsit», que és com s'anomena el pas de la Mare de Déu de la terra al Cel. El trànsit es refereix a un fet físic i espiritual. A l'agost, però, hi ha una altra festa mariana relacionada amb aquest mateix misteri de l'Assumpció: la Mare de Déu dels Àngels, que és el 2 d'agost. Aquesta celebració pren el nom dels àngels perquè són ells qui eleven la Mare de Déu al Cel. La Mare de Déu dels Àngels és una celebració molt antiga. La capella del Àngels d'Assís, diminuta, de 10 x 10 metres de planta, és on sant Francesc concre-

ta el projecte de vida franciscana. Allà hi té la seva primera comunitat i és on rep santa Clara. Aquesta petita capella li és cedida pels monjos benedictins i ell la reconstrueix donant el sentit de reconstruir tota l'Església. Amb els anys, sant Francesc té la certesa que aquell és un lloc sant on ha de ser possible viure el perdó: la indulgència plenària. Als nostres dies, parlar d'*indulgència*, i encara *plenària*, sona extrany, però, de fet, continua tenint el mateix valor profund i necessari d'anar al fons de la pròpia existència. La *indulgència*, antigament, era allò que esperaven guanyar els pelegrins i que només podien aconseguir a canvi d'una quantitat de

diners (expiar les culpes) o visitant els llocs sants: Roma, Compostel·la i Terra Santa. Sant Francesc entén que, per ser perdonats i salvar-nos, cal prendre consciència del mal i voler-se sanar. És així que es comença aquesta pràctica de la *indulgència plenària* el 2 d'agost a la petita capella romànica dels Àngels. Aquest fet, que com la majoria de les coses realment profundes pot semblar anecdòtic, està ple de saviesa i entranya una veritable transformació de la comprensió de la vida cristiana; és, alhora, extraordinàriament alliberador. Molts dels mals que patim són originats per sentiments de culpa i rancúnies que no hem après a perdonar. El perdó és el procés personal que ens ajuda a tancar ferides que de vegades acumulem victimàriament. La Mare de Déu, miraculosa sempre, va assenyalar a sant Francesc la importància del perdó per viure la pau i l'alegria.

Elisabet Juanola Sòria
Periodista. Institut de la Pau Armando de Ramón. Murtra Santa Maria dels Àngels (Xile)

Paraula i vida

El do de la família

Jesús, per salvar-nos, va néixer en el si d'una família: és la Sagrada Família de Natzaret. Així, Déu manifesta l'harmonia que hi ha entre el que Ell ha creat i la manera com realitza la salvació. La família es fonamenta en el matrimoni d'un home i una dona i és una institució molt important per al bé de les persones. El Concili Vaticà II afirma que «el benestar de la persona i de la societat humana i cristiana va estretament unida a la bona situació de la comunitat conjugal i familiar». Això significa que la bona salut de les famílies és molt necessària per a la realització de les persones, dels esposos i especialment dels fills. No hi ha dubte que actualment hi ha molts factors, en la societat en general, i en la nostra en particular, que fan difícil l'harmonia i l'estabilitat de les famílies. Ja ha esdevingut un tòpic o lloc comú parlar de la crisi de la família. Quina és la institució que no passa actualment per una certa situació de crisi? De tota manera, la família és una de les institucions que més resisteix les crisis. L'escriptor André Frossard afirmava que el matrimoni i la família són *peces de resistència*. Tots hem de prendre conscièn-

cia d'allò que està en joc en la salut o en la crisi de les famílies.

La família tindrà bona salut si la societat redescobreix els valors imprescindibles per tal que l'home i la dona, en la unió matrimonial i familiar, realitzin plenament la seva dignitat com a persones. I el primer d'aquests valors és el veritable amor conjugal entès com una entrega mútua dels esposos, un amor per sempre, amarat de fidelitat i obert a la vida, a fi de construir una família com a íntima comunitat de vida i d'amor.

L'amor que l'Església té a les persones i a la societat la porta a defensar amb energia la identitat del matrimoni i de la família. En aquesta missió han excel·lit els darrers Sants Pares, sobretot Joan Pau II i Benet XVI.

Ara ens estem preparant per rebre Benet XVI el proper 7 de novembre, quan vindrà per a presidir la cerimònia de la dedicació del temple de la Sagrada Família. El fet que aquest gran temple porti el nom de la santa família de Natzaret permetrà sens dubte al Sant Pare dir-nos moltes coses importants i ben necessàries per a tots nosaltres.

Des de la família fins a la vida, des de la bellesa fins al diàleg fe-cultura. Estic ben segur que la família serà un punt que ens recordarà, i crec que el seu magisteri ens enriquirà i ens ajudarà també a treure les conseqüències per a la nostra vida del fet que a Barcelona tinguem una església tan original dedicada precisament a la Família de Natzaret. Per part nostra, en els temes de reflexió que hem proposat per a preparar espiritualment la visita del Sant Pare, la família hi ocupa un lloc important. El temple que el Papa dedicarà litúrgicament a Déu va començar com una ofrena votiva a la Sagrada Família, com un temple *expiatori* dels pecats comesos contra la santedat del matrimoni i la família. Per això, l'acte del 7 de novembre serà també una invitació a *dedicar*, és a dir, a oferir a Déu el santuari vivent que són les famílies, uns veritables *esglésies domèstiques*, com va dir el Concili Vaticà II.

La bellesa del temple de Gaudí esdevé així una invitació per a tots nosaltres. Una invitació a descobrir el veritable sentit del matrimoni i de la família en el pla de salvació de Déu.

Lluís Martínez Sistach
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

El primer manament

El primer dels deu manaments el va resumir Jesús dient: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb totes les forces» (Mt 22,37 i Lc 10,27). Per a una mentalitat moderna, en què qualsevol manament jeràrquic es posa en qüestió, no és fàcil acceptar aquesta sentència. Pot algú manar que l'estimem, encara que aquest Algú sigui Déu? No és l'amor un acte gratuït que no pot ser la resposta a un manament?

Justament Déu és l'únic que pot demanar-nos això, perquè els seus manaments no treuen la nostra llibertat, que és un do seu. La prova més clara que no s'imposen la tenim en la nostra experiència que podem desoir-los, i podríem pensar: «No passa res.» Però la veritat és que sí que passa: passa que quan rebutgem els seus manaments ens ferim a nosaltres mateixos. En rebutjar el seu amor, actuem en la nostra contra. Henry de Lubac, un dels més influents teòlegs del segle XX, va afirmar: «No és veritat, com es diu a vegades, que l'home no pot organitzar el món ignorant Déu. El que sí que és veritat és

que, si prescindim de Déu, l'únic que pot organitzar és un món contra l'home.» Les tiranies del segle XX, particularment el nazisme i el comunisme, són una prova històrica irrefutable, una demostració gairebé científica d'aquesta realitat. Per això, arribat el moment, es van enfonsar amb estrèpit: no van comprendre l'ànima humana.

Al segle XXI, i particularment a Europa, el perill podria anomenar-se «humanisme ateu», una manera de pensar i de fer que no perseguiria tan brutalment la religió, però l'aniria relegant a l'esfera del privat. La manifestació més clara la tenim en el desig d'establir per llei la supressió de tot símbol religiós, inclòs el crucifix, en qualsevol espai públic. El que, en el primer precepte del Decàleg, Déu mana sense imposar, algunes lleis tracten de fer-ho invisible per mitjà d'una imposició: que no es noti en l'àmbit públic que som en un país de tradició i majoria cristiana. La llibertat religiosa, en què a vegades s'emparen les normes legals, ha de suposar el respecte a les persones que tinguin qualsevol religió o cap, però no pot

ser motiu d'obligar que ningú pugui manifestar-la fora de l'àmbit de casa o del seu temple. Això no seria una manera adequada d'entendre la laïcitat, que és una conquesta positiva de la Il·lustració, sinó que suposaria caure en un laïcisme dogmàtic, una «religió d'Estat» que afectaria les persones en un dels seus drets fonamentals.

L'Església ha demanat perdó per interpretacions abusives —que caldria situar en el seu context històric— que la van portar a actuar amb falta de caritat contra els qui no professaven la fe. Alguns van interpretar en algun moment que Déu havia d'estar per damunt del Cèsar i aquest havia de convertir-se en el seu braç executor, imposant-se a la llibertat de les consciències. La societat s'enfronta actualment a una possible coacció sobre aquestes consciències, ara a càrrec dels qui legislen sense tenir-les en compte. Estimar Déu de veritat amb tot el cor, primer principi cristià, no ha d'espantar ningú; és la garantia més gran de respecte envers totes les persones perquè passen de ser ciutadans a ser germans.

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primate

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Cartes del lector

Per terres de Castella

Durant uns dies de vacances per terres de Castella, després d'haver passat per Pineda de la Sierra, vaig llegir un article sobre una anciana d'aquest poble de la Demanda de Burgos, poble carregat d'història i de tradicions.

L'articulista deia d'aquesta senyora: «Cada dia, sigui estiu o hivern, la Saturnina puja la costa que separa casa seva de l'església romànica de Sant Esteve, de Pineda de la Sierra. A la bossa, com a element tangible de la seva fe, sempre du un rosari de grans negres que assegura que l'ha ajudat en diversos moments d'incertesa de la seva llarga vida. La Saturnina té 95 anys de plenitud vital. Abans, la Saturnina recita d'una tirada al visitant la inscripció que apareix en un carreu de casa seva: "Jesús, María y José... hízose año de 1699"».

I vaig pensar: amb dones i homes com la Saturnina s'ha fet Castella. Em va recordar la meua mare, Dolores, també d'un poble de Burgos, amb 88 anys. A l'hivern i a l'estiu va a missa cada dia, fins i tot quan la neu fa que caminar sigui perillós.

Davant d'aquests casos de fe ferma assegurada amb obres, em vaig demanar: «¿Com és possible que hi hagi polítics que no comprenguin el poble? Per què amb el seu laïcisme pretenen enfonsar els principis i fonaments de Castella i de tot Espanya?»

JESÚS DOMINGO MARTÍNEZ
Girona

En el pendís contra la vida

Tot i que Holanda es presenta com la pionera en la legalització de l'eutanàsia, sembla que alguns encara la troben insuficient. Sota el lema «Per voluntat pròpia», una iniciativa ha proposat que el Parlament discuteixi la legalització del suïcidi assistit per als més grans de 70 anys que estiguin cansats de viure. Diuen que han recollit 125.000 signatures, prou perquè el Parlament hagi de debatre l'afer.

La iniciativa confirma que l'expressió «pendís relliscós» reflecteix bé la trajectòria del moviment pro-eutanàsia. A Holanda es va començar legalitzant la pràctica de l'eutanàsia per als malalts terminals, al·legant el dolor i la falta de qualitat de vida; després es va admetre que també es podia aplicar quan un patiment psíquic feia la vida insuportable, encara que el malalt no patís una malaltia en fase terminal.

Al començament es va dir que, per descomptat, l'eutanàsia havia de ser voluntària; després s'ha vist —com ha revelat l'informe Rammelink— que abundaven els casos en què es posava fi a la vida del pacient sense que ho hagués demanat explícitament, quan el metge decidia perquè el malalt o els familiars no estaven en condició de fer-ho. En els darrers anys, l'eutanàsia s'ha començat a aplicar també a acabats de néixer

Quan els sentiments es mengen la felicitat

Els nens estan sols perquè les llars són cada vegada més de tipus monoparental. Els progenitors consideren que el seu matrimoni ha estat un fracàs, com els excursionistes inexperts que s'asseuen a uns metres de la sortida dient que no poden més. Parlen de com se senten i no saben la capacitat que tenen. El sentir per damunt del poder. I els nens estan sols, se'ls menja la tristesa i són el nostre futur. Però ningú no els diu què és i com fer servir la vida. La majoria només tenen com a models d'identitat l'egoisme dels seus pares, les escopinades dels seus herois de l'esport, les borratxeres dels seus amics i els truculents guions de les sèries televisives. L'educació en positiu està lluny de ser prioritària. La informació per damunt de la formació. No invertim en futur. Els nens no saben què és estimar, en canvi és el principi de la solidaritat, que s'aprèn a casa i s'escampa arreu del món.

VISI BERNAL
Barcelona

amb defectes congènits greus. I és que quan s'entra en una espiral antívida és molt difícil sortir-ne, si no és intentant aprofundir cada vegada més en la mateixa espiral. Crec que Holanda ens pot servir d'exemple; hem entrat en la mateixa espiral.

ENRIC BARULL CASALS
Girona

Sobre Lluís Companys

Tinc a les mans un article publicat a *Catalunya Cristiana* el 15 de juliol passat, on es fa referència a la mort de Lluís Companys. Per a un catòlic i català com jo i com també per a milers de cristians i catalans que recorden l'any 1936, la figura de Companys és la d'un polític nefast i detestable.

El 6 d'octubre del 1934, quan es va rebel·lar amb les armes contra un govern legalment constituït, els seus col·laboradors assassinaran la mateixa nit Mn. Josep Morta, rector de Navàs, incendiaren el temple parroquial, com també cremaren i profanaren els temples de Vilafranca del Penedès, el Morell, Vilanova i la Geltrú, Castellvell de la Marca i Sant Jaume dels Domenys.

El 20 de juliol, Companys va proclamar la Revolució per ràdio i en el discurs del 20 de desembre confirmà les estructures anarcomarxistes. Durant els seus trenta-dos mesos últims de govern fins que fugí per la Vajol, tots els temples de Catalunya estaven tancats al culte, profanats i cremats els altars i les imatges. Usurpades les escoles cristianes i perseguits a mort sacerdots, religiosos i gent de bé. Incautades fàbriques i béns. Els jutges que signaren la sentència de mort de companys, seguiren la mateixa duresa de quan Companys signà l'afusellament de 190 militars de graduació a Barcelona el juliol del 1936. Així mateix Companys signà un gran nombre de penes de mort, entre les quals la de Sara Jordà, mare de la nostra amiga Rosa Matia Tutau, de Figueres.

Catalunya no va ser vençuda, com s'afirma en l'article. Llegiu, si us plau, les memòries del beat Pere Tarrés, vicepresident de la Federa-

ció de Joves Cristians de Catalunya. Aquest sant català considera el dia més feliç de la seva vida la desfeta de l'exèrcit roig a Barcelona amb l'esperança que es tornarien a obrir els temples clausurats i que Montserrat renaixeria amb tota la joia sota el cant de *Rosa d'abril*.

FRANCESC A. PICAS
La Jonquera

Sense valors no hi ha futur

El present, l'avui i l'ara són situacions que caldria cuidar. Si busquem el benestar i els avenços que la ciència posa al servei de l'home, així, només així, es manté l'equilibri del seny, que aplicat a aquesta capacitat que procedeix dels talents rebuts, donarà el fruit esperat. D'aquí l'afany de viure un present amb futur que irradiï estela d'orientació per aconseguir una convivència sense enfrontament i buscar el bé comú.

Hi ha molts boom llançats per tot arreu: la llei de l'avortament, la falta de disciplina, la manca d'educació, el poc valor a la intimitat de les persones, etc., i si això no es corregeix, transcendirà, com de fet passa, sense límit.

Quin futur estem creant? Si no tallem les ales de tanta imposició (sí, imposició, que és el que més sona a l'oïda de cadascú), se'ns acabarà araconant i s'estarà creant un estil de vida adreçada a no lluitar. I així, «sense valors, no hi ha futur».

Potser encara hi ha una solució, rectificar, que encara hi som a temps.

INÉS ROBLEDO AGUIRRE
Màlaga

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les *vingt línies* mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Futbol

El campionat recent del mundial de futbol ha posat en evidència que aquest esport s'ha convertit per a molts en una religió. ¿Què pensar del temps que hi dediquen, de la veneració als jugadors com si fossin nous sants, les astronòmiques xifres que es dediquen als fitxatges? I «pops endevinaires». Potser serien bones unes paraules crítiques de l'Església...

Bé, mentre no arriben aquestes paraules crítiques de l'Església, jo miraré d'oferir el meu parer personal amb ànims de clarificar. En primer lloc li diria que no ha anat malament la mica d'alegria que ha aportat la victòria de la selecció espanyola en uns moments econòmics i socials en què no hi ha massa motius de joia. Ara bé, també és veritat que molts en fan un gra massa. M'agrada repetir aquell aforisme dels clàssics: *modus in rebus*, és a dir, equilibri i moderació en totes les coses. Dedicar un temps excessiu al futbol (o a qualsevol altre esport) en detriment del compliment dels deures cívics, laborals, familiars i religiosos és treure les coses de polleguera. Conec persones que quan hi ha competicions esportives no parlen de cap altre tema. Fins i tot, no planyen un deure tan elemental com la Missa del diumenge per no perdre's un partit. Potser sí que en aquests casos el futbol s'ha convertit en el seu Déu que adoren a la televisió o al camp. A vegades he tingut serioses discussions amb pares i mares de nens de la catequesi quan em diuen que el seu fill no pot anar a missa perquè ha de jugar o entrenar. Quan el futbol ens aparta de Déu, per a un cristià, s'ha de deixar i posar-lo en el seu lloc. De fet, hi ha persones que absolutitzen moltes realitats i les posen en lloc de Déu. Pot ser el treball, les riqueses, el benestar... Només Déu és absolut i només Ell mereix la nostra adoració. Fer el contrari és idolatria. Però al marge d'un mal ús o d'un abús, el futbol té grans valors: forma la voluntat dels esportistes, fomenta l'esperit d'equip, uneix identitats i sentiments, i tot això és molt positiu. Tot consisteix a donar a cada realitat el seu just valor, ni més ni menys. I, evidentment, cal purificar moltes coses, com aquests fitxatges escandalosos en si mateixos, i més en un context de forta crisi com s'està vivint. Aquests excessos enlluernen molts joves i els fan enfocar la vida de manera il·lusòria. I ja no diguem de beneiteries com el «pop endevinaire», que ofenen la intel·ligència i el seny més elementals.

- Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121
25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

Estiu solidari

Sentiment d'universalitat

Surto de casa i pujo pel carrer de Jocs Florals, arribo a la plaça de Sants, continuo per Galileu, tomo per avinguda Madrid, recte fins a Vallespir, baixo fins a Melcior de Palau... camino i camino sense saber cap a on vaig, però sabent on vull arribar.

Fa poques hores que he arribat del camp de treball a l'Equador i entre canvis d'horaris, les hores d'avió, la calor de Barcelona, les experiències viscudes i la melangia per haver marxat d'allà, no puc dormir. Són vora les tres de la matinada i estic passejant pel barri de Sants. No tinc clara la ruta, va sortint a mida que vaig trencant per carrers, però sí sé on vull arribar: recordar totes les experiències que pugui de les darreres cinc setmanes amb els nens de l'internat de Lago Agrio. Tinc por d'oblidar alguna de les experiències viscudes amb aquells nens i nenes de l'Amazònia equatoriana. Recordo experiències bones i menys bones, però no vull que se me n'esborri cap. Intento recordar-les totes i, de tant en tant, sec en un banc del carrer i les escric. Només un breu apunt per recordar-les i la resta la deixo a la meua memòria. Què apunto al paper? Un nom, una data, un sentiment, una abraçada, un petó, un gràcies a Déu... Després intento agrupar les experiències a partir dels sentiments que m'evoquen.

Quan fa unes hores que he tornat, estic en un núvol i moltes experiències s'agrupen en un sentiment d'agraïment a aquelles persones que han fet possible el núvol. Gràcies a totes aquelles persones amb què he conviscut aquelles set-

manes: als meus companys catalans del camp de treball, Laia i Ramon; als nens i nenes de les cinc nacionalitats tribals de Sucumbios; a les religioses carmelites i els germans maristes que ens han acollit amb una hospitalitat extrema de l'evangeli; a totes les persones que ens han acollit a les comunitats indígenes i que ens han transmès un somriure, i sobretot a la meua parella, la Mar, que en un acte de valentia vam decidir fer l'experiència de voluntariat per separat: jo en un poblet de l'Equador i ella en un poblet de Tanzània. Altres experiències recordades m'evoquen un sentiment de creixement personal. En-

cara és d'hora per afirmar-ho, perquè això es treballa en els mesos següents, però en treuré profit. He vist en aquells infants i en els religiosos que es pot ser feliç sense tenir gaires coses, només cal desitjar poc. He comprovat que nens d'onze anys tenen un gran respecte per les altres cultures tribals i que un nen *siona* s'interessa per la cultura d'un nen *cofán*. A més, com us vaig dir fa dues o tres setmanes, si dos nens *secoya* parlen la seva llengua tribal entre ells i arriba un tercer a la conversa que no és *secoya*, canvien al castellà per tal de facilitar el tracte amb l'altre. Jo, al principi, això no ho

feia amb els meus companys voluntaris catalans. Nosaltres continuàvem parlant català encara que hi haguessin religiosos castellans o mexicans a la sala. Ràpidament els nens ens van ensenyar a canviar-ho i vam facilitar l'apropament de seguida.

La majoria d'experiències em porten a un sentiment d'universalitat, de sentir-me part d'una Creació meravellosa. M'he sentit germà d'un nen *shuar* d'onze anys amb costums tribals i que no entenia gairebé res de castellà. Ell m'explicava la seva cosmovisió, les seves creences, que eren una barreja de tradició *shuar* i cristianisme, i jo li explicava les meves. El pare del nen em deia que el més important per a Déu (no sé si el meu o el seu, o tant és) era el respecte cap a la persona i l'amor cap al germà. Dues religions mil·lenàries convergint en un mateix camí... Em van venir al cap dos pensaments: el primer, una frase que presidia l'oratori dels maristes, de la primera carta de sant Pau als Corintis, capítol 8: «Allò constructiu és l'amor mutu»; i el segon, d'un llibre: «Els Déus són amor, o t'imagines Al·là pilotant avions suïcides o Jesús presidint un tribunal de la Inquisició?»

Podria estar hores i hores explicant-vos els sentiments que m'afloren, però l'espai és limitat. La setmana vinent continuaré obrint-me a vosaltres... Mentrestant, si hi ha algú que visqui per Sants i que ben entrada la nit veu un jove d'1,70, morè, amb el cabell rapat, barba, passejant amb un paper a la mà, que de tant en tant seu en un banc i apunta quelcom, pareu-me i xerrem.

Carles
Martínez
Sucumbios

Pobles en festa

Santuari de la Mare de Déu de Montserrat de Montferri.

Montferri

El mes d'agost és un mes de festes majors arreu de Catalunya. Durant el mes d'agost i dels gairebé mil municipis de Catalunya, gairebé quatre-cents o bé celebren la Festa Major o algunes de les seves festes menors, tenint com a punts àlgids el 15, diada de l'Assumpció de Maria; el 10, Sant Llorenç; el 16, Sant Roc i, sobretot, el 24 d'agost, Sant Bartomeu.

Un dels pobles que fan la seva festa per Sant Bartomeu és Montferri, nom que des del 1917, i gràcies al seu castell, va passar a anomenar la població de Puigtinyós.

De fet, Sant Sebastià, al gener; l'Aplec, el darrer diumenge d'abril; la Mare de Déu d'agost i Sant Bartomeu són les festes d'aquest poble de l'Alt Camp. Montferri fa referència al mineral de ferro que se n'extreia, i tot i tenir restes romanes, és des del 1010 que en tenim referències documentals. El veïnatge i la dependència de Santes Creus li va causar nombrosos litigis en èpoques passades, fins a la desamortització al segle XIX.

Ensems del Castell de Rocamora, destaca l'església parroquial de Sant Bartomeu,

possiblement amb elements del segle XII, però amb la majoria de la fàbrica del XIV, de la qual destaca un campanar quadrat, que s'eleva alterós i destaca a la llunyania.

Però el que potser porta més gent a Montferri és el santuari de la Mare de Déu de Montserrat, iniciativa del sacerdot Josep Maria Vives, que residia a Manresa i que va impulsar-ne la construcció. L'arquitecte Josep Maria Jujol, company i amic de Gaudí, va encarregar-se de les obres. La primera pedra es va posar el 1925.

Els monferriencs van anar fent, ells mateixos, els materials amb els quals s'anava bastint el temple, modernista. El pare Vives va marxar a l'estranger, després va venir la guerra i tot va quedar paralitzat anys i anys.

Fou cap al 1985 que l'atenció que despertava l'església inacabada va esperonar a seguir les obres, que començaren seriosament el 1990, i les cerimònies del seu acabament i la consagració es van celebrar el 1999.

Ara el santuari, a tocar el poble i amb bona comunicació, rep centenars de visitants cada any.

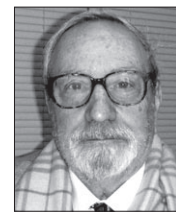
Joan Pallarès-
Personat
Historiador

Sabíeu que...?

Gaudí tenia una profunda i fonamentada religiositat (1)

Joan Bassegoda
Nonell
Escriptor i arquitecte

No és cap fet nou que Gaudí va ser home de fe. Aran de la seva mort el 10 de juny del 1926 es publicaren un seguit d'articles en els quals es parlava, per exemple, de l'arquitecte de Déu, tal com va escriure mossèn Manuel Trens. Els escrits biogràfics de Josep Francesc Ràfols Fontanals, Isidre Puig Boada, Lluís Bonet Garí, Joan Martí Matlleu o Joan Bergós Massó formen un conjunt de dades informatives prou eloqüents per entendre com Gaudí visqué intensament la seva vida professional i també la seva espiritualitat.

Format en el si d'una família cristiana, educat als Escolapis de Reus i vinculat al llarg de la seva vida amb entitats religioses, clergues i bisbes catòlics prou significats, com els prelats Josep Torras i Bages, Joan Grau Vallespinós, Pere Campins Barceló i preveres com mossèn Cinto Verdaguer, el pare Ignasi Casanovas, s.j., mossèn Gil Parés, el felipó Agustí Mas i tants d'altres.

Però ensems s'ha de tenir en compte que a la seva infància i primera joventut a Reus i Barcelona conegué i tractà nombrosos representants de les tendències anticlericals i revolucionàries, tal com van ser les seves relacions amb Eduard Toda, Eudald Canivell, Miquel Morayta o Salvador Pegès, tots ells reconeguts menjacapellans i lliurepensadors. El mateix Gaudí recomanà la lectura de *El capital* de Karl Marx a Julià Bardier Pardo. Aquestes circumstàncies, que han estat exhibides pels detractors del catolicisme de Gaudí, són, al contrari, un vot en defensa de la religiositat d'una persona que tingué l'oportunitat de conèixer molt bé dues tendències morals ben oposades i en va escollir una, la via traçada pels romans pontífexs. Si Gaudí solament hagués estat format en cercles catòlics i pietosos, la seva ortodòxia no tindria, ni de bon tros, el mèrit que cal reconèixer-li.

Al llarg de la seva vida professional no solament deixà símbols cristians en els edificis religiosos, sinó també en les obres civils, com la creu i els monogrames de Jesús, Josep i Maria a la façana de la casa Batlló; la imatge, finalment no col·locada, dalt de la façana

da de la Pedrera, damunt la salutació de l'arcàngel sant Rafael; les testes de sant Pere Màrtir, sant Genís, notari, i sant Genís, histrió, a la part alta de la casa Calvet, etc.

Estudià la litúrgia catòlica a l'Anné Liturgique de dom Géranguer, abat de Solesmes, i en va fer una sistemàtica aplicació en el simbolisme del temple de

la Sagrada Família. Els testimonis de la seva devoció són coneguts per mitjà de nombroses referències i solament, i sempre per mala fe, alguns autors han intentat blasmar la pietat de Gaudí i han intentat introduir-lo en cenacles d'incrèduls o maçons, sempre sense la menor prova documental fiable. Han estat els mateixos maçons els que han desmentit aquesta falsedat que es volgué fer extensiva al seu mecenes el senyor Eusebi Güell, sense prova ni document digne de consideració.

Però, ultra aquests fets evidents i el coneixement que es té del tarannà de Gaudí i de la seva conducta cristiana, cal apropar-se a la persona i als seus sentiments íntims. El coneixement de la vida personal de Gaudí és escàs a causa de la seva innata timidesa i al fet de moure's en un ambient arquitectònic exclusiu i ben diferent dels corrents estilístics del seu temps. Deia que si podia bastir un edifici interessant no era per mèrit propi, sinó per gràcia de Déu. La seva inspiració, basada en l'estudi ingenu i detallat de les formes de la natura, li donà ocasió d'imbuir-se de l'esperit de sant Francesc d'Assís, en un amor apassionat per la natura, com a obra del Creador. «Jo no sóc un creador», deia, «sóc un simple copista de les meravelloses lliçons de la natura», les quals només poden ser percebudes per una ànima molt sensible formada en l'esperit religiós cristià.

Algunes frases de Gaudí ajuden a comprendre la seva mentalitat. Deia: «L'home no és lliure, és esclau de la veritat», expressió realment terrible però plena de significat i d'exigència en el camí de l'art. «Originalitat és tornar a l'origen», la seva coneguda sentència, moltes vegades repetida, porta a la natura i, més enllà, a Qui la va crear. La proximitat de Gaudí amb els ocells, insectes i arbres del Camp de Tarragona es palesa en la seva arquitectura, no basada en el que diuen els tractats de construcció, sinó en la comprensió immediata de les molt intel·ligents formes constructives que podia fàcilment descobrir en el troncs dels arbres o en les ales d'una papallona.

Cel d'estiu

Estrelles variables cefeides

Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Com el cas d'Algol que us explicava la setmana passada n'hi ha d'altres al cel que amb el telescopi es veu que són variables perquè són dobles i col·locades de manera que el gir d'una respecte de l'altra es fa tapant la línia visual que hi dirigim (no sempre passa això, a Mizar per exemple la component doble espectroscòpica brilla sempre igual; no es tapen l'una a l'altra). Sembla que el cas d'Algol ja havia estat observat pels àrabs i que per això batejaren l'estrella amb aquest nom que vol dir «el diable», perquè consideraren que feia diableries (fixeu-vos que, mentre els noms de les constel·lacions són grecs o llatins en general, els de les estrelles singulars en una gran part són àrabs).

Ara bé, les estrelles dobles que varien de lluïssor pel que hem dit no són les autèntiques variables dels astrònoms. Se'ls ha donat el nom de «variables a eclipsis» o també «algòlides»; però n'hi ha que són solitàries i també varien de resplendor periòdicament. No es pot determinar això a simple vista; hi cal la paciència dels astrònoms, però són molt interessants. Si mireu aquest estiu la constel·lació de Cefeu (la que ve a continuació de Cassiopea) penseu que conté un estel que ha donat nom a la classe de les autèntiques variables més in-

La constel·lació de Cefeu.

teressants que es coneixen: les *variables cefeides* (no són les úniques; encara n'hi ha d'altres, de variables, que ho fan diferent).

La història d'aquestes variables comença el 1784 amb un jove de 19 anys sordmut que es dedicà a l'astronomia, John Goodricke (1764-1786). No tenia oïda però sí bona vista i el 1783 va ser ell qui pogué

enunciar que Algol era un estel doble i la seva variabilitat es devia a eclipsis. Però observant les estrelles de Cefeu es trobà amb una que cada 5 dies i 9 hores passava de magnitud 3,7 a 4,3 per tornar després a 3,7 gradualment amb una precisió de rellotge. No ho feia com Algol; havia de ser una estrella solitària! El descobriment causà sensació. Goodricke morí jove, encara no havia complert els 22 anys, però va fer història. Avui dia se sap que les variables d'aquest tipus són estrelles solitàries gegantines que estan fent les últimes estretituds de la seva «vida». Se les anomena *cefeides*, com hem dit, i se'n coneixen més de 5.000 a la nostra galàxia. I a les altres galàxies són les que més bé s'observen i són determinants per deduir-ne la distància, ja que a igual període de variació correspon igual grandària; sabent-ne, doncs, el període i mesurant la brillantor que ens n'arriba podem deduir els anys llum a què es troben. Però això ja és tota una altra història. Si mireu l'asterisme de Cefeu aquest estiu penseu que una de les estrelles poc brillants que s'hi veuen és realment una estrella brillantíssima molt llunyana, a més de 300 anys llum, que va variant de lluminositat i provocà l'inici d'un nou capítol en la història de l'astronomia.

Vacances a la llum de la fe

«A Taizé he sentit les emocions més intenses dels meus 22 anys»

Anna Amorós Trias passarà uns dies a França la darrera setmana d'agost

Samuel Gutiérrez

A la Borgonya francesa, en el petit poble de Taizé, tothom és convidat a fer una experiència fonda de pregària i fraternitat amb la seva comunitat ecumènica de monjos. Als seus només 22 anys, l'Anna Amorós ha trobat a Taizé un dels tresors de la seva vida, un lloc per trobar-se amb ella mateixa, amb Déu i amb els germans.

Per què has escollit novament Taizé per passar uns dies a l'estiu? Què hi trobes, allà?

Crec que és el millor regal que em puc fer per acabar el curs i rebre amb els braços oberts el que vindrà. I suposo que ara mateix no podria prescindir de les escapades a Taizé. Allà hi trobo amor i senzillesa. Una vida buida de materialismes i plena d'emocions al límit. Podria dir que a Taizé he sentit les emocions més intenses dels meus 22 anys. Trobar-me amb les meves pors, amb la soledat, el silenci, la tristesa, amb la plenitud, la presència de Déu i l'amor més pur.

Com et prepares per anar-hi?

La preparació per anar-hi és ben senzilla, jo només necessito una llibreta, un bolígraf i ganes de sentir. Quan ets a Taizé tot flueix, tot el que havia de passar acaba succeint.

Com és un dia a Taizé?

Tres vegades al dia —matí, migdia i vespre— les campanes repiquen i tot

s'atura per pregar. Ens concentrem unes 4.000 o 5.000 persones dins l'església a fer comunitat, a trobar-nos amb Déu, amb nosaltres mateixos i la resta de joves. Durant el transcurs del dia fem també les feines de la casa. De la mateixa manera que posaríem ordre a la nostra habitació, cuinem, netegem lavabos, escombrem... L'altra activitat del dia és el grup Bíblic, un moment per créixer compartint amb la resta de companys textos Bíblics o del germà Roger. I no vull deixar de banda els petits instants, les connexions, els detalls, les mirades, els àpats, les converses sense

barreres, les passejades, les estones observant, les rialles, els plors, el contacte, jugar... Són les petites peces que trobem durant el dia a dia per acabar el tren-closques.

Com vas conèixer aquesta comunitat?

Durant l'any, cada dimecres, em reuneixo amb un grup de joves per compartir les nostres vides com a nois i noies cristians que som. Fa quatre anys algun company va comentar la idea d'anar-hi i no vam dubtar a compartir

aquella experiència plegats. Des d'aleshores hi vaig cada estiu. De vegades, he sentit que m'agradaria anar-hi més sovint, però potser ja no seria tan intens. Suposo que depèn de cada persona, jo ho interpreto com uns dies on la meua vida s'atura per poder créixer i seguir amb el dia a dia.

Què és el que més t'atreu d'aquesta experiència?

Em sento cridada a sentir Déu a dins meu, a deixar que durant aquells dies ell resi, actuï i observi a través meu. La senzillesa, els silencis, els cants i pregàries, la diversitat, la bellesa en tot, la predis-

posició de tots a estimar, el creixement, les reflexions, els somriures, cada rostre, el so de les campanes, els germans, cada llàgrima em fa sentir Déu a dins meu amb una intensitat indescriptible.

Què aporta a la teua vida i a la teua fe?

Cada vegada que hi he anat m'ha aportat alguna cosa diferent. El primer any va ser sobretot el compartir amb els altres, el segon l'autoconeixement i estar amb mi mateixa. I el tercer viure plenament la fe i com a conseqüència ser conscient dels altres i de mi.

És també un moment per carregar les piles espirituals?

Potser l'expressió de carregar piles queda petita. Crec que va més enllà. Puc dir que si ara sóc qui sóc és gràcies a cada vivència viscuda en la comunitat.

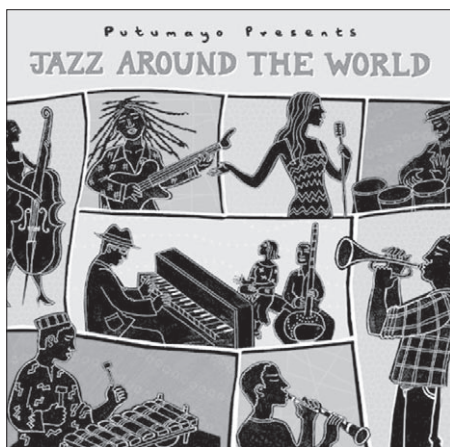
Com dónes després continuïtat a aquesta vivència a Barcelona?

L'experiència em canvia i la nova Anna que arriba a Barcelona és la major continuïtat que un pot experimentar. Sense fer res, m'omple, i com a conseqüència el que transmeto és amor. Tot i que també intento arribar a casa amb un compromís amb el món, involucrant-me més amb les persones. I la gent aprèn del que jo he après.

Un dels tresors de la comunitat és la seva música. Ens podries dir una cançó que et colpeixi especialment?

La música i l'estil de les pregàries és una de les claus i dels sentits de Taizé. Petits fragments de salms, preciosos i senzills. Us podeu imaginar més de 4.000 persones cantant alhora, repetint frases que per si soles entren fins al cor? Tots els cants tenen una bellesa especial. No en tinc cap de preferit. Però sovint apareix la cançó adequada en el moment adequat, és màgic.

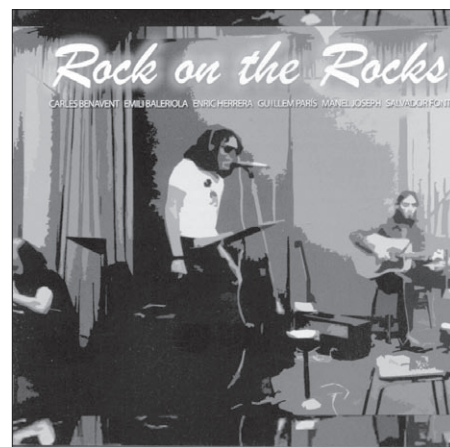
ESTIL ESTEL: RECOMANACIONS DISCOGRÀFIQUES

★ AA.DD., *Jazz around the world*. Putumayo.

★ Ana Torroja, *Sonrisa*. Sony Music.

★ AA.DD., *Rock on the Rocks*. Picap.

★ Parkerland Nonet, *Parkerland Nonet*. Sedajazz Records.

Viatge al món del jazz

La influència del jazz en els músics d'arreu del món es fa ben palesa en aquest àlbum recopilatori que inclou tant artistes ben consolidats com d'altres emergents, amb una gran diversitat de ritmes, instruments i melodies. Amb arrels ancestrals a l'Àfrica, el jazz va desenvolupar-se plenament com a força dinàmica als EUA al llarg del segle XX. Amb el pas dels anys, el jazz ha rebut influències d'arreu del món i ell mateix, com a gènere, ha estat influència per a molts altres.

Pop amb somriure solidari

La veu femenina del pop espanyol durant més de tres dècades, Ana Torroja, torna amb un nou disc després d'uns quants anys sense enregistrar noves cançons. Amb el títol suggeridor de *Sonrisa*, algunes de les cançons del nou àlbum de l'ex-component de Mecano, que surt a la venda el 14 de setembre en diversos formats, recull les experiències que Torroja va viure a Mali com a conseqüència de la seva col·laboració solidària amb l'ONG Voces.

Homenatge català al rock and roll

Durant dos dies del 1972, Emili Baleriola, Carles Benavent, Salvador Font, Enric Herrera, Guillem París i Manel Joseph es van reunir en un estudi per donar forma a un disc de versions de rock and roll que pocs imaginaven que marcaria el final d'una època. Per commemorar aquesta gravació històrica l'àlbum s'edita ara en format CD totalment remasteritzat, amb les fotografies de la sessió de gravació i informació extra.

Més jazz amb accent andalús

De la mà d'un grup de músics compromesos amb l'estudi i la pràctica del jazz, la majoria protagonistes emergents de l'escena andalusa, arriba aquest àlbum d'homenatge a Charlie Parker «El Pájaro» i al gran escriptor argentí Julio Cortázar. El repertori, compost amb arranjaments originals dels mateixos membres de Parkerland Nonet, conté grans clàssics de Charlie Parker com ara *Yardbird Suite*, *Lover Man* o *Donna Lee*.

Mon

A la falda del mític Canigó hi ha els monestirs de Sant Miquel de Cuixà, Sant Martí del Canigó i, una mica més allunyat, Santa Maria de Serrabona. Tots tres van ser dels primers cenobis fundats a Catalunya en època comtal i vinculats d'una manera més o menys directa a la figura de l'abat Oliba. Aquests grans monestirs van tenir un paper fonamental en l'estructuració de l'Església a Catalunya i també a l'hora de configurar culturalment i espiritualment el nostre Principat.

SANT MIQUEL DE CUIXÀ

No gaire lluny de Prada de Conflent, dins del terme municipal de Codalet i envoltat de vinyes, trobem Sant Miquel de Cuixà. El primer que es veu d'aquest monestir, retallat contra la immensitat del Canigó, és el campanar, un model perfecte de romànic llobard. Tot i tenir una estructura indiscutiblement massissa, la decoració i les diferents formes dels finestrals, juntament amb l'alçada que assoleix, li donen als nostres ulls una esveltesa especial.

Façana i campanar de Sant Miquel de Cuixà.

Ens dona la benvinguda a Cuixà el P. Daniel Codina, superior actual de la comunitat de benedictins que als anys seixanta s'hi va instal·lar procedent de Montserrat. Avui a Cuixà hi ha 6 monjos, que a part de la vida monàstica s'encarreguen d'acollir els nombrosos visitants i fidels que s'acosten fins al monestir. Després d'una agradable conversa el P. Daniel Codina ens presenta el P. Josep, que serà qui ens farà de guia.

El claustre, avui mutilat.

Comencem la visita per la part subterrània del monestir, que ens sorprèn per les grans dimensions que té. Aquí passem per criptes, naus i capelles en una successió gairebé laberíntica. El P. Josep ens porta fins al lloc més interessant de tota aquesta part subterrània: la cripta del Pessebre. És un espai de parets nues, totalment circular, la volta del qual se sosté per una sola columna situada al bell mig. Aquest gran pilar, gruixut i impressionant, com si fos una palmera petrificada, és l'eix de la cripta, al voltant del qual es crea tot aquest espai tan original. El P. Josep ens fa saber que «la cripta va ser feta quan l'abat Oliba estava al capdavant del monestir, d'això ja fa mil anys! Es va construir per acollir-hi les relíquies del pessebre on va néixer Jesús, d'aquí el nom.»

Des de les diferents naus subterrànies sortim a l'exterior i anem a parar al famós claustre romànic de Cuixà. Tot ell té un color càlid molt atractiu, perquè va ser construït amb el preuat marbre rosat del Conflent. Però el que més ens crida l'atenció és que el claustre està mutilat, només n'hi ha mig. El P. Josep ens informa que «malauradament la meitat que manca va ser venuda al segle XIX, quan no hi vivia cap comunitat, i avui es conserva al museu The Cloisters de Nova York». Se'ns fa

estrany passejar pels trams que han quedat deserts i provem d'imaginar com devia ser d'esplendorós i enorme abans de ser trossejat. A la part que n'ha quedat hi podem veure el bonic treball dels capitells i ens convencem que aquí hi van treballar els millors artistes del moment.

Interior de l'església.

A continuació el P. Josep ens porta fins a l'església, un notable temple de tres naus que reuneix elements constructius d'èpoques molt diferents. El nostre guia ens n'assenyala uns de força sorprenents: els arcs preromànics en forma de ferradura. Amb més de mil anys d'història aquests arcs que delimiten la nau central de les laterals continuen perfectament drets, com si no haguessin passat els segles. La resta de l'església és bàsicament romànica, bona part de la qual construïda en època de l'abat Oliba, mentre que la volta és d'estil gòtic. Tot això sense comptar-hi les intervencions de Puig i Cadafalch als anys trenta del segle XX. Aquesta diversitat d'estils, en lloc de causar una sensació de desgavell, es combina harmònicament.

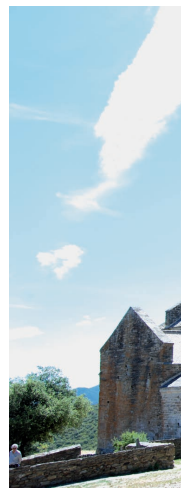
Amb el P. Josep pugem al presbiteri fins al costat mateix de l'altar. «Aquest altar era una peça de marbre del temple romà de Narbona, que va ser reaprofitada quan es va construir Cuixà. Quan després de la Revolució Francesa el monestir va quedar abandonat, l'altar va servir de balcó per a una casa d'un poble de la vall. I no va ser fins que es va restablir la comunitat que la peça es va recuperar i va tornar aquí.» Aquesta història ja ens sembla prou extraordinària, però quedem bocabadats quan el P. Josep ens assenyala el que semblen uns grafits a la superfície de marbre. Hi veiem inscrit, entre altres signatures mil·lenàries dels monjos i abats de l'època, el nom d'«Oliba», que es pot llegir ben clarament. Tenim al davant mil anys d'església catalana.

Per acabar anem fins al davant mateix de la façana, per veure les restes de la capella de la Trinitat, feta construir també pel mateix Oliba. Només en queden els fonaments, però veiem perfectament que és de planta circular amb dos semicercles petits a cada extrem del diàmetre. El P. Josep ens diu que «aquesta disposició no és pas casual. Els tres cercles són una representació arquitectònica excepcional del misteri de la Trinitat».

Amb aquesta insòlita representació de la Trinitat, i amb la impressió ben viva de la personalitat de l'abat Oliba, acabem la nostra visita a Sant Miquel de Cuixà.

SANTA MARIA

Els Aspres és una subcomarca entre el Conflent i el Rosselló, caracteritzada per la muntanya mitja, coberta de matollars i bosquets d'alzina, i força més seca que la zona del Canigó. En aquest indret feréstec i poc habitat s'alça el priorat de Santa Maria de Serrabona, un cenobi petit, i aparentment discret, però que és una joia del romànic més refinat. De fora és d'una gran simplicitat, amb parets ben verticals i llises i un campanar que ens sembla més aviat una torre de defensa. Just davant de l'entrada hi ha un jardí d'herbes aromàtiques i remeieres a imitació del que hi podria haver hagut quan aquí vivia una comunitat agustiniana desapareguda al segle XVII.

Exterior de Serrabona.

El primer lloc que visitem és el claustre romànic, amb alguns elements fins i tot anteriors a l'any 1000, del qual només es conserva una ala i que queda penjat sobre la vall. Ens crida l'atenció que les columnes i els capitells estan esculpits amb el mateix marbre rosat i pràcticament amb el mateix estil que els que hem vist a Cuixà. Aquí, però, tot és de dimensions més reduïdes i gairebé intimista.

L'església és sens dubte el lloc que trobem més interessant. És una construcció clarament asimètrica, amb una nau central força alta i una sola de lateral. Però la veritable joia de Serrabona es troba al bell mig de l'església. Dividint la nau en dos llocs hi ha la impressionant tribuna romànica de marbre. Aquí el marbre rosat del Conflent es converteix en una veritable filigrana escultòrica. Sostinguda sobre diverses columnes molt gràcils amb aparença de boscos, aquesta tribuna queda alçada just per sobre dels nostres caps. Està decorada en tota la superfície amb incomptables baixos relleus i sanefes, de manera que costa trobar-hi un racó on la pedra no estigui treballada. És una veritable lliçó d'iconografia cristiana.

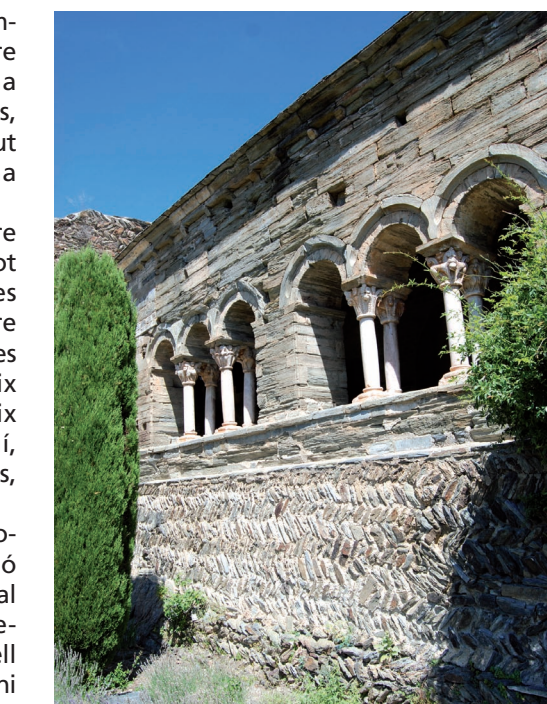
L'espectacular tribuna de marbre rosat.

estirs del Canigó

DE SERRABONA

abona.

Galeria del claustre.

amb riquíssima simbologia referent als evangelistes i alguns passatges de l'Apocalipsi. El resultat, tot i que falta part de la galeria superior, és admirable i el cisellat del marbre és d'una perfecció gairebé contemporània. Tot el conjunt ens recorda vagament l'estil del cristianisme bizantí, amb tota la seva riquesa simbòlica que vol ser una veritable finestra cap a Déu.

Serrabona potser no és tan conegut com Sant Miquel de Cuixà o Sant Martí del Canigó, però en nosaltres exerceix una atracció innegable que ens el fa molt especial. No recordem haver vist mai un conjunt escultòric romànic comparable a aquesta excepcional tribuna de marbre, i només per això ja podem afirmar que és un dels grans tresors del Conflent i el Rosselló.

SANT MARTÍ DEL CANIGÓ

Enfilat a la falda del Canigó i encimbellat en un bell sortint de la muntanya amb precipicis a banda i banda, trobem Sant Martí del Canigó. Hi arribem després de mitja hora d'obligada pujada a peu des del poble de Castell de Vernet, que en el tram final ens fa passar per un bosc ombrívol de castanyers i faigs. Com en el cas de Cuixà aquí destaca clarament el campanar, també romànic llombard. Tot contemplant-lo no podem evitar de pensar en Mn. Cinto i en el dolorós diàleg que a *Canigó* fa mantenir a tots dos campanars sobre la ruïna dels seus monestirs. Per sort avui aquelles ruïnes de l'època de Verdagner ja són història i tots dos cenobis ja fa temps que estan restaurats i acullen de nou vida religiosa.

Si a Cuixà eren els benedictins, a Sant Martí hi trobem la comunitat de les Benaurances. Una de les persones que en forma part, la Pascale, ens surt a rebre i ens fa molt amablement de guia. Ens explica que el monestir va ser reconstruït pel bisbe de Perpinyà Mons. Juli Carsalade du Pont al primer terç del segle XX. Pel que fa a la comunitat de les Benaurances, que hi viu des de fa més de vint anys, la Pascale ens informa que és una comunitat escampada per diversos països i que té uns trets força especials: «Està formada per religiosos, religioses, laics solters i fins i tot famílies. Jo mateixa visc aquí des de fa anys amb el meu marit i el meu fill, i vivim tots en comunitat.»

La Pascale ens du al primer àmbit del monestir, el claustre. A semblança de Serrabona les columnes romàniques formen una única ala oberta sobre la vall. Aquí, però, aquesta disposició es deu a la reconstrucció duta a terme fa cent anys, i el resultat ens agrada. Enmig d'aquestes pedres venerables trobem espais curiosament enjardinats amb nombroses plantes aromàtiques i rosers. La comunitat de les Benaurances, doncs, té cura de tots els detalls. A continuació passem a la cripta, que per les dimensions ens

Sant Martí del Canigó, encimbellat.

recorda la de Cuixà. Aquesta, però, no és gens laberíntica, sinó que forma un sol espai dividit en tres naus. Aquí on ens trobem és un dels pocs espais de Sant Martí del Canigó que no va haver de ser restaurat. Anem fins al davant de l'altar, on la Pascale ens diu que «aquesta és la part més antiga de la cripta, preromànica, i encara conserva les senzilles columnes originals. Més tard, ja en època romànica, en construir-se l'església actual, la cripta es va ampliar força i aquestes columnes es van haver de reforçar.» Efectivament veiem a banda i banda unes columnetes d'aspecte rústic que han quedat estranyament engolides pels pilars.

Quan entrem a l'església, on regna un silenci aclaparador tot i la presència de diverses persones, ens adonem que és la més singular que hem vist en la nostra ruta. Formada per tres naus està dividida en dues parts, la preromànica, la més propera a l'absis, i després la plenament romànica, que arriba fins a la façana. Aquí tot és veritablement auster i senzill, amb les parets absolutament nues, i només les curioses columnes cilíndriques tenen una mica de decoració als capitells. D'entre els elements litúrgics

ens fixem en les captivadores icones que hi ha al presbiteri i en altres llocs de les naus. És impossible no sentir-se interpellat per la mirada profunda i protectora de la Mare de Déu. En sortir preguntem a la Pascale per la presència d'aquestes icones i ens explica que «la comunitat de les Benaurances està en diàleg amb les altres esglésies cristianes i hem adoptat sobretot elements dels nostres germans orientals. D'altra banda també trobem essencial el diàleg interreligiós, especialment amb els jueus».

Fora de l'església, en un racó, la nostra guia ens assenyala uns forats a la roca en forma humana. Són les tombes del comte Guifré II de Cerdanya —germà de l'abat Oliba— i la seva esposa, Guisla de Pallars, els fundadors del monestir. Es diu que les tombes les va picar el mateix comte tot sol a mà, una tasca que li devia ocupar anys.

Aquí acaba la nostra visita a Sant Martí, i mentre ens acomiadem de la Pascale no deixem de pensar en tots aquells comtes, bisbes i abats que ara fa mil anys van maldar per aixecar tots aquests grans monestirs als peus del Canigó.

L'enorme cripta.

Interior de l'església.

Vacances

Misses a llocs d'estiueig de l'interior

ALELLA

Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h, D.: 10.00h, 12.00 h, 20.00 h.

ALMACELLES

Parròquia de la Mare de Déu de la Mercè
V.: 21.00 h. D.: 10.00 h, 11.15 h, 18.00 h.
Sucs D.: 8.30 h, 12.30 h.

BAGÀ

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.0 h. D.: 11.00 h.
Santuari de Paller D.: 10.00 h.
Residència D.: 9.00 h.

BANYOLES

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Monestir V.: 18.00 h. D.: 9.00 h.
Sant Pere
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.

BERGA

Parròquia de Santa Eulàlia
D.: 12.00 h,
Església de Sant Joan
V.: 20.30 h, D.: 10.00 h., 19.00 h.
Convent dels Franciscans
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h, 20.00 h.
Sagramentàries
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h.
Santuari de Queralt
D.: 10.00 h, 11.00 h.

BISBAL d'EMPORDÀ, LA

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h, D.: 9.00 h., 20.00 h.
Convent dels Franciscans
V.: 19. h. D.: 11.00 h.

BESALÚ

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h.

BORGES DEL CAMP, LES

Parròquia de l'Assumpció
V.: 20.30 h. D.: 12.00 h.
Capella del Carme, D.: 19.30 h.

CABRILS

Parròquia de Santa Creu
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00 h, 19.30 h.

CALDES DE

MALAVELLA
Parròquia de Sant Esteve
V.: 18.30 h. D.: 12.00 h.

CAMPRODON

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, 20.00 h.
Capella del Carme D.: 10.00

CASSÀ DE LA SELVA

V.: 20.00 h. D.: 10.00, 12.00 i 20.00 h.

CASTELLAR DE N'HUG

Parròquia de Santa Maria
D.: 12.00 h.

CASTELLFOLLIT DE LA

ROCA
Parròquia del Santíssim Salvador
V.: 19.45 D.: 11.30 h.

CASTELLÓ d'EMPÚRIES

Parròquia de Santa Maria

V.: 20.30. h., D.: 9.00 h., 10.00 h., 12.00 h., 20.30 h.
Empúriabrava: Centre Cívic
V.: 19.00 h.

CERDANYA, LA

Alp
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.
Bellver
Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h. (Santuari de Talló)
D.: 12.00 h.
Bor
D.: 13.00 h.
Das
D.: 10.00 h.
Prats
V.: 18.00 h.
Pullans
D.: 10.30 h.
Urús V.: 18.30 h

FIGUERES

Parròquia de Sant Pere
V.: 18.00 h, D.: 9.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Parròquia de la Immaculada i Sant Pau
V.: 20.30 h. D.: 11.00 h.
Parròquia del Bon Pastor
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.30 h.
Parròquia de la Sgda. Família
V.: 20.15 h. D.: 10.30 h.
Capella dels Desemparats
V.: 19.00 h. D.: 8.30 h, 10.00 h, 19.00 h.
Parròquia de Santa Maria de Poble Nou.
V.: 19.00 h.
Marca de l'Ham
D.: 9.30 h.

GARRIGA, LA

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.00 h.
D.: 9.30 h, 11.00 h.

GUALBA

Parròquia de Sant Vicenç
D.: 10.30 h.

GUARDIOLA DE BERGUEDÀ

Parròquia de Sant Llorenç
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, 20.00 h.

LA JONQUERA

Parròquia de Santa Maria
D.: 12.00 h.

LLAGOSTERA

V.: 20.00 h. D.: 10.30 h

LLANARS

Parròquia de Sant Esteve
V.: 19.00 h. D.: 10.30 h, 20.30 h.

LLÍVIA

Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels
V.: 19.00 h. D.: 12.00 h, 19.00 h.

MARTINET

Parròquia de Sant Eloi
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h.

MORELLA

Parròquia de l'Assumpció de Maria (Basílica)
V.: 20.15 h. D.: 12.00 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista D.:10.00 h.

OTLOT

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 12.00 h, 20.00 h. (vespres)

Temple del Carme

V.: 20.30 h. D.: 7.30 h, 9.30 h, 11.30 h, 20.30 h. (vespres)
Santuari del Tura
D.: 9.00 h. (Ràdio) 11.00 h.
Divina Providència
V.: 18.30 h. D.: 18.30 h. (vespres)
El Cor de Maria
V.: 19.00 h. D.: 13.00 h.
Residència del Tura
V.: 18.00 h. D.: 11.00 h, 18.00 h. (vespres)
Parròquia de Sant Cristòfol (Les Fonts), D.:10.45 h.
Sagrat Cor (Caputxins)
V.: 19.00 h. . D.: 9.30 h,
Parròquia de Santa Maria (Batet) D.: 12.15 h.
Parròquia de Sant Pere Màrtir
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.
Maria Reina, D.: 12.00 h.
Les Planotes
V.: 18.00 h.
Parròquia de Sant Roc

V.: 20.00 h. D.: 8.00 h, 10.00 h, 11.00 h, 12.00 h, 13.00 h, 20.00 h.

QUERALBS

Parròquia de Sant Jaume
D.: 10.00 h.
Santuari de la Mare de Déu de Núria
D.: 12.00 h.

RIBES DE FRESER

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, 20.00 h.

RIPOLL

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h.
D.: 8.00 h, 11.00 h,
Parròquia de Sant Josep Obrer
V.: 19.00 h. D.: 12.00 h.
Capella dels Salesians
D.: 10.30 h.

Església de Sant Esteve de Bagà

V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.

PALS

Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, 20.00 h.

PERALADA

Parròquia de Sant Martí
V.: 21.00 h. D.: 12.00 h.

POBLA DE LILLET, LA

Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h. D.: 11.30 h, 20.00 h.
Santuari de Falgars
D.: 13.00 h.

PONT DE SUERT, EL

Parròquia de l'Assumpció
V.: 20.00 h. D.: 11.30 h.

PRADES

Parròquia de Santa Maria
V.: 19.15 h. D.: 13.00 h.

PREMIÀ DE DALT

Parròquia de Sant Pere
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 11.30 h, 20.00 h.
La Cisa V.: 18.30 h.

PUIGCERDÀ

Parròquia de Santa Maria

SANT HILARI SACALM

Parròquia de Sant Hilari
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h, 19.00 h.

SANT JOAN DE LES

ABADESSES
Parròquia de Sant Joan
V.: 20.30 h. D.: 10.30 h, 12.00 h, 20.00 h.

SANT JULIÀ DE VILATORTA

Parròquia de Sant Julià
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h.

SANT PAU DE SEGÚRIES

Parròquia de Sant Pau
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.
Colònia Estabanell
V.: 19.00 h.

TARADELL

Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.

TEIÀ

Parròquia de Sant Martí
V.: 20.00 D.: 9.00h, 11.30 h, 20.00 h.

TORDERA

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 12.00 h, 19.00 h.

Sant Andreu. V.: 18.30 h.
Sant Pere. D.: 9.30 h.

VALL D'ARAN

Vielha - Parròquia de Sant Miquel V.: 19.30 h. D.: 11.00 h, 19.30 h.
Vaquèira - Parròquia Mare de Déu de les Neus V.: 19.30 h.
Bossòst - Parròquia de la Purificació de N. S. V.: 20.00 h. D.: 12.00 h.
Salardú - Parròquia de Sant Andreu D.: 11.00 h.
Lés - Parròquia de Sant Joan Baptista V.: 19.15 h. D.: 11.00 h, 19.30 h.
Arties - Parròquia de Santa Maria D.: 12.30 h.
Betrén - Parròquia de Sant Serni D.: 9.00 h.

VALLS D'ANDORRA

Canillo
D.: 11.30 h.
Soldeu
D.: 10.00 h.
Santuari de Meritxell
V.: 18.00 h. D.: 12.30 h.
Encamp
Parròquia de Santa Eulàlia
V.: 19.30 h. D.: 12.00 h.
Parròquia de Sant Miquel
D.: 10.30 h.
Pas de la Casa, El
V.: 19.30 h. D.: 19.30 h.
Ordino
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h, 19.30 h.
La Massana
V.:20.15 h. D.: 10.00 h, 12.00 h.
Arinsal V.: 19.00 h.
Santa Coloma
D.: 10.30 h.
Sant Julià de Lòria
V.: 19.30 h. D. :8.30 h, 11.30 h, 19.30 h.
Escaldes, Les
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h, 13.00 h, 19.30 h.
Andorra la Vella
Parròquia de Sant Esteve
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 10.30 h, 12.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Santa Maria Fener
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 17.00 h.

VALLS D'ÀNEU

Sort
V.: 20.00 h. D.: 12.30 h, 20.00 h.
Rialb
V.: 19.00 h. D.: 12.00 h.
Llavorsí
D.: 12.00 h.
Ribera de Cardós
V.: 20.00 h.: D.: 12.00 h.
Esterrí d'Àneu
V.: 20.30 h. D.: 12.30 h.
Gerri de la Sal
V.: 20.00 h.: D.: 13.00 h.
València d'Àneu
D.: 11.00 h.

VILADRAU

Parròquia de Sant Martí
V.: 19.30 h. D.: 12.00 h.

VILASSAR DE DALT

Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h, 20.00 h.
Hospital de Sant Pere,
D.: 10.00

Reflexions d'estiu

Rosa Rifà

Professora de la Facultat de Ciències de la Salut Blanquerna-URL

Estiu saludable

L'estiu és una època de descans per recarregar piles, les activitats de lleure a l'aire lliure prenen la màxima importància i per això cal ser previnguts i tenir en compte algunes consideracions perquè l'estiu esdevingui un temps realment saludable.

Perquè els contratemps no esdevinguin tan molestos: en cas que es pateixi alguna patologia crònica és important portar la targeta sanitària i els medicaments que calgui per al temps que s'estigui fora de casa; cal portar una farmaciola bàsica (antisèptic, sèrum fisiològic en dosis úniques, gases, tiretes, benes, esparadrap, tisores, pinces, protector solar, repel·lent d'insectes, sèrum oral, termòmetre que no sigui de mercuri...); hem de vigilar amb el sol i protegir-nos amb cremes protectores posades 30 minuts abans de l'exposició solar i amb gorres i roba lleugera; ens hem d'anar hidratant sovint ja que les temperatures molt extremes i la calor produeixen una pèrdua de líquids i de sals minerals que poden provocar deshidratació i esgotament.

Els més aventurers no han d'oblidar que l'aigua esdevé un risc per a la nostra salut si en desconeixem la potabilitat i garantia sanitària. En el cas de no po-

der beure'n d'embotellada, podem desinfectar aigua amb productes preparats o també bullir-la durant 20 minuts.

En els darrers anys s'ha produït un increment en el nombre de persones que viatgen arreu del món, incloent-hi els països exòtics, i ha augmentat el risc de patir malalties derivades dels canvis de clima, d'ali-

mentació i de les anomenades malalties tropicals. En aquest sentit, l'Organització Mundial de la Salut (OMS), mitjançant el Reglament Sanitari Internacional, recomana la visita als centres de vacunacions internacionals per poder rebre els consells adequats per al viatge i per a les característiques de cadascun dels viatgers.

Per als qui viatgen en cotxe és important que respectin un període de descans cada dues hores, evitar la ingestió d'alcohol, els dinars copiosos i l'ús excessiu de l'aire condicionat (la temperatura òptima se situa en els 21°C). La conducció nocturna disminueix l'agudesa visual i varia la percepció de les distàncies. Pel que fa als nens, cal no oblidar que han d'anar a les places de darrera amb adaptadors als seients i cinturons de seguretat homologats per al seu pes, edat i grandària.

Durant les vacances hi ha molt de temps lliure. És un bon moment per adoptar estils de vida més saludables i aprofitar per deixar de fumar, fer exercici i seguir una alimentació sana. D'aquesta manera el que ha començat com un estiu saludable esdevindrà una vida saludable.

Cuina saludable

Fredes o calents, sempre deliciosos i desitjables

Per a això, primer cal rentar-los i buidar-los amb una cullera, després afegir-hi els ingredients al nostre gust i bon profit...

Un estiu de crisi: tomàquets farcits (i II)

M. José Camps

Tècnica en Dietètica i Nutrició
campsalut@gmail.comFARCITS DE
FORMATGE (FRED)**Ingredients**

8 tomàquets
1 terrina gran de formatge Philadelphia
formatge gouda
formatge de cabra
1 ceba tendra,
1 all
1 cullerada d'oli
gambes petites cuites
julivert

Preparació

Tritureu el formatge Philadelphia amb la ceba tendra. Afegiu el formatge de cabra i el formatge gouda a trossets petits. Barregeu-ho. Poseu en una paella l'oli i daureu l'all molt picat. Afegiu-hi les gambes i el julivert. Quan estigui sofregit afegiu-ho a la barreja de formatges i remeneu-ho tot bé. Buideu els tomàquets i ompliu-los amb la barreja.

FARCITS DE CARN (CALENT)

Ingredients

8 tomàquets, 2 cebes petites
2 grans d'all, 4 cullerades d'oli d'oliva
1 kg de carn picada
10 cullerades de tomàquet fregit,
1 got petit de vi blanc
sal, pebre i sucre

Preparació

Buideu els tomàquets i reserveu-los. Piqueu tota la polpa, afegiu-hi una mica de sal i sucre i reserveu-ho en un bol. En una paella afegiu l'oli, els alls picadets, la ceba i coeu-ho a foc suau. Quan estigui fet afegiu la carn picada sense deixar de remenar, salpebreu i incorporeu el tomàquet fregit i la polpa que teníem reservada. Afegiu el julivert fins que la salsa sigui cuita i espessa. Deixeu temperar el farcit i ompliu els tomàquets, tapeu-los i col·loqueu-los en una plata. Ruixeu-ho amb el vi i introduïu-ho al forn a 180°C, sense deixar de banyar-los amb el suc fins que els tomàquets tinguin color i la salsa del fons s'espesseixi una mica (Si el fons es queda sec afegiu-hi una mica d'aigua). Deixeu-ho refredar i decoreu amb una mica de formatge ratllat.

FARCITS DE FORMATGE
(CALENT)**Ingredients**

8 tomàquets
500 g de blat de moro tendre
un got de llet
100 g de formatge de cabra
200 g de formatge gouda
2 cullerades d'oli d'oliva
50 g de margarina
alfàbrega fresca, sal i pebre

Preparació

Buideu els tomàquets amb ajuda d'una cullereta i amb cura de no trencar-los. Salpebreu per dins. Situeu cap per avall durant 15 minuts perquè s'escorrin. En una paella, untada amb oli, poseu a foc suau el formatge a tires, i afegiu el blat de moro escorregut. Barregeu-ho tot. Quan hagi arrencat el bull, afegiu la llet, l'alfàbrega picada, la sal, el pebre i deixeu-ho coure fins que s'espesseixi. Ompliu els tomàquets amb la preparació anterior. Col·loqueu-los en una plata de forn greixada i escampeu-hi el formatge ratllat. Poseu-los al forn a 250°C, durant 15 minuts aproximadament. Quan estiguin daurats, traieu-los i serviu-los calents acompanyats d'una salsa de formatge.

FARCITS D'AMANIDA
RUSSA (FRED)**Ingredients**

8 tomàquets, olives, amanida russa ja preparada amb tonyina, anxoves, ou dur i maionesa

Preparació

Buideu els tomàquets i reserveu-los. Barregeu la polpa picada a trossets petits amb l'amanida russa deixant que sobresurti una mica. Decoreu-los amb olives i anxoves.

TOMÀQUETS A LA
PROVENÇAL (CALENT)

Tomàquets, all, julivert, pa ratllat, oli i res més! Obriu els tomàquets per la meitat i els poseu en una paella amb molt poquet oli, 10 minuts al foc a poc a poc, fins que estiguin una mica fets. En un bol poseu el pa ratllat, l'all picat amb el julivert i un raig d'oli; ha de quedar com una massa. En una safata de forn poseu-hi els tomàquets amb la part tallada cap amunt i una cullerada de la massa; enforneu-los a 180°C durant uns 20 minuts, fins que quedin dauradets.

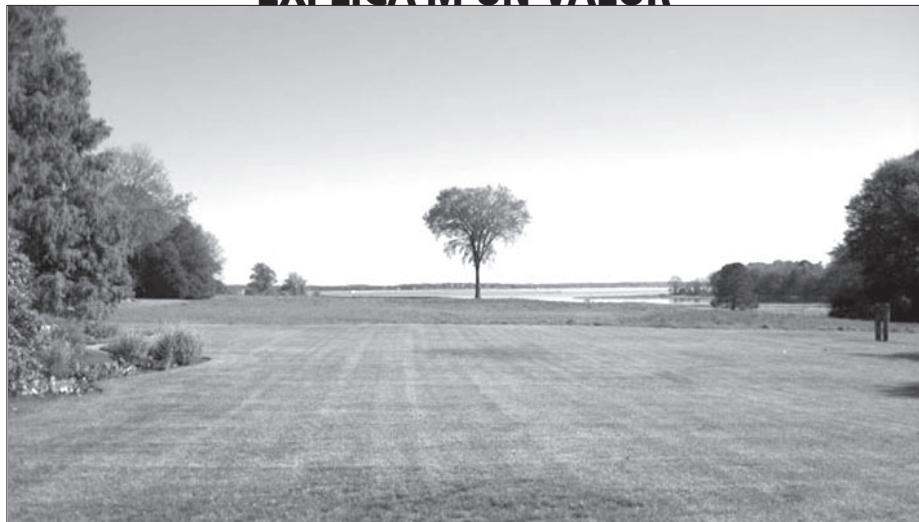
Viu el valor... **FAMÍLIA**

per Stefano Abbate

«L'home és en essència un ésser social; i, doncs, amb més raó, podem dir que és un ésser familiar» (Joan Pau II)

EXPLICA'M UN VALOR

Vet aquí que una vegada un pare d'una família benestant va dur el seu fill al camp amb el propòsit que veies que hi havia gent molt pobra i que compregués d'aquesta manera el valor de les coses i que ells eren molt afortunats. Van passar tot un dia i una nit a la granja d'una família camperola molt humil. Tornant cap a casa, el pare va preguntar al seu fill: «Què t'ha semblat el viatge?» «Molt maco, pare.» «Ja has vist que hi ha gent molt pobra i necessitada...» «Sí, pare.» «I què n'has après?» «He vist que nosaltres tenim un gos a casa, i ells en tenen quatre. Que nosaltres tenim una piscina de 25 metres i ells tenen un riu sense fi. Nosaltres tenim uns llums importats al pati, i ells les estrelles. El nostre pati s'acaba a la tanca, el d'ells té tot un horitzó. Pare, especialment, he vist que ells tenen temps per parlar i conviure en família, tu i la mare heu de treballar sempre i gairebé no us veig mai. Ells s'acompanyen i s'ajuden i es dediquen temps, tendresa i estimació; nosaltres estem sempre fent tantes coses que sembla que no tinguem temps per escoltar-nos i estar junts.» Quan va acabar, el pare va restar sense paraules i el fill va afegir: «Gràcies, pare, per ensenyar-me que podem arribar a ser rics!»

ENIGMA

Posa lletra a la cançó

DES DE L'AMOR

És des de l'amor, que vull parlar-te
de les coses que senzillament
hem compartit
quan l'esperança no habitava en el meu _____
cercant miratges
que no em duien mai a port.

SOL DO
RE
SOL RE mim
lam
DO
lam RE

És des de l'amor, que vull _____
i agrair-te tot el que vas fent en mi,
les teves mirades, les teves paraules
m'apropen a Déu em fan ser feliç de debò.

SOL DO
RE SOL
mim lam
DO lam RE

I SÉ QUE TU M'ESTIMARÀS
I QUE EM PERDONARÀS
QUAN VEGIS QUE _____
I JO T'OFEREIXO EL MEU COR,
LA VIDA, LA CANÇÓ,
TOT EL QUE PUC DONAR-TE,
ÉS SENZILL COMPARTIR
DES DE _____.

SOL DO RE
SI7 mi7m
la7m RE RE7
SOL DO RE
SI7 mim
lam RE7
DO RE
SOL

Envia la resposta, juntament amb les teves dades personals, a redaccio@catalunyacristiana.cat o per correu postal a c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 de Barcelona. Entre els guanyadors sortejarem un lot de llibres infantils i juvenils gentilesa de l'Editorial Casals.

PINTA LA PARAULA

Acoloreix la il·lustració i escriu qui va convèncer Jesús de fer el seu miracle públic. En quina beguda s'ha transformat l'aigua gràcies a Jesús? Ho trobaràs a l'Evangeli de Joan 2,2-11.

GRANISSAT DE LLETRES

Troba 5 paraules relacionades amb el valor de la **FAMÍLIA**

S	U	P	O	R	T	O	N	U	Z
A	U	A	Y	M	E	L	T	E	B
F	S	Ñ	A	T	R	A	L	I	M
E	P	O	I	C	A	R	O	R	H
F	O	C	B	O	I	I	Y	A	U
C	O	M	U	N	I	T	A	T	G
G	I	A	E	P	R	U	R	W	O
V	X	V	E	N	A	M	F	A	D
A	A	I	B	U	T	O	P	T	I

JUGA EL VALOR

Farem un mòbil de l'estrella de la família. Necessitarem fotos de la família per retallar-les (pares, germans, avis...) i una foto del nen o nena. Dibuixarem junts una estrella en una cartolina. Al centre de l'estrella hi enganxarem la foto del nen o nena i a cada punta de l'estrella hi enganxarem la foto retallada d'un membre de la família. Després podem retallar l'estrella-família i penjar-la amb un cordill per fer-ne un mòbil. Aquesta manualitat ens ajuda a visualitzar i prendre consciència de la família que tenim.

Calendari de la setmana

Comentari de la Paraula

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC C; FERIAL II) **TEMPS DE DURANT L'ANY**

(SALTERI: SETMANA 1)

AGOST

22. DIUMENGE

XXI de durant l'any (F), Verd.

Lectures: Isaïes 66,18-21 / Salm 116 / Hebreus 12,5-7.11-13 / Lluc 13,22-30
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Timoteu, mr.

23. DILLUNS

Fèria, Verd. Lectures: 2 Tessalonicencs 1,1-5.11b-12 / Salm 91 / Mateu 23,13-22. O bé: *Santa Rosa de Lima* (MLI), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Felip Benici, prev.

24. DIMARTS

Sant Bartomeu (F), Vermell. Lectures: Apocalipsi 21,9b-14 / Salm 144 / Joan 1,45-51

ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Emília de Vialar, rel. i fund.; Àurea, vg. i mr.

25. DIMECRES

Fèria, Verd. Lectures: 2 Tessalonicencs 3,6-10.16-18 / Salm 127 / Mateu 23,27-32. O bé: *Sant Lluís de França* (MLI), Blanc; Lleida i Urgell: *Sant Josep de Calassanç* (MO), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Genís, mr.; Santes, Patrícia.

26. DIJOUS

Santa Teresa de Jesús Jornet (MO), Blanc. Lectures: 1 Corintis 1,1-9 / Salm 144 / Mateu 24,42-51

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Cesari d'Arles, b.; Zeferí, p. i mr.; Balduí, monjo; beat Juníper Serra, prev.

27. DIVENDRES

Santa Mònica (MO), Blanc. Lectures: 1 Corintis 1,17-25 / Salm 32 / Mateu 25,1-13

28. DISSABTE

Sant Agustí (MO), Blanc. Lectures: 1 Corintis 1,26-31 / Salm 32 / Mateu 25,14-30

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Julià, mr.; Hermes, mr.

Mn. Josep Rius-Camps,
teòleg i biblista

La porta estreta del Regne

«Anava passant per ciutats i aldees ensenyant i fent ruta cap a Jerusalem» (Lc 13,22), nom sacral, amb la intenció d'encarar-se amb la institució religiosa; el text comú posa «Jerosòlima», en sentit neutre, com si hi anés de viatge. En el centre del primer volum dedicat a Teòfil (Evangelí) Lluc li imparteix, posant-ho en llavis de Jesús, una sèrie d'ensenyances sobre el Regne de Déu, tal com Jesús l'entengué i l'actualitza en el si de la comunitat creient. La perícopa el presenta responnent a una pregunta: «Senyor, ¿són pocs els qui se salven?» La resposta és desconcertant, sobretot segons el còdex Beza (en cursiva): «Esforceu-vos a entrar per la Porta Estreta, perquè molts, us dic, intentaran d'entrar i no trobaran la manera («no podran»), després que el cap de casa hagi entrat («un cop s'hagi llevat») i tancat la porta. I començareu de fora estant a trucar (+ «a la porta») dient: «¡Senyor, Senyor, obre'ns!» i en resposta us dirà: «No sé d'on sou vosaltres!» Llavors començareu a dir: «Senyor, hem menjat en presència teva i hem begut, i has ensenyat per les nostres places»; i us respondrà: «Us dic: ¡mai per mai no us he conegut! («no sé d'on sou vosaltres!») ¡Aparteu-vos de mi tots, factors d'iniquitat («d'injustícia»)!...» El que en principi era una paràbola ha passat a designar el moment en què «el cap de casa/el Senyor» ha entrat inaugurant una manera totalment nova de concebre el Regne de Déu: es requereix «esforç», com d'un atleta, car «la porta» per la qual ha «entrat» Jesús i l'ha tancada amb la seva mort ja no és la porta majestuosa del Temple, per on havia d'entrar el Messies, sinó «la Porta Estreta» (porta article), per on tan sols poden passar els qui «troben la manera» de travessar-la, vinguts dels quatre punts cardinals, entrant a formar part d'un Regne sense fronteres de raça, nació o religió.

Lectures bíbliques

Diumenge XXI de durant l'any

Lectura primera

Is 66,18-21

De totes les nacions portaran els vostres germans

Lectura del llibre d'Isaïes:

Això diu el Senyor: «Jo conec les obres dels homes i els seus pensaments. Jo mateix vindré a reunir la gent de totes les nacions i de totes les llengües. Tots vindran aquí i veuran la meua glòria, i faré un prodigi enmig d'ells. Després enviaré alguns dels supervivents a les altres nacions, a Tarsís, a Fut i a Lud, a Mòsoc i a Ros, a Túbal i a Javan, a les illes llunyanes, que mai no havien sentit parlar de mi ni havien vist mai la meua glòria, i anunciaran la meua glòria entre les nacions. I de totes les nacions portaran els vostres germans com una ofrena al Senyor. Els portaran a cavall, en carruatges, en lliteres, muntats en mules o en dromedaris, fins a la muntanya santa de Jerusalem, diu el Senyor. Els presentaran tal com els israelites presenten en vasos purs la seva ofrena en el temple del Senyor, i jo fins en prendré alguns d'entre ells per fer-ne sacerdots o levites.»

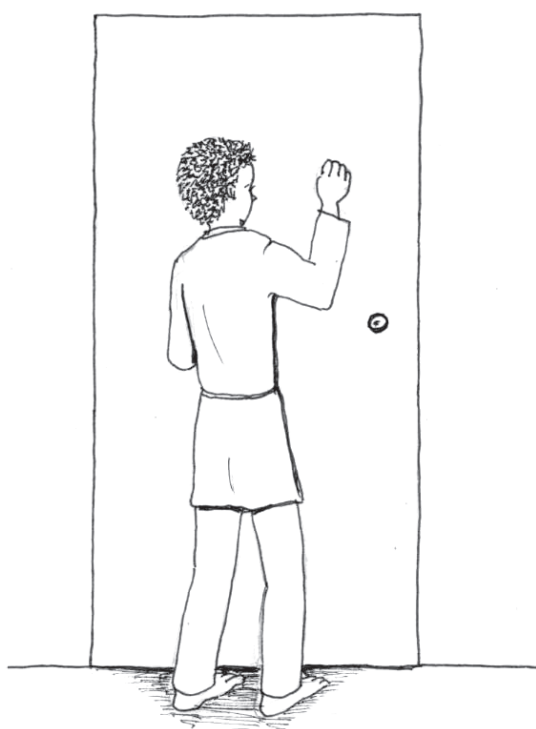
Salm responsorial

116 Glòria Monés

Lloeu el Senyor, tots els pobles,
glorifiqueu-lo totes les nacions.

R. Aneu, anuncieu l'evangelí per tot el món.

El seu amor per nosaltres és immens,
la fidelitat del Senyor durarà sempre. **R.**

Lectura segona

He 12,5-7.11-13

Lectura de la carta als cristians hebreus:

Germans, heu oblidat les paraules encoratjadores que l'Esclatada us adreça com a fills: «Fill meu, no desestimis la correcció que ve del Senyor, no et cansis quan ell et reprèn, perquè el Senyor repta aquells que

estima, fa sofrir els fills que ell prefereix.» És per a la nostra correcció, que sofrim: Déu us tracta com a fills. Perquè, quin fill hi ha que el seu pare no corregeixi? La correcció, de moment, no sembla que porti alegria, sinó tristesa, però més tard, els qui han passat per aquest entrenament en cullen en pau el fruit d'una vida honorada. Per això enfortiu les mans que es deixen anar i els genolls que es dobleguen, aplaneu el camí per on passa el vostre peu, perquè el qui va coix no es faci més mal, sinó que es posi bé.

Al·leluia

Jn 14,6

*Jo sóc el camí, la veritat i la vida, diu el Senyor;
ningú no ve al pare sino per mi.*

Evangelí

Lc 13,22-30

*Vindrà gent d'orient i d'occident
i s'asseuran a taula en el regne de Déu*

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc:

En aquell temps, Jesús, tot fent camí cap a Jerusalem, passava per viles i pobles i ensenyava. Algú li preguntà: «Senyor, són pocs els qui se salven?» Ell contestà: «Correu, mireu d'entrar per la porta estreta, perquè us asseguro que molts voldran entrar-hi i no podran.

»Després que el cap de casa s'haurà alçat a tancar la porta, de fora estant començareu a trucar i direu: «Senyor obriu-nos.» Ell us respondrà: «No sé d'on sou.» Llavors començareu a dir-li: «Menjàvem i bevíem amb vos i ensenyàveu pels nostres carrers.» Ell us respondrà: «No sé d'on sou. Lluny de mi, tots vosaltres que obràveu el mal.»

»Allà hi haurà els plors i el cruixir de dents quan veureu Abraham, Isaac i Jacob amb tots els profetes en el regne de Déu, mentre que a vosaltres us hauran tret fora. I vindrà gent d'orient i d'occident, del nord i del sud, i s'asseuran a taula en el regne de Déu. Mireu, ara són darrers els qui llavors seran primers, i són primers els qui llavors seran darrers.»

Programació 2010

Club⁺amics

Pelegrinatges

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

Pelegrinatges a Terra Santa

Del 22 al 29 d'agost

Del 3 al 10 de desembre

Del 27 de desembre al 3 de gener

RUTA DE JOAN PAU II

Polònia

Del 2 al 9
d'octubre

Petits Pelegrinatges

Organització tècnica **relitur** viatges

Lourdes

Del 15 al 17
d'octubre

Places limitades

Club+amics
Comtes de Bell-lloc 67-69
08014 Barcelona

Tel: 93 409 27 00
info@clubmes.cat
www.clubmes.cat

Barcelona

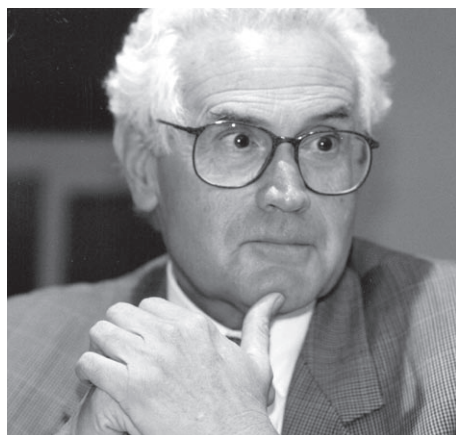
El Vaticà «aprova» l'Iscreb

Compleix les exigències per adaptar-se al Pla Bolonya

Redacció
Barcelona

La Congregació vaticana per a l'Educació catòlica (Ministeri d'Educació de la Santa Seu) ha refundat l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona (Iscreb) i n'ha aprovat els nous estatuts (per als propers cinc anys). Aquesta aprovació s'aplica tant en la modalitat presencial com en la virtual i en els dos cicles d'estudis. L'Iscreb es converteix, doncs, en un dels 13 centres de l'Estat espanyol que ha complert les exigències —com era assegurar un nivell acadèmic universitari, que obliga a tenir un mínim de 75 alumnes ordinari i almenys cinc professors estables que siguin doctors—, que marcava la nova instrucció de la Congregació per a l'Educació catòlica, necessària segons l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior (Pla Bolonya).

D'aquesta manera, el proper curs

Dr. Antoni Matabosch, director del centre.

2010-2011, l'Iscreb iniciarà el procés d'adaptació a Bolonya dels estudis de diplomatura en Ciències Religioses, en consonància amb la resta d'instituts superiors de ciències religioses vinculats a la Facultat de Teologia de Catalunya.

Així, s'iniciarà l'aplicació a les assignatures de primer curs del primer cicle, tant de la modalitat presencial com de la virtual. El segon cicle ja està adaptat a Bolonya des de fa dos anys.

La Conferència Episcopal Espanyola ha estat la responsable d'inspeccionar, planificar i proposar a la Congregació els instituts que podien continuar exercint; només 13 dels 30 existents podran oferir els dos cicles d'estudis, 10 únicament podran cursar el primer cicle i 7 deixaran d'existir. D'aquesta manera, l'Iscreb podrà continuar oferint les titulacions com fins ara i li seran reconegudes pels 46 estats de l'Espai Europeu d'Educació Superior.

D'altra banda, l'Iscreb s'ha consolidat com la primera institució docent en el camp teològic de tot el món que imparteix graus acadèmics (diplomatura i màster) de Teologia per via telemàtica, en llengua catalana i castellana. El Va-

ticà l'ha tingut com a centre pilot per desenvolupar aquesta modalitat d'estudis, que finalment han estat aprovats de forma estable.

El Dr. Antoni Matabosch, director del centre, ha manifestat la seva satisfacció per la refundació de l'Iscreb: «En 14 anys s'ha anat consolidant com a espai universitari de formació»; a la vegada que s'ha felicitat «pel procés que els instituts catalans, amb l'ajut de la Facultat de Teologia de Catalunya, han anat fent els darrers anys per tal de millorar la seva qualitat i poder ser re-creats de nou per la Santa Seu».

Sens dubte, l'augment continuat i constant d'alumnes és el millor aval de l'Iscreb. Només en un any s'ha passat de 845 (del curs 2008-2009) a 937 alumnes (que són els que han acabat aquest 2009-2010), prop d'un 10% més. Cal afegir també que, des del curs 2003-2004 —primer que es va poder cursar la modalitat virtual (*Teologia x Internet*)—, el nombre d'alumnes matriculats en aquesta modalitat ha anat creixent fins a superar els que prefereixen seguir les classes presencialment. L'increment d'alumnes virtuals al centre ha estat entre un 15 i un 20% en els darrers anys.

El papat i Barcelona (i 3)

Episodis històrics quart, cinquè, sisè i setè

4. L'utòpic projecte del trasllat del Papa i la cort pontifícia a Barcelona després de la unificació italiana durant el pontificat de Català Albosa (1883)

Després de la irrupció a Roma de les tropes de Garibaldi, el papat s'havia autodeclarat captiu del Vaticà. No sortia mai de la que avui anomenem Ciutat del Vaticà. Fou la reacció davant la victòria de la unificació italiana i la posterior incautació dels Estats Pontificis per part de la corona italiana. Situació de captiveri que es va perllongar fins l'època de Mussolini. Els devots del papat buscaven utòpiques solucions davant d'aquella comprometedora situació. Aquí, a Barcelona, es proposà la creació d'un petit estat papal independent dins la mateixa ciutat, on residís el Papa amb la seva cort. Així ho proposà explícitament un home riquíssim que habitava a la ciutat de Barcelona, anomenat Tomàs de Boada. Era una utopia, però en ella també estava implicat el bisbe de Barcelona, Jaume Català Albosa (1883-1899). Sortosament no es va realitzar la utopia, però sí que es va demostrar que a la ciutat hi havia papistes que no tocaven de peus a terra.

5. La concessió del pal·li el 1904 al cardenal Casañas amb el compromís del papa d'atorgar al bisbe de Barcelona aquest honor que el vinculava d'una manera especial a Roma

Òbviament que el cardenal Casañas, bisbe de Barcelona entre el 1901 i 1908, era molt addicte i fidel als papes Lleó XIII i sant Pius X. Aquest el va elogiar per les seves pastorals. Casañas era un veritable sant que estimava molt Barcelona. Era fill d'aquesta ciutat, però de molt jove

hagué de refugiar-se en un orfenat de la ciutat. Tanmateix quan s'ordenà sacerdot ja apareixien alguns familiars, i molts més quan esdevingué canonge de Barcelona i bisbe d'Urgell, i quan fou creat cardenal deia que moltíssims se li presentaven com a familiars íntims seus i ell els preguntava on eren quan ell era a l'orfenat.

Essent bisbe cardenal de Barcelona rebé l'honor del pal·li (1904) amb una butlla papal, com es feia sempre. I així els posteriors bisbes (Laguada, Reig, Guillaumet, Miralles, Irurita, Modrego, González Martín, Jubany) reberen el pal·li de Roma; tanmateix en el cas del cardenal Carles no li fou atorgat perquè no era metropolità, però sí que el recuperà el cardenal Martínez Sistach.

6. Celebració del 35è Congrés Eucarístic de Barcelona

Els delegats del papa Pius XII foren el cardenal Tedeschini i el bisbe de Barcelona el Dr. Gregori Modrego i Casaus (1952). Trenta anys després el papa Joan Pau II visità Barcelona i Montserrat (1982), essent cardenal de Barcelona el Dr. Narcís Jubany.

7. Nomenament de «seu metropolitana» a l'arquebisbat de Barcelona pel papa Joan Pau II a favor del seu arquebisbe Dr. Lluís Martínez Sistach (2004)

El setè episodi d'intervenció papal a Barcelona que cal remarcar es produí el 15 de juny del 2004. Llavors Joan Pau II desmembrà l'arxidiòcesi de Barcelona en dues diòcesis sufragànies (Terrassa i Sant Feliu de Llobregat) i amb la seu metropolitana de Barcelona, creant-se així les tres diòcesis de la província eclesiàstica de Barcelona. L'objectiu principal que el

Papa intentava no fou altre que el bé de les esglésies i assolir així una pastoral més eficaç per als més de quatre milions de feligresos que té l'esmentada província eclesiàstica. Es diu que la catedral és la mare de totes les esglésies de les respectives diòcesis, tanmateix en el cas del Sant Esperit de Terrassa i de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat, són les parròquies les que donen suport històric a les respectives catedrals. Així veiem, per exemple, que Sant Feliu de Llobregat té 61 parròquies que van de l'any 901 al 1100, i Terrassa 71 entre les quals hi ha la de Sant Pere de Terrassa, que és d'època visigoda.

La propera consagració del temple de la Sagrada Família pel papa Benet XVI el 7 de novembre del 2010 serà, si Déu vol, l'últim episodi que desitgem que es faci realitat. Es produirà el 7 de novembre del 2010, quan el mateix papa Benet XVI consagri personalment el temple de la Sagrada Família, emblema de la diòcesi de Barcelona, que vol esdevenir una verdadera casa de Natzaret, i acollir-hi tot home i dona de bona voluntat.

Apunts biogràfics dels papes Lleó XIII, sant Pius X i Joan Pau II

En el quart episodi intervingueren el bisbe de Barcelona Jaume Català Albosa amb el papa Lleó XIII (1878-1903). Vincenzo Gioacchino Pecci fou elegit en circumstàncies difícils per a l'Església (la qüestió romana, el capitalisme i el socialisme, el cientisme, el colonialisme, les lluites entre cristians de diferents tendències polítiques), amb la seva actitud tolerant es distingí dels seus immediats antecessors Gregori XV i Pius IX i contribuï a reconciliar els catòlics amb els governs liberals. L'encíclica *Cum multa* (1882) desautoritzà la intransigència dels integristes a Espanya. En l'encíclica

Rerum novarum (1891) denuncià les injustícies del liberalisme i del socialisme. Aquesta encíclica, a l'Estat espanyol, fou publicada només pel bisbe Morgades, el qual fou recompensat pel Papa amb la donació del mosaic de la Mare de Déu que presideix la basílica de Ripoll. La qüestió romana, en canvi, més aviat s'agreuja durant el seu pontificat; tampoc no fou afortunat en les temptatives d'unió entre anglicans i catòlics.

El cardenal bisbe de Barcelona Casañas amb el papa sant Pius X (1903-1914) són els protagonistes del cinquè episodi. Giuseppe Melchiorre Sarto va ser elegit Papa el 4 d'agost del 1903 i va ser coronat Papa el 9 d'agost següent a la basílica vaticana. D'ell es diu que va governar l'Església amb mà dura. Va mostrar-se contrari al modernisme dins de la teologia i dels estudis bíblics. Va engegar la confecció del Codi de Dret Canònic (*Codex Iuris Canonici*), que tanmateix no pogué veure promulgat en vida. Va reformar la litúrgia per facilitar la celebració de l'eucaristia als fidels, va promoure el catecisme i va rebaixar l'edat de la Primera Comunió. Poc temps abans de morir va esclatar la Primera Guerra Mundial, en què es va mantenir neutral. En destaca el seu rebuig a la petició de l'emperador Francesc Josep I, que li demanava la benedicció per als seus exèrcits, amb la resposta: «Jo només beneixo la pau.» Va morir el 20 d'agost del 1903. Pius XII el va canonitzar el 3 de setembre del 1954 i el va convertir en sant patró dels pelegrins malalts.

Els cardenals arquebisbes de Barcelona Dr. Narcís Jubany i el Dr. Lluís Martínez Sistach amb el papa Joan Pau II (1920-2005) foren protagonistes dels episodis sisè i setè. La primera visita a Barcelona i Montserrat data de l'any 1982, i després es produí la creació de la província eclesiàstica de Barcelona el 2004.

Josep M. Martí i Bonet
Director del Museu Diocesà de Barcelona

Lleida

Jornades de formació de la Unió Apostòlica del Clergat

Preveres d'arreu de Catalunya viuen a Lleida tres dies intensos de fraternitat sacerdotal

Redacció

Lleida

La Casa Diocesana d'Espiritualitat de l'Acadèmia Mariana de Lleida va acollir, del 5 al 8 de juliol, les Jornades de Formació que tots els anys organitza la Unió Apostòlica del Clergat de Catalunya. A la trobada d'enguany van assistir una quarantena de preveres vinguts de gairebé les deu diòcesis de Catalunya, per participar activament dels tres dies de convivència i fraternitat sacerdotal.

Els sacerdots de la Unió Apostòlica del Clergat van compaginar les xerrades i ponències amb diverses visites culturals que es van iniciar ja en la primera jornada amb la visita a la seu de l'entitat que els acollia, l'Acadèmia Mariana de Lleida. El director de l'entitat, Mn. Salvador Gené, els va acompanyar i guiar per les dependències d'aquesta institució acadèmica i mariana fundada l'any 1862 per Mn. Josep Maria Escolà. Els assistents van mostrar especial interès en l'oratori, on es venera la patrona de Lleida, la Mare de Déu de l'Acadèmia.

Una altra visita esperada va ser la que els preveres participants en la trobada van realitzar a la Seu Vella de Lleida, per contemplar la magnífica exposició que fins el 3 d'octubre posa a l'abast dels visitants un conjunt de disset tapissos flamencs del segle XVI. És la primera vegada que després de 300 anys aquestes peces retornen a l'antiga catedral dels lleidatans. Molt significativa va ser també la visita al Museu de Lleida, on els congressistes van poder contemplar la col·lecció del fons del Museu Diocesà. Va guiar la visita Mn. Jesús Tarragona, que durant més de 30 anys en va ser el director. Els mossens es van interessar per la situació en què es troba actualment el litigi de l'art.

La Casa d'Espiritualitat de l'Acadèmia Mariana va acollir les Jornades de Formació de la Unió Apostòlica del Clergat.

Capítol a banda mereixen les ponències i xerrades de les Jornades de formació. Les va encetar Mn. Joan Esquerda Bifet, prevere lleidatà resident a Roma i canonge de la basílica de Santa Maria la Major, amb el tema *El ministeri de la direcció espiritual com a exercici de la caritat pastoral*. Mn. Antoni Agelet, vicari judicial de Lleida, va parlar als preveres sobre l'estat actual del litigi de l'art del Museu de Lleida. El vicari general, Mn. Ramon Prat, va centrar la seva ponència en *El ministeri del prevere en el món d'avui*, mentre que Mn. Antoni Oriol ho feia sobre *L'actualitat de la Carta de Sant Jaume*.

La darrera jornada va tenir un clar accent lleidatà amb la intervenció del professor de la Universitat de Lleida, Dr. Manuel Lladonosa, que va parlar sobre *Temps d'esperança en la història*

Mn. Gerard Soler va presentar el testimoni de Francesc Castelló.

de l'església de Lleida.

Abans de la intervenció del Dr. Lladonosa, el vicepostulador de la causa de canonització del beat Francesc Castelló, Mn. Gerard Soler, va presentar a la Unió Apostòlica del Clergat de Catalunya la figura del jove màrtir, amb una conferència encapçalada per la pregunta *Què ens diu a nosaltres, preveres diocesans, Francesc Castelló?*

Mn. Gerard Soler va dir que aquest és un testimoni que no cal oblidar: «Al final del segon mil·lenni, l'Església ha tornat novament a ser l'Església dels màrtirs.» El vicepostulador va fer una síntesi biogràfica del beat, des de la seva infància, passant pels anys d'estudiant responsable, la mort de la seva mare, l'acompanyament espiritual del P. Román Galán, la seva carrera a l'Institut Químic de Sarrià, el seu treball de químic, les activitats apostòliques, el seu enamorament de la jove Mariona, el testimoniatge valent, el judici i la seva mort martirial. «En el nostre treball pastoral—va recordar Soler—hem d'esmerçar-nos a ajudar a formar apòstols valents i humils de Jesús, com ara el beat Francesc.»

Les jornades van tenir com a colofó una eucaristia presidida pel bisbe de Lleida, Mons. Joan Piris, concelebrada per tots els membres de la Unió Apostòlica del Clergat que van participar en les Jornades de Formació. El rector de la parròquia de Sant Jaume de Lleida i coordinador de les jornades, Mn. Jordi Pardell, ha manifestat a *Catalunya Cristiana* la seva satisfacció per l'ambient fraternal i sacerdotal viscut durant els tres dies. «Tothom ha marxat molt content per l'acollida que Lleida ha dispensat a la Unió Apostòlica, així com per les interessants i profundes xerrades i ponències, que han estat motiu de reflexió i també de debat», ha acabat dient Mn. Pardell.

Urgell

Primera visita oficial de Sarkozy a Andorra

Redacció / Andorra

Nicolas Sarkozy va fer la seva primera visita oficial a Andorra com a copríncep francès el 29 de juliol passat. El president de la República francesa—cap d'Estat del Principat juntament amb el copríncep episcopal, el bisbe d'Urgell—va saludar els ciutadans, que el van rebre a la plaça del Poble d'Andorra la Vella, i va trobar-se amb les autoritats polítiques i amb l'arquebisbe Joan Enric Vives a la seu del Consell General.

Va ser una visita breu, de menys de tres hores, en què el copríncep francès va convidar el país a obrir-se als estats de la Unió Europea i a col·laborar en la construcció d'un capitalisme més just i més sòlid, amb transparència, en resposta a la situació actual de crisi internacional. «En aquest nou equilibri, la transparència de les activitats financeres i la lluita contra els paradisos fiscals són elements fonamentals», va destacar. Sarkozy havia reclamat amb duresa anteriorment a Andorra que lluités contra l'opacitat bancària, i en aquesta ocasió va encoratjar el país a continuar els seus esforços en aquest sentit i va lloar els progressos realitzats en matèria de cooperació fiscal i la revisió de la legislació sobre l'aixecament

Sarkozy i Vives es van trobar per primera vegada com a coprínceps d'Andorra.

del secret bancari. El copríncep francès va destacar la importància del record i el respecte a la història per mantenir la identitat d'un país ben inscrit a Europa. «Les meravelloses esglésies andorranes en són un testimoni eloqüent: la seva severitat barrejada de gràcia, la seva modèstia plena de força, il·lustren la bellesa d'aquest art romànic que ha estat un dels primers a barrejar totes les influències europees.» Sarkozy va mostrar-se «molt orgullós de ser el copríncep del vostre Principat, juntament amb el bisbe d'Urgell» i va destacar que es tracta «d'una responsabilitat de la qual mesuro la importància simbòlica i la dimensió històrica».

Els dos coprínceps van mantenir una reunió a porta tancada, de poc més de deu minuts, a la Casa de la Vall, la seu parlamentària d'Andorra. Va ser la primera trobada personal entre els dos caps d'Estat, i es va desenvolupar «en un clima de gran cordialitat». Sarkozy i Mons. Vives van poder intercanviar obertament punts de vista sobre els principals temes que afecten el Principat, segons va explicar després l'arquebisbe. Mons. Vives va mostrar la seva satisfacció «per l'esperit d'unitat, d'entesa i de comunicació mútua que s'ha establert entre tots dos coprínceps a la reunió». En el marc d'aquesta trobada, els dos coprínceps van acordar una mesura de gràcia per als privats de llibertat.

Vic

Nou punt d'acollida del Camí català de Sant Jaume

L'alberg de pelegrins de Jorba va ser inaugurat i beneït pel bisbe Romà Casanova

Xavier Bisbal
Jorba

Amb motiu de la diada de Sant Jaume, enguany en diumenge i per tant *xacobeu*, i dins dels actes de la festa major del municipi de Jorba, el 25 de juliol passat es va inaugurar el nou alberg de pelegrins. Des que va començar el mes d'agost està en funcionament aquest equipament, que dona acollida als caminants que fan via vers Santiago de Compostel·la i que passen pel camí català que prové de Montserrat.

A la parroquia de Sant Pere de Jorba, al punt del migdia, començava la missa solemne de Sant Jaume, presidida per Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic, que es va congratular per l'estrena d'aquest alberg tot recordant que tots som «peregrins en aquesta vida». El prelat va aprofitar per reflexionar sobre els valors del Camí de Santiago, com ara l'esforç, l'amistat i l'esperança per arribar a una meta final.

L'eucaristia va omplir la parròquia, que celebrava també la reunió de tot el sector de les demarcacions de ponent, i va comptar amb els cants de la Coral de Santa Maria d'Igualada. Al primer banc, hi havia l'alcalde de Jorba i director dels serveis territorials de la Catalunya central del Departament d'innovació, universitats i empresa, Josep Maria Palau; així com el vicepresident del Consell Comarcal de l'Anoia, Jordi Mercader.

Acabat l'ofici, des de la sortida de l'església fins a la rectoria, es va fer una cercavila amb els geganters i grallers de Calaf. A la placeta que hi ha davant del nou alberg es va celebrar un aperitiu i una nova ballada dels gegants. En els parlaments, el rector Mn. Enric Garcia no amagava la seva satisfacció, i va parlar de l'esforç que moltíssimes persones han realitzat per ajudar-lo en la realització d'aquest projecte. En conversa amb aquest setmanari, Mn. Garcia va voler afegir el seu agraïment a l'equip de Càritas que l'ha ajudat en

aquests darrers mesos, especialment en les tasques de pintura.

Gran dia per a l'Anoia

Jordi Mercader va reconèixer la tenacitat per fer el projecte «i les constants visites de Mn. Enric al despatx, al qual només podia oferir consell perquè estem tan "pelats" com ell». El conseller comarcal va dir que és un gran dia per a la comarca de l'Anoia i per al conjunt del país. L'alcalde Josep Maria Palau va dir que «Jorba s'ha situat en el mapa turístic de Catalunya» i ha agraït l'impuls de la diòcesi i del rector. Tot seguit, el bisbe de Vic va beneir l'alberg i, juntament amb les autoritats, va fer el tradicional tall de la cinta.

El rector de la parròquia de Jorba, Mn. Enric Garcia, ha explicat que la iniciativa de realitzar aquest alberg de pelegrins va sorgir fa tres anys, a petició de la Generalitat de Catalunya a la diòcesi de Vic, per cobrir una necessitat que hi havia. Per l'Anoia hi passa un dels camins catalans del camí de Sant Jaume, i de tant en tant hi passen pelegrins, que venen de Montserrat. Amb la inauguració d'aquest alberg s'espera que augmenti la presència de caminants, ja que un dels déficits de la zona era la manca d'infraestructures d'acolliment.

L'alberg de pelegrins està en funcionament des del principi del mes d'agost. Ocupa la casa rectoral de

L'alberg ocupa la casa rectoral de Jorba.

De dreta a esquerra, Jordi Mercader, Josep Maria Palau, Mons. Romà Casanova i Mn. Enric Garcia.

Jorba, que seguirà mantenint aquestes funcions. Té una capacitat per a 24 pelegrins, als qui s'oferirà acolliment i pensió completa. La dimensió espiritual del camí es mantindrà amb l'oratori que hi ha al mateix alberg, amb les imatges de sant Roc, sant Sebastià i sant Jaume. Hi ha el Santíssim reservat i s'hi oferiran misses els dimecres.

La restauració i adequació de la

rectoria ha costat uns 232.000 euros, que han estat sufragats per la diòcesi de Vic, amb una subvenció de 58.000 euros provinents del Pladetur de la Generalitat.

El camí català de Sant Jaume

Es coneix com a Camí Català per Lleida i Saragossa el tram del Camí de Sant Jaume que va del monestir de Montserrat fins a Logroño, on conflueix amb el Camí Francès. De camins que des de Montserrat es dirigeixen a Compostel·la n'hi ha dos: l'esmentat aquí, que és el més directe i el que actualment més pelegrins recorren, i l'anomenat Camí Català septentrional. La distància entre el monestir de Montserrat i Logroño és de 470 quilòmetres, i, per tant, a un ritme normal es pot fer en 16 o 17 jornades a peu.

Al llarg dels 470 quilòmetres el camí passa per 49 poblacions amb serveis, amb una mitjana d'una població amb serveis cada 9,6 km. Aquesta dada, òbviament, és tan sols orientativa, atès que, per exemple, en el tram català hi ha una densitat de poblacions considerablement superior que en el tram dels Monegres. Les ciutats amb més de cent mil habitants són Saragossa (més de mig milió) i Lleida, i les ciutats amb més de

deu mil habitants són Igualada, Tudela, Calahorra, Fraga, Tàrraga, Utebo i Alfaro. Les distàncies més llargues sense possibilitat d'avitallament són: de Gallur a Ribafarada pel Canal Imperial (24,0 km), de Calahorra a Alcanadre (19,2 km), de Tudela a Castejón (19,1 km), de Venta de Santa Lucía a Pina de Ebro (18,3 km), i d'Alcanadre a Arrúbal (15,4 km).

Girona

La capella de Sant Roc a Olot.

Olot restaura la capella de Sant Roc per iniciativa popular i institucional

Víctor Gay
Olot

La parròquia de Sant Roc d'Olot, de gairebé set mil habitants, inclou la capella dedicada a aquest sant i situada en l'entorn de les fonts d'aquest barri desenvolupat, en gran part, amb les immigracions de mitjan segle passat. El paratge del bosc de Tosca és igualment un espai natural de gran bellesa i amb un gran nombre de visitants que envolta la capella.

Es té notícia que aquesta capella de gran concurrència i devoció popular va acollir la seva primera missa l'any 1595. Però el pas del temps ha

suposat un evident deteriorament de l'estructura d'aquest centre de culte i cal procedir a una restauració important. Davant del cost de l'operació i les prioritats socials que estableix la parròquia, on s'acull en celebracions regulars les comunitats ucraïnesa i de l'Amèrica Llatina, el pressupost de restauració de la capella calia que fos finançat des d'estaments tercers.

Un conegut establiment de restauració d'Olot ha assumit el cost de l'aportació dels materials emprats en els treballs que s'acaben d'iniciar aquesta segona quinzena d'agost. Una altra empresa local, de submi-

nistrament d'equipaments metàl·lics, aporta precisament aquest tipus de materials que calen per fer realitat el projecte, i finalment l'Ajuntament olotí ha compromès una partida de dotze mil euros que permetran atendre la major part dels pagaments. Les quantitats que resten pendents es confia que es cobriran amb les aportacions dels fidels.

Així, després de més de quatre segles de devoció popular a Sant Roc (precisament la creació de la parròquia es va posar sota aquesta advocació), es manté ferma i arrelada, com ho demostra aquesta resposta de la comunitat olotina.

A Europa hi ha 84 milions de persones pobres

Ho va denunciar Jordi Roglà a la XVII Escola d'Estiu d'UDC

Redacció

S'Agaró

S'Agaró va acollir recentment la XVII Escola d'Estiu Manuel Carrasco i Formiguera d'Unió Democràtica de Catalunya (UDC), organitzada per Inehca. Jordi Roglà de Leuw, director de Càritas diocesana de Barcelona, va remarcar que, tot coincidint amb l'any 2010, any de la lluita contra la pobresa i contra l'exclusió social, «a tot Europa hi ha 84 milions de persones pobres, aproximadament entre el 15 i el 17% de la població».

Jordi Roglà va afirmar que «a Catalunya i a Espanya en general estem patint una profunda crisi econòmica, de l'habitatge i social». Va posar en relleu la tasca duta a terme per «institucions com Càritas i de moltes persones que fan una feina important de contenció respecte als problemes greus de tantes i tantes persones».

El director de Càritas diocesana de Barcelona va assenyalar que «és una forta crisi que ha estat generada en els últims quinze o vint anys per un creixement econòmic ininterromput, com

no havíem tingut mai. En aquests anys, hem tingut un manteniment de l'índex de pobresa al voltant del 20%. És a dir, que durant aquests anys no s'ha reduït la pobresa i, per tant, si hem estat creant riquesa i no ha afectat les persones més pobres, vol dir que hem augmentat les desigualtats entre la població que més té i la que té menys».

El ponent va subratllar que «creiem que la crisi actual serà llarga i dura i a qui afecta més és als infants, els joves i les dones. En canvi, la gent gran és un col·lectiu que, al nostre parer, ha suportat millor la crisi. Des d'aquest punt de vista, Càritas es proposa fer augmentar no només tota la part de promoció de la persona o els ajuts assistencials per cobrir les necessitats bàsiques, sinó que farem una aposta forta per la prevenció en la formació i educació de dones en situació monomarental i que tenen dos, tres o quatre fills al seu càrrec».

També va destacar que «hem d'afrontar l'educació d'aquests infants entre zero i sis anys. Hem d'insistir en la importància de l'educació i a nivell de tota la societat hem de ressaltar la importància dels valors, que ja hem

Unió Democràtica de Catalunya

de transmetre en aquestes edats tan inicials».

Jordi Roglà de Leuw va intervenir en la primera taula rodona de l'Escola d'Estiu d'UDC, que aquest any estava centrada en dos grans temes: «Any europeu contra la pobresa i l'exclusió social» i «Catalunya 2020: pensant en el país de la propera generació».

Situació dramàtica

El secretari general del comitè de govern d'Unió Democràtica de Catalunya, Josep M. Pelegrí, va inaugurar aquesta Escola d'Estiu. En la seva intervenció, Pelegrí va remarcar unes dades estadístiques: «Hi ha un 20% d'atur a Catalunya, un 20% de la població viu per sota del llindar de la pobresa, hi ha un 30% de fracàs escolar i un 40 d'atur juvenil. Això ens situa en una situació dramàtica i preocupant en una societat com la d'avui.»

Josep M. Pelegrí es va preguntar: «Com afrontem el futur amb aquest fracàs escolar, amb aquest llindar de la pobresa i amb aquest índex d'exclusió social? Com podem fer front a aquesta realitat intangible?» I va afegir: «Hem de ser capaços de donar-hi resposta.»

També va manifestar que «hem de tornar a posar Catalunya al món amb els valors que ens han identificat i que sempre ens han representat. Aquest futur ha de ser garantia de l'estat del benestar. Hi ha d'haver menys pobresa i menys exclusió social».

Així mateix, Pelegrí va reconèixer que «sempre hem dit que la crisi econòmica no només té efectes econòmics. Les dades de persones sense feina, més de 500.000 a Catalunya, no són només xifres, sinó que es refereixen a persones i a famílies que han vist de sobte

com han disminuït o han desaparegut els seus ingressos mensuals. Hi hem de donar una resposta social, humanista i personalista. Continuarem insistint en la necessitat de donar resposta: hem de crear ocupació».

Pelegrí va assegurar que «davant d'aquest problema de primera magnitud, la pobresa, tenim la nostra resposta: crear ocupació. I no seria possible donar aquesta resposta d'ocupació si no hi hagués els valors de l'humanisme cristià, els valors que sempre hem defensat a Unió Democràtica de Catalunya».

Tot seguit, va assegurar el següent: «Hem de recuperar la dignitat de l'esforç, el valor de l'autoritat, la solidesa de la família, la satisfacció del treball ben fet. Enfront dels diners fàcils, d'estirar més el braç que la màniga, cal aturar-se, reflexionar, i explicar que cal tornar als valors, que han fet que la nostra societat sigui la que ha estat: societat amb emprenedors, esforç, família... Aquest valors s'han diluït en l'actualitat. I aquests valors han d'anar acompanyats de les reivindicacions de la condició cristiana: justícia, prudència, fortalesa, templança, esperança, caritat...»

Neix la Fundació Rosa Oriol

Redacció / Manresa

El 30 de juliol va tenir lloc a Manresa l'acte de signatura de constitució de la Fundació Rosa Oriol, que va comptar amb la presència de la fundadora, els patrons, alguns voluntaris i la presidenta, Rosa Tous.

La Fundació, impulsada per la Plataforma Ciutadana de Solidaritat, neix amb l'objectiu de prevenir, detectar i atendre la població en risc i actualment en situació d'exclusió social, així com també de fomentar la sensibilització i la integració d'aquests col·lectius mitjançant xarxes de solidaritat amb voluntaris, empreses i professionals.

Les activitats de la Fundació consistiran en campanyes de sensibilització

ciutadana, la creació d'un alberg i/o pisos d'acollida, formació, borsa de treball i la gestió del Banc dels Aliments, unes iniciatives sempre orientades a dotar d'alimentació i sostre a col·lectius desfavorits. La reinserció social de persones amb addiccions i problemes mentals serà també un dels seus objectius prioritaris.

La Plataforma Ciutadana de Solidaritat va ser creada l'any 2009 per sor Lucía Caram, del convent de Santa Clara, per tal d'oferir ajuda a aquells col·lectius més sensibles a l'actual situació de crisi econòmica mitjançant el Banc dels Aliments de Manresa. Cal dir que sor Lucía Caram forma part, com a vocal, del Patronat de la Fundació Rosa Oriol.

claret

Roger de Llúria, 5 • 08010 Barcelona
Tel. 933 010 062 • Fax 933 174 830 • A/e: editorial@claret.cat
www.claret.cat

José Moratiel El silenci, company de camí

Cent textos de José Moratiel, iniciador de l'Escola del Silenci, que ens ajudaran a descobrir el camí que ens condueix vers la font que pot sadollar la nostra set de plenitud.

Presentació de sor Lucía Caram.
Inclou un CD per escoltar tots els textos del llibre en format MP3.
216 pàg. 14,95 €

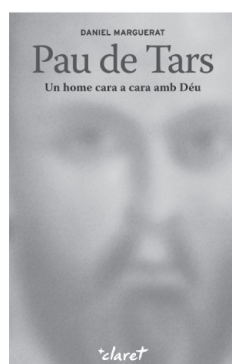

Enzo Bianchi Per què pregar, com pregar

Aquest preciós assaig ens ajudarà a descobrir la veritable naturalesa de la pregària cristiana, des de l'arrel de la revelació bíblica.

L'autor aborda les dificultats més habituals que trobem a l'hora de pregar, i proporciona respostes que satisfaran tothom qui s'hi acosti amb una actitud de recerca.

88 pàg. 10,50 €

Daniel Marguerat Pau de Tars Un home cara a cara amb Déu

Marguerat repassa les qüestions més polèmiques i els grans temes de la teologia paulina amb un esperit clarament divulgatiu, i mostra la figura de Pau partint de la seva descoberta d'un Déu que ens acull a tots independentment de les nostres qualitats.

128 pàg. 12,90 €

«La mística de fra Manuel Sancho ja és patrimoni del carisma mercedari»

P. Joaquín Millán recull en un llibre els escrits de fra Manuel Sancho

Jordi Curcó

Lleida

L'inquiet i vitalista rector de la parròquia de la Mare de Déu de la Mercè de Lleida, el mercedari Joaquín Millán Rubio, acaba de publicar *Eucarísticas*, un llibre de 645 pàgines on es recull el pensament i els escrits de fra Manuel Sancho Aguilar dedicats a l'Eucaristia. El P. Millán és autor d'altres obres, com *La història del monestir de Santa Maria de l'Olivar* i *El convento de la Merced de Lleida, 780 años de solidaridad*, o les biografies del mercedari Jaime Conchillos, que fou bisbe de Lleida, de sant Pere Pascual, de fra Pere d'Amer i dels màrtirs mercedaris del 1936. D'obra inèdita té la *Història del convent de Sant Ramon* i una biografia de sant Pere Nolasc. Amb ocasió de l'edició del nou treball del P. Millán, ens hem atansat a la parròquia de la Mercè de Lleida per tal de parlar amb l'autor a fi que ens expliqui el perquè d'aquest llibre i qui era el també mercedari P. Sancho.

P. Millán, quin ha estat el motiu de la publicació d'aquest nou llibre?

És una obra en la qual feia temps que hi treballava. La tenia gairebé a punt quan, el 30 de setembre del 2009, la Comissió de Teòlegs de la Congregació per a les Causes dels Sants va donar el vistiplau al procés dels dinou màrtirs mercedaris del 1936. Era un pas definitiu i la culminació de molts anys de treball i il·lusions. En altres temps es tocaven les campanes i es cantaven els *Te Deum*... Per això vaig suggerir al pare provincial, fra Florencio Roselló, que aquesta publicació seria una digna commemoració. Va semblar-li bé, vaig passar-li el treball al P. Vicente Zamora, va anar a impremta i ja el tenim.

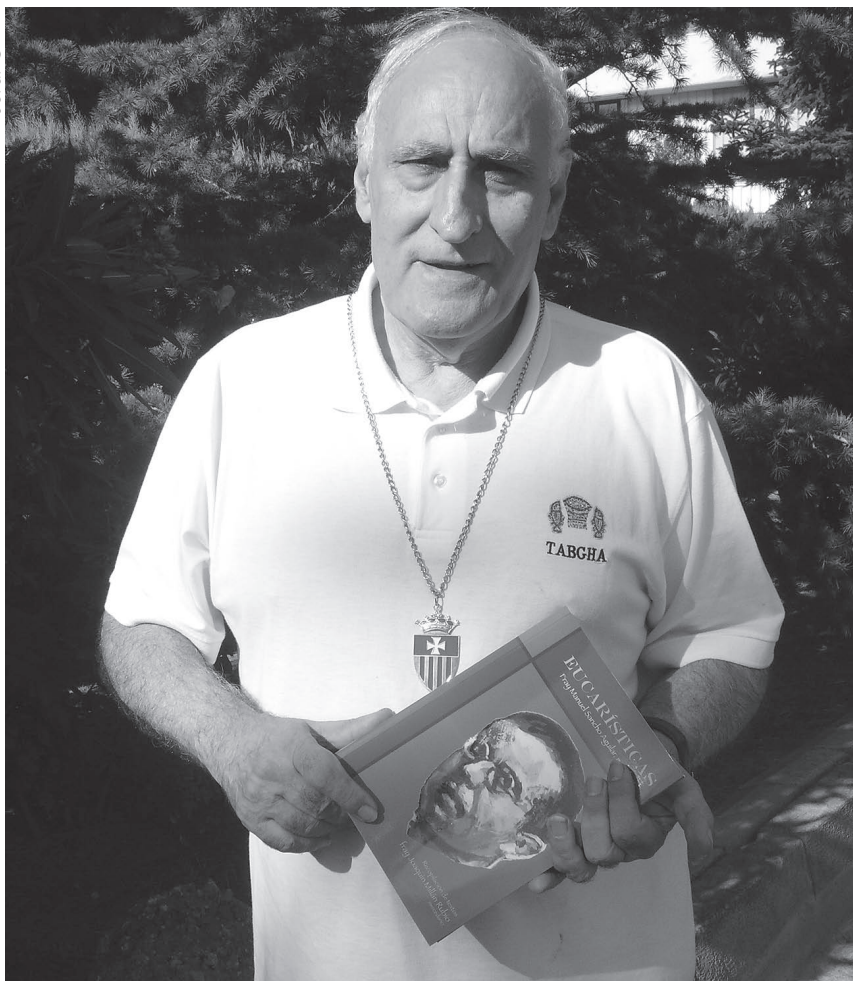
Qui era fra Manuel Sancho Aguilar?

En els 800 anys d'història del nostre orde no hem tingut un mercedari tan prolífer, llevat potser de Gabriel Téllez (Tirso de Molina). Va ser un home que sabia de música, matemàtiques, literatura, història, llengües, filosofia, teologia i mística. Cinquanta volums de folis mecanografiats apleguen els seus escrits en el procés de beatificació. Pel que fa a la seva santedat, jo diria que és el frare en estat pur, una d'aquelles persones amb les quals Déu sorprèn el món, perquè ens hi emmirallem pel seu testimoni de fe i per la seva senzillesa, naturalitat i transparència. El P. Sancho va entrar a l'orde de la Mercè amb catorze anys i va coronar la seva vida religiosa amb el martiri. La seva mística i el seu tarannà ja són patrimoni del carisma mercedari. Jo, que vaig néixer anys després del seu martiri, encara vaig poder copsar la seva petjada en els qui el van conèixer, en la meva família i en els seus deixebles.

Aquesta publicació pretén reivindicar la seva figura?

Cal una veritable memòria històrica i per això no podem oblidar un

Jordi Curcó

«Pel que fa a la seva santedat, jo diria que és el frare en estat pur»

mercedari com aquest, que va produir obres de catequesi, com els tres volums de *Catecismo de los niños* i *Ejercicios espirituales para niños* o un bon nombre de contes i novel·les costumistes, com *El Pascualito*, *El Troveroi de las Bochas* o *El gaitero del Moyo*. I també delicadíssims apòlegs com *Darazul* o *Las gárgolas*, vides de sants, dotzenes de sarsueles, crítiques com *El duende*, òperes com *El nacimiento del Mesías*, infinitat d'obres de teatre, sainets per a col·legials com *El fantasma del bosque* i actes sacramentals com *El sacrificio aceptado*. Tampoc no podem oblidar les poesies dedicades a sant Ramon i a la Mare de Déu, nadale i cançons satíriques, els goigs, els himnes, les misses polifòniques i un centenar d'articles de temàtica social com la sèrie *Lluvia menuda*.

Què ens aporta *Eucarísticas*?

Aporta el recull dels seus textos eucarístics en tres apartats: Cartes eucarístiques, Postals místiques i l'Eucaristia en ella mateixa considerada. En les seves cent vint cartes, fa servir el gènere literari amb una gran origi-

nalitat, on presenta el tema eucarístic amb un estil directe, personal, intimista i confidencial. A més, l'estil epistolar li permet exposar els temes amb una informalitat expositiva que l'ajuda a tractar qüestions que ja havia exposat, tot insistint en aspectes que li sembla que havien quedat poc aclarits, n'amplia conceptes i respon a les reaccions del receptor de les cartes. L'objectiu del P. Sancho no és tan teològic com místic; no pretén alligonar, sinó fer sentir l'amor de Déu.

Ens podria fer cinc cèntims de les cartes eucarístiques?

A *Alma querida* escriu el següent: «Que te escriba, dices, cosas de la Eucaristía, y, con esta petición, a bodas me convidas. ¡Escribir cosas de la Eucaristía! mejor ¡diríamos cosas del Amor! Porque, en verdad, el Amor ¡tiene unas cosas! Mira que hacerse carne nuestra por remediarnos; mira que sufrir como sufrió por nosotros; mira que discurrir lo que discurrió para hacerse su disco chiquito de pan y entrársenos dentro de nosotros... ¡Vaya que son éstas unas cosas del Amor! No podías pedirme cosa más de mi agrado.» També és molt suggeridora i original la lectura que fa de l'Evangeli des de l'Eucaristia, alhora que no fa problemes de fe en el dogma de la presència real de Jesús en l'Eucaristia: «El dogma de la presència real de Jesús a l'Eucaristia és un d'aquells dogmes que gairebé no necessiten demostrar-se.» Ell diu que tot ho troba senzill. Així, a l'hora de parlar de la transsubstanciació afirma: «Dios, autor de estas leyes, puede suprimirlas o cambiarlas, y entonces se verifica el milagro que no es más que la intromisión del

poder de Dios en vez de estas leyes, a las cuales dice: "Vosotras, chitón, que ahora entro Yo." Dios no está sujeto a ley que estableció, y puede operar fuera de ella, creando y trocando un ser en otro por completo, como se verifica en la transsubstanciación. Menguado sería el poder de Dios, si sólo pudiera hacer la conversión en parte del ser, y no en todo el ser, sustancia en sustancia. Dios, que de la nada hizo todo, mejor podrá hacer de una sustancia preexistente, otra sustancia por completo.»

I els altres dos apartats?

Pel que fa a Postals místiques, són un total de 235 preguntes puntuals sobre ascètica i mística. De vegades, la pregunta i la resposta són molt subtils. Hi tracta temes com la pietat, la rutina, l'obsessió psicològica, la unió amb Déu o la llibertat humana. L'Eucaristia per si mateixa considerada consisteix en el desenvolupament minuciós de vuit catequesis sobre l'Eucaristia, on recrea tota l'exposició sistemàtica amb les preguntes i les respostes del catequista i dels infants. Hi aporta gran varietat de matisos alligoadors i exemplars.

Quina aplicació podem treure avui d'aquest llibre?

Potser recuperar l'admiració, el silenci místic davant del Sagrament. Allò de Tomàs d'Aquino: *Tantum ergo sacramentum veneremur cernui*. Amb les nostres presses i la nostra superficialitat, potser hem banalitzat el gran Misteri. El P. Sancho comenta que «hay cosas que, de tan inmensas, no nos caben en el meollo. Ésta es así. Se necesita detenerse uno rumiando despacio este exceso de caridad para sentir hacia Jesús amor grande por esta dignación». Ell patia molt per la soledat en què tenim Jesús en el Sagrari i convidava a fer la visita al Santíssim: «La vida de afuera se desborda. Hay mucho que vivir, mucho que trabajar, mucho dinero que amontonar. ¡Cómo hierve la colmena de la ciudad! ¡la del pueblo, la del campo mismo! Por todas partes pululan las gentes... Jesús está solitario; está como un leproso, solo, abandonado...» Ens vol convèncer que compartir l'Eucaristia ens compromet, ens unifica amb els germans, quelcom que ja sabem, però que no assumim.

Quines vinculacions va tenir el P. Sancho amb Lleida?

Ell era de Terol, però es va fer a Lleida, on va arribar el 14 de setembre del 1889, provinent de Santa Maria de l'Olivar. A Lleida va cloure els seus estudis teològics i va ser ordenat prevere el 18 de setembre del 1897 pel bisbe Josep Messeguer. Va ser professor de frares joves al col·legi de la Mercè. Aquí va iniciar els seus escrits, a més d'atendre el confessorari a l'església de l'antic convent, al carrer Sant Antoni, on va orientar un bon nombre de fidels. Va destacar també per les concurrències als certàmens de l'Acadèmia Mariana, on va ser guardonat amb diversos premis com la Flor Natural del certamen de l'any 1906 per la seva poesia *Madre de la Dicha*.

Enraonar sobre el beat Pere Tarrés (16)

Els diumenges del fejecista Pere Tarrés

En Josep Baguñà i Golobart, que va ser un membre destacat de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, amic del Dr. Tarrés i company en el mateix grup Torras i Bages—que estava radicada a l'oratori de Sant Felip Neri al barri de Gràcia, on ell vivia— i també membre del Consell Diocesà, del qual Tarrés fou president i ell secretari, coneixia molt a fons el metge Tarrés, a qui apreciava i venerava. Per això, va poder parlar llargament i amb coneixement sobre ell davant del tribunal constituït per esbrinar qüestions sobre l'heroicitat i la santedat de vida de l'actual beat Pere Tarrés.

Treball apostòlic

De totes les declaracions que va fer, cal destacar l'explicació que fa de l'activitat que el metge Dr. Tarrés desenvolupava tots els diumenges a favor de la Federació, ja que presenta com aprofitava les hores del dia de descans per treballar apostòlicament. Explica: «Tots els diumenges, sense excepció, els passava al servei de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, anant a fer d'orador dels mitings més importants o venint-me a buscar, al voltant de les dues de la tarda de cada diumenge, per anar a presidir les revisions comarcals de militants, que se celebraven trimestralment per tot el bisbat. Ací és on la talla de dirigent cristià del doctor

En els seus parlaments, el Dr. Tarrés exaltava l'amor a una pàtria d'arrels cristianes.

Tarrés adquiria la seva mesura excepcional. Els seus discursos de clausura enardien sacerdots i joves militants i era esperat amb gran joia. No es concebia una final de revisió trimestral de les comarques de Barcelona sense el discurs de clausura d'en Tarrés.»

I afegeix: «Els seus parlaments als militants es basaven en exaltar l'amor a una pàtria d'arrels cristianes que calia ennoblir i fer gran i pròspera, i amb una aspiració individual a la santedat amb la pràctica en primer lloc d'una virtut característica de la joventut cristiana: la puresa de vida i d'intenció, el respecte

a l'honor de la noia i la devoció a la Verge Maria, mirall de puresa per a una joventut viril i ferma. A continuació glossava la pràctica de la comunió freqüent com a mitjà per unir-se íntimament amb Crist i font d'energies de tot apostolat.»

Tantes anècdotes!

Dins d'aquest treball de donació als altres és simpàtica l'anècdota explicada per Jaume Nualart, que era el president de l'Agrupació esportiva de la FJC: «Un diumenge, quan jo tenia setze o disset

anys, el Dr. Tarrés em va dir: "Hauries de parlar en públic." Em va agafar per l'orella i em va ficar, volgués o no volgués, en el seu cotxe i em va portar a Falset, a una trobada de fejecistes. Jo, esmaperdut, li preguntava durant el viatge: "¿Dr. Tarrés, i què haig de dir?" Ell responia cada vegada: «Digues el que vulguis." Així, gràcies a ell vaig perdre la por i em vaig estrenar a parlar en públic.»

Gràcies a la seva germana Francesca sabem un altre detall important dels diumenges del fejecista Tarrés: «En temps de la Federació de Joves Cristians i en les sortides que feia per tants pobles de Catalunya, on s'organitzaven actes de propaganda o assemblees, i en els quals el meu germà Pere sempre parlava, la meua mare era sovint la seva acompanyant.» Ell mateix li deia a la germana: «Em dolia deixar-la els diumenges a la tarda, i em plaïa tant de passejar-la!» Aquesta delicadesa envers la seva mare era molt ben vista, com consta per altres declaracions de fejecistes, car els joves constataren el gran afecte que tenia envers la seva mare, ja gran i limitada en el caminar per un accident que havia sofert anys abans.

En Tarrés per la fe que tenia no podia viure tancat en el seu castell. Havia de donar-se i obrir-se. Havia de fer quelcom contínuament en bé dels germans.

Mn. Francesc Raventós

Vicepostulador de la causa de canonització del beat Pere Tarrés

Surt la revista «Poblet» corresponent al segon semestre del 2010

Joan Boronat / Poblet

Acaba d'aparèixer el número 20 de la revista *Poblet*, corresponent al juny del 2010, que edita la Germandat del Monestir Cistercenc de Santa Maria de Poblet, amb un interessant recull de continguts. L'abat de Poblet, Josep Alegre, sota el títol *Valors o crisi?*, fa una anàlisi sobre el context econòmic actual i, des de la reflexió, es refereix a les veus que continuen afirmant que, en el fons, «la crisi en què estem submergits es deu a una crisi de valors», per constatar més endavant que «el tema de la relació riquesa-pobresa és un punt gravísim, dramàtic de la nostra societat».

El monjo Lluís Solà informa del primer cop que, en la seva història, una dona ha predicat els exercicis espirituals a la comunitat de Poblet; va ser Esther de Waal, anglicana, especialista en la Regla de sant Benet. En altres apartats, la publicació tracta de l'evolució de la religió cristiana i també de la declaració de la congregació cistercenc sobre la relació dels monestirs amb l'entorn natural. Així mateix, el P. Francesc M. Tulla inclou una ressenya del VIII Capítol de la Congregació de la Corona d'Aragó, que va tenir lloc al monestir de Poblet el 17 de maig passat.

Per la seva banda, fra Octavi Vilà inclou a la revista una interessant entrevista realitzada a José Bono Martínez, president del Congrés dels Diputats, amb motiu de la seva visita al monestir de Poblet, el 14 de març passat, durant la qual va compartir el dinar al refector amb la comunitat.

Completen la revista les seccions habituals, com ara l'Escola de Pregària, la crònica de la comunitat, així com la relació de diversos esdeveniments en el marc del monestir.

Campanars

Bossòst

Entre les moltes esglésies de la Vall d'Aran interessants, Bossòst es pot gloriar de tenir-ne una d'excel·lent, romànica del segle XII amb un campanar de cap al final de l'onze que, per la seva base compacta, ben bé podria ser d'una antiga torre de defensa.

L'església té tres naus de quatre trams amb voltes de canó la central i de quart de canó les laterals. Estan capçades per tres absis semicirculars que tenen sòcol i decoració llombarda.

Els murs són de carreus de pedra grisenca, petits, ben escairats i alineats. Té dues portes, la del mur lateral nord plenament romànica, i la del migdia, que ja és romanogòtica. És de dimensions notables, ja que la nau central fa de llargada, des dels peus fins al fons del seu absis, uns 20 metres, gairebé 5 d'amplada i 8,75 d'alçada.

Conserva dels seus temps originals una pica baptismal semiovoide amb peu cilíndric decorada per unes franges horitzontals de rebaix. També s'han conservat bé, en l'absis central,

unes pintures murals del moment de transició del romànic al gòtic.

El campanar, adossat al mur nord prop dels absis, té planta quadrada de cinc metres i mig; sobre la base compacta s'hi aixequen tres pisos més, el primer amb una finestra per la banda de ponent, els altres dos amb finestres dobles a cada cara, més amples les del superior, totes en arc de mig punt. En alguns nivells s'hi veuen frisos d'arcs cecs i de dents de serra. Els caires estan lleugerament destacats a la manera de lesenes cantoneres a excepció de l'últim pis. El coronament el forma un afuada agulla vuitavada

que en fer inflexió deixa la base quadrada que sobresurt força a manera de cornisa. Pel seu cantó de migdia, prop de la base, hi ha oberta una llucana. L'escala interior és de fusta. Veureu aquest alt campanar de més de trenta metres d'alçada a la banda de tramuntana sobresortint com si fos un cos independent fent angle al nord-est dels absis.

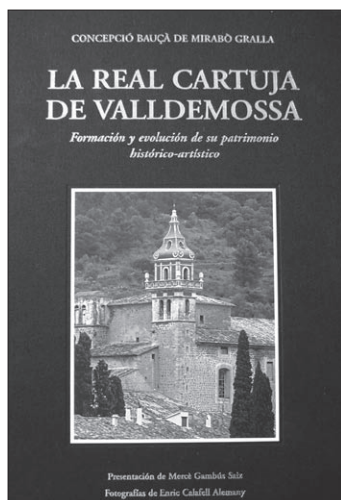
Delfí Dalmau i Argemir

delfidalmau@yahoo.es

Llibres

Patrimoni d'una cartoixa

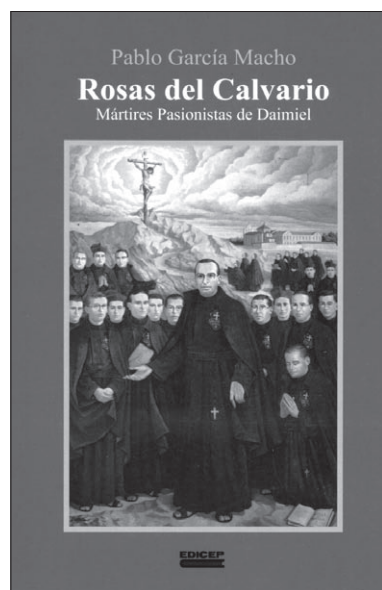
La reial cartoixa de Jesús de Natzaret, situada a Valldemossa (Mallorca), va ser fundada el 1399, sota el regnat de Martí I l'Humà. Amb la desamortització del patrimoni eclesiàstic, el 1835 va ser suprimida i posada a la venda. El llibre estudia els set segles d'història i art d'aquest monument cartoixà. Fa un inventari de tots els béns mobles conservats procedents d'aquest monestir: pintura, escultura, orfèbria, brodats, ceràmica... (Ramon Ribera)

Concepció Bauçà de Mirabò Gralla, La real cartuja de Valldemossa. José J. de Olañeta Editor-Edicions de la Universitat de les Illes Balears, 2008, 503 pàg.

Solidaritat global

El cardenal Óscar A. Rodríguez Maradiaga és conegut per la denúncia oberta i valenta que fa dels riscos de la globalització i el consumisme. Aquest llibre recull algunes intervencions seves en diferents fóruns polítics i acadèmics, en les quals fa explícita la tasca plenament humana i cristiana de donar vida a múltiples formes de la «globalització de la solidaritat», basada sempre en la fraternitat i en el respecte dels drets humans.

Cardenal Óscar A. Rodríguez Maradiaga, Hacerse a la mar. Editorial Ciudad Nueva, Col·lecció Cultura y Sociedad, 2010, 160 pàg.

Espiritualitat passionista

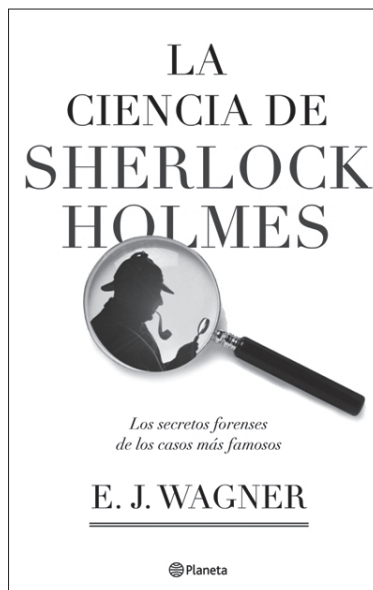
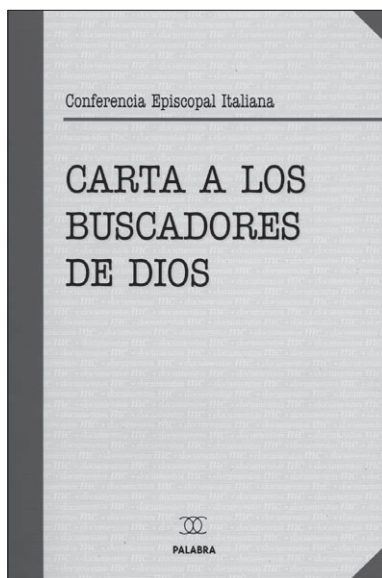
La congregació de la Passió va ser fundada per Sant Pau de la Creu. Encara que aquesta congregació té molts sants i beats, els màrtirs de Daimiel van ser els primers el martiri dels quals, el 1936, va ser reconegut oficialment per l'Església, en ser beatificats per Joan Pau II el 1989. Aquest volum està dedicat a ells, que van donar la vida per Crist. Es tracta d'un llibre «que edifica, construeix, aixeca la vida espiritual», segons el P. García Macho.

Pablo García Macho, Rosas del Calvario. Mártires Pasionistas de Daimiel. Edicep, Col·lecció Emaús, 2010, 128 pàg.

Donar sentit a la vida

Aquest text, preparat per iniciativa de la Comissió per a la Doctrina de la Fe de la Conferència Episcopal Italiana, té com a objectiu fonamental establir un diàleg amb els que, sense tenir fe en Déu, busquen sentit a la vida i es desconcerten davant dels contrastos que troben en la seva existència: nostàlgia de la felicitat i experiència del patiment. Mons. Bruno Forte, arquebisbe de Chieti-Vasto i president de l'esmentada Comissió, és l'autor del pròleg.

Conferència Episcopal Italiana, Carta a los buscadores de Dios. Ediciones Palabra, Col·lecció Documentos MC, 2010, 128 pàg.

Misteris i intrigues

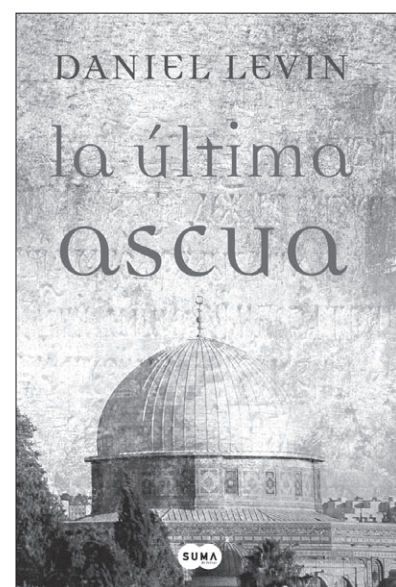
Com van ser les primeres autòpsies? Quins van ser els verins més utilitzats pels assassins? En aquest volum, tan fascinant com els casos que resol Sherlock Holmes, es respon a aquesta i altres preguntes a la vegada que s'examinen les extraordinàries aventures del cèlebre detectiu i s'analitzen els misteris, tant reals com ficticis, més importants del segle XIX, com ara la desaparició del doctor George Parkman o les històries de Jack l'Ebudellador.

E. J. Wagner, La ciencia de Sherlock Holmes. Editorial Planeta, 2010, 330 pàg.

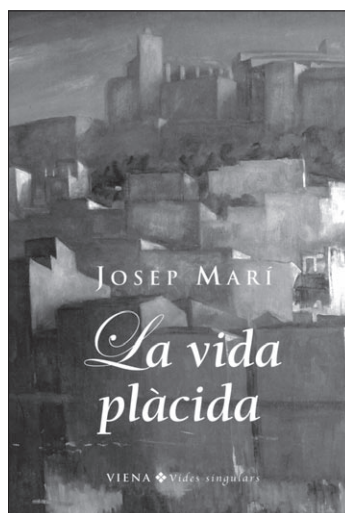
Passió clàssica

Jonathán Marcus, advocat de compradors d'antiguitats poc lícits, ha de tornar a Roma, on va descobrir la passió per l'arqueologia anys enrere, per resoldre el cas de la desaparició d'una important relíquia que fa mil anys que està amagada. L'historiador i escriptor Daniel Levin transmet al lector una passió viva i actual per l'antiguitat clàssica. La trama, ben documentada i entretinguda, es mou entre la novel·la històrica i la detectivesca.

Daniel Levin, La última ascua. Editorial Suma de Letras, 2010, 512 pàg.

Pinzellades d'un any

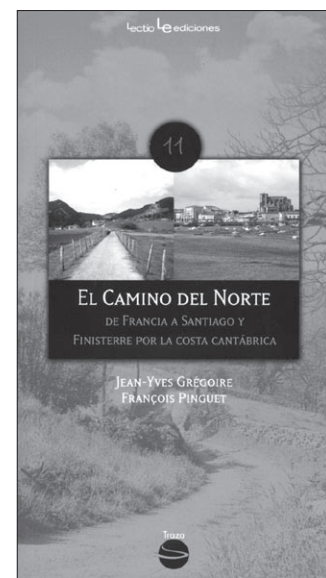
Camins, viatges, converses, records, anècdotes, personatges, filologia, art, política, societat... En un dietari hi cap de tot. En el cas de *La vida plácida*, les reflexions sobre tot aquest reguitzell de temes emergeixen, sota una mirada entre irònica i crítica, envoltades d'humor, d'emocions i d'un cert lirisme. L'autor, Josep Mari, ha complert el propòsit de narrar, dia rere dia, tot un any (d'octubre a octubre), escrit amb un llenguatge expressiu, curós i ple de color, com ho són les seves cèlebres pintures.

Josep Mari, La vida plácida. Viena Edicions, Col·lecció Vides Singulares, 2010, 336 pàg.

Guia per al pelegrí

Paral·lelament a la ruta xacobeja, seguint la costa des de força a prop, transcorre el Camí del Nord. Durant diversos segles, per als pelegrins procedents del nord d'Europa, aquesta era la via natural del Camí de Santiago. Aquesta completa guia presenta les trentanou etapes del pelegrinatge amb informació cultural (catedrals, esglésies...) i nombrosos consells pràctics (informació sobre la senyalització, cartografia, allotjaments...).

Jean-Yves Grégoire i François Pinguet, El Camino del Norte. De Francia a Santiago y Finisterre por la costa cantábrica. Lectio Ediciones, Col·lecció Traza, 2010, 286 pàg.

Crítica literària

Reflexions sobre l'ètica

Mn. Jordi Castellet i Sala
Rector de Sant Hipòlit de Voltregà

Crec que aquesta obra respon perfectament al que s'espera d'una revisió d'una qüestió clau com és la moral.

El llibre constitueix, de fet, un recull de les conferències organitzades per la Fundació Joan Maragall durant el començament del 2008 i que ara apareix en forma de llibre.

Explica en la seva contraportada que «en una època considerada de crisi o de canvi, és especialment important que ens aturem a repensar el significat dels temes ètics que articulen els discursos sobre la moral. Pensar el llenguatge moral i renovar-ne el sentit és sens dubte una tasca rellevant en temps com els que ens toca viure. Amb tot, aquest llibre no és un discurs tècnic o especialitzat, sinó que va dirigit a tota persona que vulgui pensar amb rigor sobre qüestions d'ètica. Per això, el llibre planteja la reflexió sobre conceptes transversals, que no pertanyen exclusivament a cap tradició, escola o religió determinada. Es tracta de conceptes, per tant, que són a la base de tot plantejament ètic, i alhora cadascun inclou una constel·lació de qüestions i s'obre a implicacions en àmbits molt

AA.DD.

Repensar 8 conceptes clau de la moral
Cruilla, 2010, 180 pàg.

diversos de l'existència humana: moral, consciència, pecat, naturalesa, vida, plaer, persona i sentit».

Certament que explica a la perfecció quin és l'objectiu de l'obra i com, enmig del marasme actual, es volen repensar aquests conceptes, prou rics per ells mateixos per fer-ne una obra específica de cadascun.

Val a dir que els autors, també diferents i diversos, encara que en el seu plantejament volen partir d'una posició neutra, en canvi, tots els coneixem pel seu tint específicament cristià. El resultat, amb això, és desigual, tal com pertoca a una obra moral, i no deixa de caure en la contradicció de voler partir de la neutralitat i de la naturalesa ètica personal per tal d'arribar igualment a una paraula apta i vàlida per a tothom.

No ens podem enganyar. Si partim de la condició cristiana, certament que les idees que sorgiran aniran d'acord amb la mateixa tradició de l'Església i, si això no és així, aleshores acabem interpretant el resultat com una traïció, o pitjor encara, una heterodòxia.

He descobert l'Antoni Gomis, totalment recomanable. No recordo haver llegit un estudi i definició més bons de la culpa en cap altre tractat. Ell sempre des del punt de vista psicològic i des de la Fundació Vidal i Barraquer. Especialment il·lustrativa és la seva anàlisi i diferenciació de la culpa entre l'esquizoide i la depressiva. La primera, malaltissa i autodestructiva a la llarga; la segona, la que demana l'Església i que redimeix a través del sagrament del perdó, com aquella culpa que, un cop reconeguda i acceptada, és volgutament demanada

Repensar 8 conceptes clau de la moral

Pere Lluís Font (coord.)
Josep M. Esquirol
Antoni Gomis
Gaspar Mora
Antoni Nello
Begoña Román
Francesc Torralba

cruilla

en perdó i com aquesta acaba essent una oportunitat nova de creixement i de desenvolupament personal. Totalment recomanable.

Crítica teatral

El clap clap clap dels Camut Band

Andreu Sotorra
Escriptor i periodista
col·laborador de Ràdio Estel

«LA VIDA ÉS RITME»

Intèrprets: Toni Español, Pau Compte, Néstor Busquets, Rafael Méndez, Lluís Méndez, Jeremie Champagne, Guillem Alonso i Jep Meléndez.

Director: Camut Band.
Teatre Goya, Barcelona.

Fins a l'11 de setembre.

Fa unes setmanes, la companyia catalana Camut Band va fer públic que el Consell Nacional de Cultura i de les Arts (CoNCA) li havia denegat —juntament amb altres companyies tocades pel claqué— l'ajut que des de feia vuit anys rebien com a companyia de dansa, sota l'argument que no arribaven a la puntuació exigida, basada en l'interès cultural i artístic, l'impacte de la programació, la viabilitat del projecte i la qualitat de la gestió.

Camut Band, amb setze anys d'història, és una companyia integrada per coreògrafs i músics, que ha portat els seus espectacles per bona part del món amb una acollida extraordinària. Escenaris d'Anglaterra, el Canadà, els Estats Units, Alemanya i Taiwan en són només alguns. I amb la seva segona formació, la Camut Band Junior, han

Ros Ribas / David Norman

Els integrants de Camut Band.

estat a Itàlia, el Marroc o els Emirats Arabs, a més de fer una temporada al West End de Londres.

Però no cal agafar cap vol *low cost* per veure'ls actuar. Per segona temporada, s'han instal·lat al Teatre Goya de Barcelona en ple estiu, aquest any, dins del nou cicle *Dansalona*, que omple de dansa alguns dels teatres barcelonins des de la Mare de Déu d'Agost a la Mercè. *La vida és ritme* és una creació de fa deu anys en la qual es mesclen la percussió africana, el *tap dance*, la veu

i el ball sobre sorra.

Un xou d'una hora i mitja en què els intèrprets fan una barreja dels seus papers, es relleven en cadascuna de les seves habilitats coreogràfiques i musicals i, emparats en un guió teatral, desborden l'auditori amb una energia que no saps si ha anat augmentant en els setze anys de vida del grup o és una energia renovable, de classe A, com dirien els tècnics medioambientals de la Unió Europea.

La base de Camut Band és el claqué

modern combinat amb la percussió, però amb una percussió originària de diferents cultures i amb instruments també originaris dels ritmes que han manllevat. No és pas per atzar que un dels integrants del grup (Toni Español) va viure uns anys a l'Àfrica occidental. Així, s'hi alternen instruments com el tap agut, el tap mig, el tap greu, el djembé, els thiongs, l'udú, el calaix, els bongos, el piano, la veu, la sorra i els muxutxs.

L'espectacle té un guió de set parts o, diguem-ne també, escenes: tres ballarins actuen amb tambors de diferents sons al ritme d'un djembé del Senegal i dos thiongs; un ballarí llisca sobre sorra al ritme d'un udú nigerià; tots entren en un diàleg al voltant d'una taula, amb ritme i bromes vocals que creen un clima d'humor esclatant; es fa un *impasse* lent amb una actuació d'un ballarí en atmosfera màgica; es torna al diàleg en complicitat amb els espectadors per obtenir la seva participació —garantida perquè el públic català desprèn sempre la seva mediterraneïtat—; tornen els números amb grans tambors i es tanca l'espectacle amb un número que barreja els bongos, els bidons de metall, els peus amb micròfon a la sola de la sabata i el so natural de les mans al servei d'un únic objectiu: fer del ritme i del so una manera d'expressar-se i de contagiar el clap clap clap a tots els altres.

Des del carrer

MONS. SANTIAGO PANIZO ORALLO, EXDEGÀ DEL TRIBUNAL DE LA ROTA ESPANYOLA

«El matrimoni no és una elecció qualsevol, sinó molt qualificada i compromesa»

Cristina Sánchez

Mons. Santiago Panizo és doctor en Dret, exdegà del Tribunal de la Rota Espanyola i acadèmic de la Reial Acadèmia de Jurisprudència i Legislació. Ha publicat deu llibres i més d'un centenar d'articles sobre temes variats.

Vicari General amb 25 anys, prelat domèstic amb 34... Una carrera meteòrica, la seva.

Més que meteòrica ha estat providencial, perquè jo mai no he demanat directament o indirectament un sol dels càrrecs que he tingut.

Fins fa un any, era degà del Tribunal de la Rota. Expliqui'ns quina és la funció d'aquest organisme.

La Rota de la Nunciatura és un Tribunal Superior de l'Església. Hi ha tribunals de primera instància, que són els diocesans, i hi ha tribunals d'instància, que són els dels arquebisbats. Per sobre d'aquests, ordinaris, hi ha el Tribunal de la Rota Espanyola, que és una mena de còpia del Tribunal de la Rota Romana. Vull insistir que aquest tribunal és un privilegi, sí, però no va ser concedit a l'Església d'Espanya, sinó al poble espanyol. La petició va venir de l'emperador Carles V, que va demanar que les causes no haguessin d'anar a Roma, i el Papa va concedir el privilegi, però al poble.

Existeixen altres tribunals semblants, al món?

Aquest tipus de tribunal només existeix a Espanya. Els Estats Units van tenir una concessió semblant que va durar un temps. I em consta que hi ha hagut nacions com Alemanya o Polònia que han volgut tenir en els seus països un tribunal semblant al nostre.

Què ens pot dir del seu llibre *Matrimonios imposibles? Realment n'hi ha?*

D'aquest llibre tinc el títol i el contingut, però no està en la línia de sortida. Respon a unes classes que vaig fer a la Rota als advocats postgraduats. En aquest curs monogràfic vaig desenvolupar alguns temes d'impossibilitat conjugal. Parteixo del supòsit que tot ésser humà, mentre no es demostrï el contrari, és i ha de ser considerat persona normal.

Però també penso que hi ha «matrimonis impossibles», perquè hi ha persones incapaces d'arribar al nivell que exigeix aquest acte. El matrimoni no és una elecció qualsevol, sinó molt qualificada i compromesa, i per tant ha de ser deliberada, ben decidida i en llibertat. És normal que hi hagi persones que no siguin capaces de contraure matrimoni, que no estiguin dotades per respondre a les exigències d'un acte tan compromès en allò humà.

En aquest llibre també hi ha

lloc per a les reivindicacions.

Sí, la relativa a la prova pericial psicològica o psiquiàtrica, que jo consideraria encara com l'assignatura pendent dels tribunals eclesiàstics i dels advocats que hi actuen. Demano que l'Església s'ocupi i es preocupi que els jutges eclesiàstics i advocats estiguin preparats no només en dret, sinó també en aquesta matèria auxiliar del dret canònic que és la psicologia, la psiquiatria, l'antropologia, la neurologia i fins i tot la bioètica. No importa que siguin especialistes, però sí que estiguin preparats per poder valorar el que diuen.

Los católicos y las izquierdas és el seu últim treball. Un títol gairebé provocatiu. No té missió política ni té com a objectiu discernir en quin estat es troben les esquerres en el món. L'intent d'aquest llibre és veure si es pot iniciar un camí de desmitificació d'aquest tòpic que un senyor d'esquerres hagi de ser, per principi, anticlerical, anticristià i, en canvi, un senyor de dretes hagi de ser clerical i cristià, encara que en un o altre dels fets desmenteixen totalment les etiquetes.

D'on ve aquesta dicotomia?

És curiós, perquè aquesta nomenclatura va néixer amb sentit topogràfic. Després de la Revolució Francesa, que és on es polaritza aquesta realitat, a l'Assemblea Nacional els diputats monàrquics o conservadors es posaven a la dreta de l'hemicicle, i els jacobins es col·locaven a l'esquerra. Aquí va néixer la dualitat, que amb el temps es va anar carregant d'ideologia, de prejudicis i d'anticristianisme.

Pensant-ho millor

M. Francesca Rovira
Missionera de
Crist Jesús

50 anys

He passat cinquanta anys de la meua vida al Japó, com a missionera de la congregació de les Missioneres de Crist Jesús. Com a missionera no m'importava a on em destinarien, perquè la meua il·lusió era portar l'Evangeli on era desconegut. Semblava que un país tan tècnicament avançat no ens necessitava, però ja instal·lada allà vaig veure que era més necessària fer allà la missió que en altres llocs més pobres perquè estan buits, cerquen alguna cosa que els ompli i no la troben. La seva vida és el treball i l'empresa. També hi ha pobres, però no els deixen sortir a la publicitat. Encara que siguin budistes i xintoïstes, això no els omple. Aquests són una sèrie de costums tradicionals que no els omplen. L'Església catòlica és ben acceptada. Ens respecten i ens estimen amb agraïment perquè veuen que nosaltres hi hem anat per donar-los la felicitat. Hi treballen moltes congregacions religioses amb èxit. La comunitat cristiana augmenta, i ara més amb l'arribada dels emigrants de Sud-amèrica. Hi ha molts sacerdots nadius del país. Són gent encantadora, molt educada, treballadora, amb gran consciència del que fan i extremadament sensibles a tot, molt ordenats i silenciosos. S'ha d'anar amb molt de compte amb el que dius per no ofendre'ls, perquè una paraula dita d'una manera o d'una altra els pot molestar, tot i que no t'ho diuen i els queda dins.

El meu primer destí va ser la ciutat de Hofu, de la província d'Hiroshima, on van llençar la bomba atòmica. Venia a casa unes nenes perquè els ensenyés a fer una nina. Un dia, de broma, li vaig dir a una de les nenes que no li n'ensenyaria. Quin disbarat! Per a mi era una broma, però ella va estar tres dies plorant pel que li vaig dir. Tenen una gran sensibilitat.

És un país amb un gran amor per l'art. Vaig tenir la sort d'ensenyar-los a fer mosaics religiosos, art que no coneixen. Com que no hi ha imatges catòliques i com que tenen tanta paciència, vam aconseguir fer més de 25 altars d'esglésies, murals religiosos que posàvem als carrers o a les llars d'infants... i també vitralls. Venia gent catòlica i no catòlica, i va esdevenir un mitjà per fer xerrades i així catequitzar-los. També es feien altres activitats a la parròquia.

L'últim treball que vam fer va ser un monument al primer missioner del Japó, sant Francesc Xavier, per commemorar els 450 anys de la seva arribada a aquelles terres. És un monument de tres metres d'alçada, col·locat al mateix lloc on va desembarcar, que és una cèntrica plaça de la ciutat industrial de Simonoseky, i que justament va ser pagat per l'Ajuntament de la ciutat, que és budista.

Ara dono moltes gràcies a Déu per aquests 50 anys viscuts en aquest país. Tinc 90 anys i moltes xacres... em falta l'activitat de la meua joventut, que vaig deixar allà, i també hi he deixat el meu cor, però sé que amb la pregària i l'ajuda de molts catòlics continuarà el treball de tants missioners que deixen la vida allà. Tindrà el seu fruit.

Rauxa

Barcelona

A la ciutat de Barcelona el comportament social que era propi només d'ambients marginals ja fa temps que s'ha generalitzat i s'ha fet habitual. Així, força barcelonins embruten per sistema carrers i places amb tota mena de brossa, de manera que la brutícia s'ha tornat un element constant al centre mateix de la ciutat. Pel que fa al turisme, s'ha anat consolidant l'afluència de visitants que ens obsequien nit rere nit gresques etiliques a l'aire lliure. La degradació és tanta i la imatge que es dona és tan nefasta que l'Ajuntament fins i tot es veu obligat a fer campanyes per mirar de redreçar

o almenys atenuar la situació. A aquest punt, però, no s'hi ha arribat pas per casualitat. La degradació de Barcelona respon a tota una mentalitat fomentada durant anys i de la qual ara en recollim els fruits. Fins no fa gaire ha estat de moda la idea que a la ciutat comtal s'hi podia fer de tot amb plena llibertat, que no hi havia restriccions per a res. A més, es justificava ideològicament afirmant que aquesta era una actitud avançada i progressista que ens faria ser capdavanters d'Europa. Hem acabat sent capdavanters, efectivament, però en brutícia i comportament vandàlic.

Eduard Brufau

